

မနုဿိယာအခွင့်အရေးအဖွဲ့

ကျွန်တော်ဘဝ ပြတ်သန်းမှု
အစစ်အမှန်
စောဘိုမြ

စတင်လွန်စေရလုပ်ရာတွင်
 မကောင်းမှုမှန်သမျှ
 တရားမျှတမှုမရှိသည့်အရာမှန်သမျှ
 ဆန့်ကျင်သွားရန် ဖြစ်သည်။
 လူထုဆန့်ကျင်စေရလုပ်ရပ်များကို
 လုံးဝရှောင်ကျဉ်ရမည်။
 တပ်ထဲတွင် စည်းကမ်းချိုးဖောက်သူ၊
 လူထုဆန့်ကျင်စေရအမှာ၊ ကျူးလွန်သူများကို
 ကျွန်တော် ပြတ်ပြတ်သားသား အစေ့ယူခဲ့သည်။
 သတ်စေရန်လျှင်လည်း သတ်ပါသည်။

648966001
 Price : 1500.00
 ကျွန်တော့ဘဝဖြတ်သန်းမ

တွင်တင်သင်္ကြပ်သဖြင့် တပ်အဖွဲ့မှ စတင်၍

နေရီရီစာအုပ်တိုက်
အမှတ် (၂/က)၊ အောင်ရတနာလမ်း၊
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း: . . . ၀၉-၄၅၀၀-၂၈၆၅၁၊ ၀၉-၈၆၁-၉၉၆၂
nyybook@gmail.com

နေရိရိစာအုပ်(၁၀၁)

ကျွန်တော့်ဘဝ
ပြတ်သန်းမှု အစစ်အမှန်

စောဘို့မြ

ပုံနှိပ်ခြင်း
မျက်နှာပုံနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်

ပုံနှိပ်ခွင့်အမှတ်
ထုတ်ဝေသူ

ထုတ်ဝေခွင့်အမှတ်
မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း
အဖုံးကာလာခွဲ
အတွင်းမလင်
ကွန်ပျူတာစာစီ
အုပ်ရေး
စာအုပ်ချုပ်
တန်ဖိုး
ဖြန့်ချိရေး

ပထမအကြိမ်၊ နေရီရီ၊ ၂၀၁၄၊ မတ်လ
ဦးအောင်သပြေ (Digital Cottage)
အမှတ်(၂/က)၊ အောင်ရတနာလမ်း
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၀၄၆၃
ဒေါ်နီနီနိုင် (နေရီရီစာအုပ်တိုက်)
၂/က၊ အောင်ရတနာလမ်း၊
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၃၇၆၂

နှင်းနှင်း

Sun

AZ

နေရီရီ

၅၀၀

စွယ်တော်(၂)

၁၅၀၀

နေရီရီ

စောဘို့မြ

၈၉၅-၈၄

ကျွန်တော်ဘဝ ဖြတ်သန်းမှု အစစ်အမှန်
နေရီရီစာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၄။

၁၃၄ စာ၊ ၄ x ၇.၅ စင်တီမီ

၁။ ကျွန်တော်ဘဝ ဖြတ်သန်းမှု အစစ်အမှန်

မာတိကာ

စောရှိုးလေ၏ အမှာ . . .

စောဘိုမြ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

၁။	ဂျပန်ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်ခြင်း	၁
၂။	ကျွန်တော်တို့ (၁၃၆) တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ဖြစ်ပြီ	၇
၃။	ကရင့်တော်လှန်ရေး စကားစ
ကျွန်ုပ်၏ ဖြတ်သန်းမှု	၁၁
၄။	တော်လှန်ရေးနှင့် ပတ်သက်သည့်
ကျွန်ုပ်၏ ခံယူချက်	၁၉
၅။	Light Brigade တွင် တပ်ခွဲမှူးတစ်ဦးအဖြစ်
ပထမဦးဆုံး တာဝန်ယူခဲ့စဉ်	၂၂
၆။	ဗိုလ်စီးပလိန်း၏ ဟပွန်လူထုအပေါ်
နည်းမျိုးစုံ ပိနှိပ်အနိုင်ကျင့်မ	၂၈
၇။	ဟပွန်ခရိုင်အတွင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ်
ရန်သူဈေးမှန်းရေး တိုက်ပွဲဆင်နွှဲခြင်း	၃၁
၈။	ရန်သူလက်နက် ကိုယ့်လက်နက်	၃၅
၉။	လက်နက်ချသည့်နည်းဖြင့်
ကျွန်ုပ် စမ်းသပ်ခဲ့ခြင်း	၃၈
၁၀။	ဗိုလ်အေးမြိုင် လက်နက်ချသွားပုံ	၄၅

၁၁။	ညောင်လေးပင်ခရိုင် တပ်မဟာ(၃)နယ်မြေအတွင်း သွားရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း	၄၉
၁၂။	တောင်ငူခရိုင် တပ်မဟာ(၂)နယ်မြေတွင် 'ပျူစောထီး'များအား သွားရောက်ရှင်းလင်းခြင်း	၅၁
၁၃။	ရန်သူကို ချေမှုန်းပြီး ဟအဲခရိုင်အတွင်း လူထုစည်းရုံးရေး လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ခြင်း	၅၃
၁၄။	GOC ထော့မဲပါ ကျွန်တော်တို့အား လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်း	၅၅
၁၅။	ကျွန်ုပ်အား လုပ်ကြံရန် လင်းထင်ကို တာဝန်ပေးခြင်း	၆၃
၁၆။	ထော့မဲပါ ရာထူးမှ ပြုတ်ချခံရလေပြီ	၆၅
၁၇။	အဘယ်ကြောင့် မဲဆောက်မြို့ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သလဲ	၇၃
၁၈။	ကရင့်လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေး ပထမ အကွဲအပြဲကာလ ကျွန်ုပ်၏ ရပ်တည်ချက်	၇၉
၁၉။	အဘယ်ကြောင့် ကျွန်တော် KNLC ကို ထူထောင်ခဲ့ရသလဲ	၈၅
၂၀။	တပ်မဟာ(၁)အပေါ် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အရေးယူကြရသနည်း	၉၀
၂၁။	ဘာကြောင့် မာနယ်ပလော ရန်သူ့လက်သို့ ကျရောက်ရသလဲ	၉၆
၂၂။	နိဂုံးအနေနဲ့ ပြောလိုသည့်အချက်	၁၀၂

စောရီးလေ၏ အမှာ . . .

ဤစာအုပ်အား ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စောဘိုမြက ကျွန်တော်ကို တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ တော်လှန်ရေးကာလအတွင်း သူ ဖြတ်သန်းခဲ့သမျှကို အမှန်အတိုင်း ပြည်သူလူထုထံသို့ တင်ပြလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ကရင့်တော်လှန်ရေးတွင် ထူးချွန်ခဲ့သည့် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘဝတစ်သက်တာလုံးကို တော်လှန်ရေးအတွင်း မြှုပ်နှံကာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ရှေ့ဆက်ပြီးလည်း ထမ်းဆောင်သွားမည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်အား ပုံနှိပ်ထုတ် ဝေနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရသဖြင့် များစွာ ဂုဏ်ယူမိသည်။

တန်ဖိုးရှိလှသည့် ၎င်း၏ ဖြတ်သန်းမှု အတွေ့အကြုံများကို နောင်လာ နောင်သားများ လေ့လာသိရှိနိုင်ရန်အတွက် သူကိုယ်တိုင် ရေးသားတင်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ ကရင့်သမိုင်းတွင် သမိုင်းမှန်ကူကွက်တစ်ခုအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် အလေးအနက် ယုံကြည်သည်။ နောင်လာနောင်သား လူငယ်များသည် ဤစာအုပ်အား ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း အားဖြင့် တော်လှန်ရေးအတွင်း အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားသိရှိရန်နှင့် ကရင့် တော်လှန်ရေး တာဝန်ကို ရှေ့ဆက်ဆောင်ရွက်ရာတွင် မှန်ကန်စွာ အသုံးပြုသွား နိုင်ရန်အတွက်လည်း မျှော်မှန်းပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကရင်အမျိုးသားများ၏ ဘဝ လွတ်မြောက်ရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် သာယာဝပြောရေး၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး အတွက် ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များ၏ ပုခုံးပေါ်တွင် တာဝန် ကျရောက်လျက် ရှိသည်။ ယင်းကြောင့် ဤစာအုပ် ထုတ်ဝေရာတွင် စောဘိုမြ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းကိုလည်း ရေးသားဖော်ပြလိုသည်။

စောဘိုမြ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

စောဘိုမြသည် ဖာပွန်ခရိုင် ထီးမူးခီးကျေးရွာတွင် ၁၉၂၇ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ဖခင် 'စောဂယ်' နှင့် မိခင် 'နော်ဒါးဆဲ' တို့ ဖြစ်သည်။ မွေးချင်း (၁၂)ယောက် ရှိပြီး စောဘိုမြသည် (၁၀) ယောက်မြောက်သား ဖြစ်သည်။ မွေးချင်းများထဲတွင် အမျိုးသမီး (၈)ယောက်နှင့် ယောက်ျား (၄) ယောက် ဖြစ်သည်။

၎င်း၏ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများမှာ . . .

(၁) နော်ကပ်နာ၊

(၂) နော်လူအား၊

(၃) နော်ဘူးကြူ၊

(၄) စောလှမူး၊

(၅) စောပွယ်ယူမှု၊

(၆) နော်ဘုစေး၊

(၇) နော်ကလယ်ဂေ၊

(၈) နော်ယီယူ၊

(၉) နော်ဘလယ်ယီ၊

(၁၀) စောဘိုမြ၊

(၁၁) စောအော်ကွက်မူးနှင့်

(၁၂) နော်ယပ်မူးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

စောဘိုမြသည် ၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ အသက် (၁၀)နှစ်နီးပါး အချိန်တွင်မှ

စတင်၍ ကျောင်းနေခဲ့ရသည်။ ဖာပွန်မြို့တွင် လာရောက်ကျောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ၁၉၄၂ ခုနှစ် ရောက်သောအခါ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာကာ ဂျပန်များသည် ဗမာပြည်ကို ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဗမာပြည်အတွင်း၌လည်း တိုက်ပွဲများ ဖြစ်လွန်းသဖြင့် ကျောင်းအားလုံး ပိတ် လိုက်ရသဖြင့် သူ ကျောင်းဆက်၍ မနေရတော့ချေ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် သူသည် ဂျပန်ပုလိပ်တပ်တွင် ဝင်ရောက်အမှုထမ်း ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်တပ်များ ဗမာပြည်ကို တစ်ဖန် ပြန်လည် သိမ်းပိုက်သောအခါ သူသည် F-၁၃၆ တပ်ဖွဲ့ထဲသို့ ဝင်ပြီး ဂျပန်များအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ သူသည် ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ပွားသဖြင့် ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့ရချိန်မှ စပြီး လက်နက်ကို စွဲကိုင်ကာ စစ်တိုက်ခဲ့ရသည်။ တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေ ကြောင့် ယခုထိလည်း လက်နက်စွဲကိုင်ကာ တိုက်ခိုက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးဆုံးပြီးနောက် ၁၉၄၅ ခုနှစ် ရောက်သောအခါ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာကာ ဂျပန်များသည် ဗမာပြည်ကို ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ခဲ့ရာ စောဘိုမြို့သည် UMP တပ်ဖွဲ့အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး စစ်မှုထမ်း ခဲ့ပြန်သည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ် ကရင့်လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေး စတင်ချိန်တွင် ညောင်လေးပင်တိုက်ပွဲတွင် သူလည်း ပါဝင်ခဲ့ရလေသည်။ ယင်းအချိန်တွင် သူသည် တပ်ကြပ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ၁၉၄၉ ခုနှစ်မှာပင် သံလွင်တပ်ရင်းကို ဖွဲ့စည်းထူထောင်လိုက်သောအခါ ဤတပ်ရင်းထဲတွင် သူ့ကို တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် ရွေးချယ်တာဝန်ပေးလေသည်။ ၁၉၅၀ ခုနှစ် ရောက်သော အခါ သူသည် တပ်ခွဲမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်လာလေသည်။

၁၉၅၆ ခုနှစ်အထိ ဤသံလွင်တပ်ရင်းမှာပင် တပ်ခွဲမှူးအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ဤနှစ်မှာပင် ကရင့်တော်လှန်ရေးသည် ဒုတိယလမ်းစဉ် ကို ချမှတ်ကာ ကရင့်တော်လှန်ရေးအား ဦးဆောင်မှုပေးရန် ကေအဲန်ယူပါတီ KNUကို စည်းရုံးဖွဲ့စည်းလေသည်။ လက်နက်ကိုင်တပ်များကိုမူ KPLAခေါ် ကရင်ပြည် သူလွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်အဖြစ် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။

ဤနှစ်မှာပင် စောဘိုမြို့သည် တပ်ရင်း (၁) တပ်ရင်းမှူးအဖြစ် ရွေးချယ်တာဝန်ပေးခြင်းခံရသည်။ ဤတပ်ရင်းသည် ခရိုင် (၃)ခု ဖြစ်ကြ သည့် ဖာပွန်၊ ဖာအံနှင့် ဒူးပလာယာခရိုင်များအတွင်း လှုပ်ရှားကာ ရန်သူအား

လှည့်လည်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ သူသည် စစ်ရေးတွင် ထက်မြက်သည့် စစ်ဗိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ရန်သူအား တိုက်ခိုက်ရာတွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အောင်ပွဲ များကို ရရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၅၈ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် 'ဇုဗျူး' (Zone Commander) အဖြစ် ရွေးချယ်တင်မြောက် တာဝန်ပေးခြင်း ခံရသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် စစ်တပ်ရာထူးအဖြစ် ဗိုလ်မှူး (Major) တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ကရင့်တော်လှန်ရေးထဲတွင် ခေါင်း ဆောင်မှု အကွဲအပြဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ KNUP နှင့် KRC ကွဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ KNUP ကို မန်းဘဇန်က ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။ KRC ကိုမူ စောဟန်တာသာမွေး က ဦးစီးသည်။

ဤအကွဲအပြဲတွင် သူသည် KNUP ဘက်တွင် ပြတ်ပြတ်သားသား ရပ်တည်ခဲ့သည်။ ဤနှစ်ထဲမှာပင် ရန်သူ နေဝင်း စစ်အစိုးရ (တော်လှန်ရေး ကောင်စီ)က 'ငြိမ်းချမ်းရေးတွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲ'ကို ခေါ်ဆိုခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး တွင် ဤပြည်တွင်း ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲကို နေဝင်းစစ်အစိုးရ ကပဲ တစ်ဖက်သတ် ဖျက်သိမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် ဟန်တာသာမွေး ဦးစီး သည့် KRC အဖွဲ့သည် စစ်အစိုးရနှင့် ပူးပေါင်းလိုက်ကြသည်။ သူနှင့်အတူ တပ်မဟာ (၅) တစ်ဖွဲ့လုံးနှင့် ထရူးမင်း ဦးစီးသည့် တပ်မဟာ(၃) အချို့ ပါဝင်ခဲ့ သည်။

ဤအကွဲအပြဲ ပြီးဆုံးပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ၁၉၆၃ ခုနှစ်အတွင်း မှာပင် စောဘိုမြသည် (KNUP) ဗဟိုကော်မတီအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ရွေးချယ်တင် မြောက် ခြင်း ခံရသည်။ စစ်ရေးဘက်တွင် စစ်တိုင်းမှူး (Division Commander) အဖြစ် တာဝန်ပေးခြင်းခံရသည်။ စစ်ရာထူးမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်ထဲတွင် သူကိုယ်တိုင် ရေးသား ဖော်ပြခဲ့သကဲ့သို့ပင် ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် သူသည် (KNUP) မှ ခွဲထွက်ခဲ့လေသည်။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် သူကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီး ကရင် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးကောင်စီ (KNLC) ကို ဖွဲ့စည်းကာ အရှေ့တိုင်းတွင် ကရင့် တော်လှန်ရေးကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။ (KNLC)တွင် သူ့အား ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်လည်းကောင်း၊ စစ်ဘက်တွင် စစ်ဦးစီးချုပ် (GOC) အဖြစ်လည်း ကောင်း ရွေးချယ် တင်မြောက်ခြင်းခံရသည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ကရင်အမျိုးသားများ၏ စည်းလုံးညီညွတ်ရေးကို

ပြန်လည်တည်ဆောက်ရန်အတွက် စောဘိုမြို့သည် (KNUP) ဥက္ကဋ္ဌ မန်းဘဇန် နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ဤတွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲတွင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်မှ ပြန်လည် ပေါင်းစည်းရန် သဘောတူကြသည်။ မန်းဘဇန် အနေဖြင့် (KNUP) ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်မှ နှုတ်ထွက်ရန် ဖြစ်ပြီး (KNLC) ကိုလည်း ဖျက်သိမ်းသွားကာ ကရင့် တော်လှန်ရေးတပ်ဦးပါတီအဖြစ် ကရင်အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ် ရေးတပ်ဦး (KNUF) ကို ဖွဲ့စည်းကြရန် သဘောတူဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ပေါင်းစည်းရေး ညီလာခံကို ခေါ်ဆိုကျင်းပကာ (KNUF)ခေါ် ကရင်အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေး တပ်ဦးကို ဖွဲ့စည်းလေ သည်။ (KNUF) တွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် မန်းဘဇန်အား ရွေးချယ်တင်မြောက် လိုက်ကြပြီး စောဘိုမြို့သည် (GOC) အဖြစ်လည်းကောင်း ရွေးချယ်တင် မြှောက်ခြင်း ခံရသည်။ ထို့နောက် (KNUF) ကို ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ဖျက်သိမ်း လိုက်ပြီး ကရင့်တော်လှန်ရေး၏ မူလမိခင် အစည်းအရုံး ဖြစ်သည့် (KNU) ကရင်အမျိုးသား အစည်းအရုံးအဖြစ် ပြန်လည်ဖွဲ့ စည်းလေသည်။

၁၉၇၅ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအချိန်တွင် ရန်သူ၏ ဖြတ် (၄)ဖြတ် စစ်ဆင်ရေးကြောင့် ပဲခူးရိုးမတွင် ရှိသည့် တော်လှန်ရေး အခြေခံစခန်းသည် ပြိုလဲကျဆုံးခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် (KNUP) တို့သည် ပဲခူးရိုးမတွင် ရပ်တည် နိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ၎င်းတို့တစ်စုတစ်စည်းတည်း ပဲခူးရိုးမကို စွန့်ခွာကာ အရှေ့ တိုင်းဘက်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ (KNUP) အစုအဖွဲ့ တစ်ခုလုံးကို ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်မှ ဦးစီးပြီး ယခုကဲ့သို့ အရှေ့တိုင်းကို ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ် ပေသည်။ ထိုအခါ ၎င်းတို့သည် အရှေ့တိုင်းတွင် ရှိသည့် (KNU) ခေါင်း ဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံကြပြီး (KNUP) နှင့် (KNU) ခေါင်းဆောင်တို့သည် အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေးကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ရန်အတွက် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးကြသည်။

ဤတွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲတွင် နှစ်ဖက်ခေါင်းဆောင်တို့သည် အောက်ပါ အတိုင်း သဘောတူညီမှု ရရှိလေသည်။ အဖွဲ့အစည်း နှစ်ခုသည် (KNU)၏ ခေါင်းဆောင်မှုအောက်တွင် ပြန်လည်ပေါင်းစည်းကြပြီး (KNUP) အဖွဲ့ အစည်းကို ဖျက်သိမ်းသွားရန်ဖြစ်သည်။ (KNUP)မှ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်နှင့်အတူ ပါလာကြသည့် ခေါင်းဆောင်များကိုလည်း (KNU) ဗဟိုကော်မတီဝင် များအဖြစ် တာဝန်ပေးခြင်း ခံရလေသည်။ အထက်ပါ ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှုသည်

ဗိုလ်ချုပ်မြ၏ ခေါင်းဆောင်မှုအောက်တွင် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ပြောဆိုနိုင်သည်။

တစ်ဖန် ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေး၏ ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်လျက်ရှိသည့် အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့ကြောင့် ကေအဲန်ယူ(KNU) ကရင်အမျိုးသား အစည်းအရုံးမှ အရေးပေါ် ဗဟိုကော်မတီ အစည်းအဝေးကို မာနယ်ပလောတွင် ခေါ်ယူကျင်းပခဲ့ပါသည်။ ဤအစည်းအဝေးတွင် ဗဟိုကော်မတီဝင် ခေါင်းဆောင်များက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လေ့လာသုံးသပ်ကြပြီး နောက်ဆုံးတွင် စောဘိုမြအား (KNU) ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် သဘောတူရွေးချယ်တင်မြှောက် လိုက်ကြသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ မန်းဘဇန်ကိုမူ အသက်ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်သည် တစ်ကြောင်း၊ ၎င်း၏ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းမွန်တော့သည်က တစ်ကြောင်း ဤအကြောင်းများကြောင့် အနားယူရန် ခွင့်ပန်ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် အစည်းအဝေးမှ ၎င်းအား (KNU) ကရင်အမျိုးသား အစည်းအရုံး၏ နာယကကြီးအဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

၁၉၇၆ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၀ ခုနှစ်အထိ စောဘိုမြသည် (KNU) ကရင်အမျိုးသား အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စစ်ဦးစီးချုပ် တစ်ယောက်အဖြစ်လည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မြသည် လက်နက်ကိုင် တော် လှန်ရေး စကတည်းက တော်လှန်ရေးထဲတွင် ပါဝင်လာခဲ့ပြီး ယခုတိုင်လည်း တော်လှန်ရေးထဲတွင် ရှိနေသဖြင့် လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေးကို အနှစ် (၅၀)ကျော် ဆင်နွှဲခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တော်လှန်ရေးမှာ မပြီးဆုံးသေးသဖြင့် သူသည် ဆက်လက်ပြီး တက်တက်ကြွကြွ တော်လှန်ရေး တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင် သူသည် (KNU) ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ စစ်ရေးဘက်တွင် ကာကွယ်ရေးဌာနမှူး အဖြစ်လည်းကောင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိသည်။ စစ်ရာထူးအနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး တစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ ကရင်တော်လှန်ရေးမှ ၎င်းအား တော်လှန်ရေး အနှစ် (၅၀) ရွှေတံဆိပ် ဆုဖြင့် ဂုဏ်ပြုအပ်နှင်းခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြသည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ဆရာမ လားဖိုးနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့ပြီး ယခုအချိန်တွင် သားသမီး (၇)ဦး ထွန်းကားခဲ့ပေသည်။ ၎င်းတို့၏ သားဦးမှာ စောနေကော်ဖြစ်ပြီး ကျန်သားသမီးများမှာ

စောနယ်ဒါ၊ နော်အဲလစ်၊ မိစိုး၊ မော်တူးလူး၊ (စောဂေကော်) မောင်တေးလေး (စောနေစိုး)နှင့် နော်ဂဲတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မြ၏ အိမ်ထောင်မှာ ခရစ်ယာန် အိမ်ထောင်ဖြစ်ပြီး ဘုရားတရားကို မြတ်နိုးယုံကြည်သည့် စံပြအိမ်ထောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြသည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ကွန်ဂရက် အစည်းအဝေးပြီး နောက် ဒု-ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ကာကွယ်ရေးဌာန တာဝန်ခံအဖြစ် ဆက်လက်တာဝန်ယူခဲ့ပြီး ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ရန်ကုန်သို့ သွားရောက်၍ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် နအဖ ဝန်ကြီးချုပ် ဦးခင်ညွန့်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း အကျိုးမထူးခဲ့ပေ။

စောဘိုမြသည် ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၄ တွင် ထိုင်းနိုင်ငံ မဲဆောက်မြို့တွင် လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လူငယ်များ၊ နောင်လာနောင်သား၊ သားသမီးများအတွက် ဗိုလ်ချုပ်မြ၏ ဘဝကို လေ့လာရာတွင် အတုယူရသည့် အချက်များမှာ သူသည် ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသည့် တပ်မှူးကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကရင်အမျိုးသား တစ်ရပ်လုံးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည့် ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

* * *

(၁)

ဂျပန်ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်ခြင်း

ဂျပန်ခေတ်တွင် ကျွန်တော်သည် ဖာပွန်မြို့တွင် ပညာ သင်ကြား လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် စစ်ကြီးစတင်ကာ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေသဖြင့် ကျောင်း များအား ပိတ်ထားရသည်။ မြို့သူမြို့သားများက ဂျပန်က လာရောက် ငုံးကြဲ မည်ကို စိုးရိမ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းအချိန်တွင် ကျွန်တော့် အသက် (၁၄) နှစ်သာ ရှိပါသေးသည်။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ဖာပွန်မြို့ပေါ်၌ လာရောက်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးကို ချမှတ်ဆောင်ရွက်သူမှာ ဦးခင်ဖေ ဖြစ်ပါသည်။ (BIA) အုပ်ချုပ်ရေးကို ချမှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ကိုလည်း ဖွင့်လှစ်ဖွဲ့စည်းလာသည်။ ဖာပွန် မြို့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ရန်အတွက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ ကရင်လူကြီးများကလျှို့ဝှက်စွာဖြင့် 'စီးဂရင်း' ပုန်းအောင်း ရာနေရာသို့ သွား ရောက်ကြပြီး အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြကြသည်။ ယခုကဲ့သို့ ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ကို ဖွင့်လှစ်ဖွဲ့စည်းရာတွင် ဤတပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်သင့် မဝင်သင့် စီးဂရင်းအား မေးမြန်း ကြသည်။

စီးဂရင်းက "ခင်ဗျားတို့ ဝင်ကြရမှာပဲ ခင်ဗျားတို့ မဝင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ဝင်မှ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေရာမှာ ပုန်းနေလို့ရမယ်" ဟု ဆိုလေ သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ပုလိပ်တပ်သားအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ အမှုထမ်းစဉ် စီးဂရင်းကို မကြာခဏ သွားရောက်တွေ့ဆုံပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ ပုန်းအောင်းနေသည့် အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုပါ။

နောက်ပိုင်း မကြာသောအချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး နီးမိုသည် အိန္ဒိယ နိုင်ငံမှ လေထီးဖြင့် ဆင်းသက်လာကာ ကျွန်တော်တို့နေထိုင်သည့် ဖာပွန် တောင်ပေါ်ဒေသသို့ ရောက်ရှိလေသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ဗိုလ်အဲရယ်လည်း ပါလာပါသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး အချက်ပြ ကြေးနန်းစက်ရှိလာသဖြင့် အိန္ဒိယ တွင် ရှိသည့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်နှင့် အဆက်အသွယ် ရရှိလေတော့သည်။

ပုလိပ်တပ်သားအဖြစ် အမှုထမ်းသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် 'ဖွဂေါ' တွင် တာဝန်ကျပါသည်။ ထိုအချိန်၌ စီးဂရင်းသည် စောဖိုးလှအား ရန်ကုန်သို့ သွားရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။ ရန်ကုန်တွင် သတင်းများ သွားရောက် စုံစမ်းရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

စောဖိုးလှသည် ရန်ကုန်မှနေ၍ ဖာပွန်တောင်ပေါ်ဒေသသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည့် အခါတိုင်းလိုလို အင်္ဂလိပ်လေယာဉ်ယုံများသည် ဗမာပြည် ကို လာရောက် ဝှံ့ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်များသည် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရ သည်မှာ စောဖိုးလှ၏ လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်တို့သည် စောဖိုးလှအား လိုက်လံရှာဖွေ ဖမ်းဆီးလေတော့သည်။ စီးဂရင်း သည် နောက်ထပ် သတင်းများအား သွားရောက်စုံစမ်းရန် စောဖိုးလှကို ထပ်မံ ၍ စေလွှတ်လိုက်သည်။ ဤအကြိမ်တွင် စောဖိုးလှသည် ဂျပန်တို့၏ ဖမ်းဆီး ခြင်းကို ခံရတော့သည်။

စောဖိုးလှသည် အင်္ဂလိပ်သူလျှို ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ချိန်လုံး သိခဲ့ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ထံ မကြာခဏ ရောက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့အား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုပါ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် ရေချိုးဆင်းနေစဉ် စစ်သားတစ်စုသည် ကျွန်တော် ရှိရာသို့ ရှေးရှုပြီး လာနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူတို့ ကျွန်တော့် ဆီ ရောက်လာကြသောအခါ စစ်သားများနှင့်အတူ စောဖိုးလှ ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ စစ်သားများ အရည်အတွက် မနည်းပါ။ ဂျပန်က စောဖိုးလှကို ဖမ်းမိပြီးနောက် ယခုကဲ့သို့ ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဤတောင်ပေါ်ဒေသတွင်

အင်္ဂလိပ်တပ်များ ပုန်းအောင်းနေသည့် နေရာကို လိုက်ပြုရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

စောဖိုးလှသည် ကျွန်တော့်ကို တွေ့သောအခါ ကျွန်တော့်အနားသို့ ကပ်လာပြီး ယခုလို မေးပါသည်။

“အင်္ဂလိပ်စစ်သားကို တွေ့သလား”

“ဘယ်တွေ့မှာလဲ ခင်ဗျားကသာ တွေ့မှာပေါ့။ ခင်ဗျားက အင်္ဂလိပ် တပည့်ပဲ”

စောဖိုးလှ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။ ထို့နောက် ဤတပ်ဖွဲ့သည် ရှေ့ဆက်သွားကြလေသည်။ သူတို့ စာသင်ကျောင်းဝင်းသို့ ဦးတည်သွားကြသည်။ ဤကျောင်းဝင်း၌ပင် သူတို့ စခန်းချကြလေသည်။ ဤကျောင်းဝင်းမှာ ထိုအချိန်၌ ပုလိပ်စခန်း ဖြစ်နေသည်။ ဤဂျပန်တပ်သည် ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း သူတို့က ခေါ်သဖြင့် သူတို့နောက်သို့ လိုက်သွားကြရ သည်။ ဤတပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်ခရီးထွက်ရာ ရွာနှစ်ရွာ သုံးရွာကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ထဲတွင် ‘ကော်မိုဗွားဒဲ’ ရွာသား များလည်း ပါလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများသည် ဤ ‘ကော်မိုဗွားဒဲ’ ရွာအနီးအနားမှာပင် ပုန်းအောင်းနေထိုင်ကြသည်။ ‘စီးဂရင်း’ လည်း ပါသည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စစ်သားတစ်ဦး ကျဆုံးသည်။ ကျန်စစ် သားများမှာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားလေသည်။ စီးဂရင်းလည်း လွတ်မြောက် သွားသည်။ ဤကဲ့သို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီးနောက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးအား ယခုကဲ့သို့ မေးမြန်း ပြောဆိုသည်။

“မင်းဒီမှာ ပုလိပ်ဖြစ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့ အင်္ဂလိပ်စစ်သား ဒီမှာရှိနေ တာ မသိသလဲ”

“ဘယ်သိမှာလဲ အင်္ဂလိပ်တပ်နဲ့ ဂျပန်တပ်တို့ဟာ ဆန့်ကျင်ဘက် တွေပဲ သူတို့ကို လွယ်လွယ်နဲ့ မသိနိုင်ပါဘူး”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ဘာမျှဆက်မပြောတော့ချေ။ ကျွန်တော်တို့ကို လည်း ဘာမှမလုပ်ပါ။ ဂျပန်သည် ကျွန်တော်တို့ကို လက်အောက်ငယ်သား ကလေးများအဖြစ်သာ သဘောထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တာဝန်ရှိသူ တစ်ဦးအဖြစ် သဘောမထားပါ။

နောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်တစ်ယောက်သည်

ကျွန်တော်တို့ ရှိသည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အင်္ဂလိပ်တပ်အကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းရန် ဖြစ်သည်။ သူနှင့်အတူ ဗမာနှစ်ယောက် ပါလာပါသည်။ သူတို့သည် 'တာဘောကော့ဒဲ' ရွာတွင် ဝင်အိပ်ကြသည်။

ထိုညသည် လပြည့်ညဖြစ်သည်။ ညအချိန်တွင် လရောင်ဖြင့် လင်းထိန်လျက် ရှိသည်။ ဤညတစ်ညလုံး လေယာဉ်ပျံဝဲနေသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော် အိပ်နေရာမှ တဲအပြင်သို့ ထွက်ပြီး ကောင်းကင်ယံသို့ မျှော်ကြည့် လိုက်သည်။ လေထီးအများအပြား ကောင်းကင်ယံမှ ဝဲယုံကာ ကျလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ လေထီးစုစုပေါင်း တစ်ရာကျော်၊ နှစ်ရာခန့် ရှိသည်ဟု ခန့်မှန်း ရသည်။ ကျွန်တော် တိတ်ဆိတ်စွာနေသည်။ ဘာမျှမပြောပါ။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းလာသောအခါ ကျွန်တော် အစောကြီး အိပ်ရာမှထကာ လျှို့ဝှက်စွာ စခန်းမှ ထွက်ခွာသွားပါသည်။ လေထီးများ ကျ သည့် နေရာသို့ ခန့်မှန်းပြီး ကျွန်တော် သွားခဲ့သည်။ ထိုလေထီးများ ကျသည့် နေရာသို့ ရောက်သောအခါ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများကို ကျွန်တော် တွေ့ရ လေ တော့သည်။ ကျွန်တော် ဂျပန်ပုလိပ်ဖြစ်နေမှန်း ဤစစ်သားများ မသိပါ။ သူတို့ကို ကူညီရန်အတွက် ကျွန်တော် သွားရောက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် အတူ ပါလာသည့် ပစ္စည်းများကို စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းကာ သိုဝှက်ထားရန် အတွက် ကျွန်တော် ကူညီစီစဉ်ပေးခဲ့၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကူညီပြီးနောက် ကျွန်တော် သည် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ စခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

နံနက် (၁၀) နာရီ ထိုးသောအခါ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာပြီး ယခုလို မေးပါသည်။

“ညတုန်းက လေယာဉ်တွေလာတာ ပစ္စည်းတွေ ပစ်ချသလား။”

“ပစ်ချတယ် အများကြီးပဲ”

ထိုအခါ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ကြောက်ရွံ့သွားသည့် အမူအရာဖြင့် သူ၏ စစ်သားများကို ခေါ်ပြီး သုတ်သီးသုတ်ပျာဖြင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။ 'ကူဒေး' ရွာဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုရွာသို့ ရောက်သောအခါ ရွာသူရွာသားများထံမှ သတင်းများကို မေးမြန်းစုံစမ်းလေသည်။ ထိုရွာတွင် ရွာသားများက ဘာမျှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မရှိပါ။ ရွာသားများသည် ဖြစ်ပျက် ခဲ့သည်များကိုလည်း မသိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က တွေ့သည်ဟု ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား ပြောခဲ့သဖြင့် ဂျပန်

စစ်ဗိုလ်သည် ထိုနေရာကို သွားရောက်စစ်ဆေး ကြည့်ရှုရန် ခိုင်းလေတော့သည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ကျွန်တော်တို့ကို သွားရန် ပြောသော်လည်း ကျွန်တော် မသွားပါ။ အခြားစစ်သားများ သွားမည် လုပ်သောအခါ ကျွန်တော်က မသွားရန် တားမြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မိမိနေရင်းစခန်းသို့ ပြန်သွားကြသည်။ အခြားစစ်သားအားလုံးလည်း ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။ အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် ဆုံသည်။ သူက ယခုလို ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ မသွားသလဲ”

“ကျွန်တော် ထမင်းဆာတယ် မသွားနိုင်တော့ဘူး”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့ချေ။ သူလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ စခန်းသို့ ပြန်လှည့်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပုလိပ်စခန်းသို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။

ထမင်းစားရန် ဘာဟင်းမျှ မရှိပေ။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်တို့ကို လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံး ထုတ်ပေးသည်။ လက်ပစ်ဗုံးဖြင့် ချောင်းထဲမှ ငါးများ အား ပစ်စားရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သွားပစ်သည်။ ငါးအများအပြား ရရှိကာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ငါးဟင်းစားရသဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားနေချိန် အင်္ဂလိပ်စစ်သား နှစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာသည်။ လက်ထဲတွင်လည်း ချိန်ရွယ်ထားသည့် သေနတ်ကို ကိုင်ကာ ပစ်ရန် အသင့်အနေအထားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ချဉ်းကပ်လာသည်။ သူတို့က အခုလို စတင်မေးသည်။

“အင်္ဂလိပ်စစ်သားတွေ့လား”

“မတွေ့ဘူး”

ထို့နောက် ထိုစစ်သားနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိသည့် ဆန်တစ်ပြည်ကိုယူပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘက်သို့ သေနတ်ပြောင်းဝကို ချိန်ရွယ်လျက် တဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်သို့ ဆုတ်ကာ တောစပ်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထိုစစ်သားနှစ်ယောက် တောထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က သူတို့အား လိုက်လံဖမ်းဆီးရန် အမိန့်ပေးလေသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်ကြရပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစစ်သားနှစ်ယောက်ကို မတွေ့တော့ပါ။

ဤအင်္ဂလိပ်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ဗမာများသာဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ လေထီးဖြင့် ဆင်းလာရာတွင် လေအဟုန်ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခြားသူများနှင့် တသီးတခြား ဖြစ်သွားကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ မြေပြင်ပေါ်၌ ၎င်းတို့၏ အဖော်များကို မတွေ့တော့သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လိုက်လံရှာဖွေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ချက်ချင်း စာရေးကာ ၎င်းတို့ ဌာနချုပ်ရှိရာ ကျောက်ကြီးမြို့သို့ အစီရင်ခံလေသည်။ စစ်ကူပေးရန်လည်း တောင်းဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ထံမှ ပုလိပ်တစ်ဦးအား ဤစာကို အမြန်သွားရောက်ပို့ဆောင်ရန် တာဝန်ပေးလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုပုလိပ်သည် ယင်းစာကို သွားမပို့ပါ။ ပို့ခိုင်းသည့်စာကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး ရွာတစ်ရွာတွင် သွားရောက် ခိုအောင်းနေထိုင်လေသည်။

သုံးရက်ပြည့်ပြီးဖြစ်သော်လည်း စစ်ကူ ရောက်မလာသဖြင့် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်သည် အကြီးအကျယ် ဒေါပွလေတော့သည်။

“စာပို့ခိုင်းတဲ့ ပုလိပ် အခု ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ မသိပါ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ဘာမျှ မတတ်နိုင်ချေ။ သူ့အခြေအနေကို သူ သိသည်။ ထို့ကြောင့် အလွန်စိုးရိမ်ကြောင့်ကြလျက် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အလျှင်အမြန်ပင် ထမင်းစားသောက်ပြီး သူ့လူအားလုံးကို စုလိုက်ကာ တစ်ချီတည်း ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ စစ်ကူတောင်းရန်အတွက် ထွက်ခွာ ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင် အားလုံးကလည်း ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာကာ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ ရှိသည့်နေရာသို့ သွားရောက်ကြပြီး သူတို့နှင့် ပူးပေါင်းလိုက်ကြလေတော့သည်။

မာတာ၊ မူတူး၊ ကော်စိုးနှင့် ဒေးဗစ်ထော စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကရင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ရန်သူနှင့် ပတ်သက်
ပြီး မည်သည့်အခါမှ အရှုံးပေးမည်မဟုတ်။ ကျွန်တော် ချစ်သည့် ရဲဘော်များ
နှင့်အတူ ကျွန်တော်ကို ချစ်မြတ်နိုးကြသည့် ကရင်လူထုအတွက် ဆက်လက်ပြီး
တိုက်ပွဲဝင်သွားမည် ဖြစ်သည်။

အမှန်တရားသည် အင်အားဖြစ်သည်

အမှန်တရားသည်သာ မုချအောင်ပွဲခံရမည်။

* * *

F-136 တပ်ဖွဲ့တပ်မှူးမှာ ကာနယ်ဖီးကော့ပင် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်တပ်
ရောက်လာသောအခါ သူ့ကို အချိန်မီ သွားရောက်သတင်းပို့ကြသည်။
ဂျပန်တပ်ကို သွားရောက် တိုက်ခိုက်ရန်အတွက်လည်း ခွင့်တောင်းကြသည်။
သို့သော် သူ ခွင့်မပြုပေ။ ဂျပန်တို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို မတိုက်ရဲသဖြင့်
တပ်ခေါက်ကာ ပြန်သွားလေတော့သည်။

စစ်သင်တန်း ပြီးဆုံးပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့ကို 'ဖွဂေါ်' ကနေ
'သောသီခို'သို့ ပြောင်းရွှေ့တပ်ချစေသည်။ သောသီခိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန်
သွားရောက်ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့အင်အား စုစုပေါင်း (၅၀၀) ရှိပါသည်။
ကျွန်တော်တို့ 'ခေးပူ' သို့ ရောက်သောအခါ အင်္ဂလိပ်တို့က ကျွန်တော်တို့ကို
လေယာဉ်ဖြင့် ချပေးခဲ့သည်။

အင်းအား (၅၀၀) ခန့် ရှိသည့် အခြားတပ်ဖွဲ့ တစ်ခုကမူ 'ဖလပ်ခို'
သို့ သွားရောက် စခန်းချရန် ပြောင်းရွှေ့ချီတက်သွားသည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို
ဂျပန် သိရှိသွားသောအခါ အလွန် ဒေါပွလျက် ရှိသည်။ အင်းအား (၁၀၀)
ခန့် ရှိသော တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ခေါ်ဆောင်လာကာ ကရင်ပြောက်ကျားတပ်အား
တိုက်ခိုက်ရန် ဂျပန်တို့ ထပ်မံရောက်ရှိလာသည်။ တောင်ပေါ်ဒေသ တစ်နေရာ
သို့ ရောက်လာသောအခါ ထိုတပ်ကို အခြားတစ်နေရာတွင် ထားခဲ့ပြီး ဂျပန်
စစ်ဗိုလ် (၆) ဦးသာ ပစ္စတိုသေနတ်ကိုယ်စီ၊ ဓားကိုယ်စီဖြင့် ကရင်များအား
ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်လာလေသည်။ သူတို့တွင် လက်ပစ်ဗုံးများ
လည်း ပါလာသည်။ သင်တန်းဆင်းချိန်တွင် သူတို့ လာရောက် ချောင်းမြောင်း
ပစ်ခတ်သဖြင့် ကရင်စစ်သား သုံးယောက်ခန့် သေကျေဒဏ်ရာ ရခဲ့သည်။

ထိုအခါ လူစုပြီး ဤဂျပန်များအား လိုက်လံ ရှာဖွေတိုက်ခိုက်ကြရာ
ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အားလုံး သေဆုံးကုန်ကြသည်။ ပါလာသမျှ ဂျပန်တပ်မှူးများ
သေဆုံးကုန်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့ ခေါ်လာသည့် တပ်ဖွဲ့လည်း ထိုနေရာတွင်
မနေရဲတော့ဘဲ ကစဉ့်ကလျား ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြသဖြင့် ဤတပ်ဖွဲ့သည်
ဖယိုဖရဲဖြင့် ပျက်စီးသွားလေတော့သည်။ ဤသည်မှာ 'ဖလပ်ခို' နယ်မြေ
အတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့သည် ခေးပူတွင် တစ်ပတ်ခန့် စခန်းချ အနား
ယူပြီးနောက် ရှေ့သို့ ဆက်လက်ချီတက်ကာ 'စီဒေး' ကို ရောက်ရှိသွားသည်။
ဤနေရာ၌လည်း အင်္ဂလိပ်က ကျွန်တော်တို့အတွက် ရိက္ခာကို လေယာဉ်ဖြင့်

လာရောက်ချပေးသည်။ လာရောက်ချပေးသည့် ရိက္ခာများမှာ များလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စား၍မကုန်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အချို့ ရိက္ခာများကို မြေမြုပ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့သည် 'သောသီခို' သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ဤ 'သောသီခို' သည် စစ်ရေးအတွက် အလွန်ကောင်းမွန်သည့် နေရာဖြစ်သည်။ ဤနေရာမှနေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အခြားနေရာ အများအပြားကို လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ 'မော်ခီး' မြို့ကိုပင် လှမ်းမြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ 'သောသီခို' တွင် စခန်းချပြီး တစ်လအကြာတွင် ဂျပန်တပ်များ ရောက်ရှိလာသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သော်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် မတိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။

ဂျပန်တို့သည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ 'သောသီခို' ခွင် တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ကို စမ်းသပ် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့ လူချည်းဖြစ်နေသဖြင့် ဂျပန်တို့သည် ဆက်မတိုက်ရဲတော့ဘဲ တပ်ခေါက်ကာ နောက်ဆုတ်ပြန်သွားကြလေတော့သည်။ ဤတိုက်ပွဲများအတွင်း သေဆုံးသည့် ဂျပန်ဦးရေမှာ မနည်းပေ။ ဂျပန်ထံမှ ကျွန်တော်တို့ မနည်းလှတဲ့ လက်နက် အရည်အတွက်ကို ရရှိပါသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ချည်း လေးယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး ဂျပန်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ကို မတိုက်ရဲတော့ပေ။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့ကို တောင်ငူ၊ လယ်ဒီပလောနှင့် မော်ခီးကားလမ်းများပေါ်တွင် ရန်သူများအားလုံး လိုက်လံတိုက်ခိုက် ချေမှုန်းသွားရန် တာဝန်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲကြီးများကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။ မနည်းလှသော ရန်သူ ဂျပန်စစ်သားများကို သတ်ဖြတ်ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ရန်သူသွားသည့် လမ်းကြောင်းပေါ်ရှိ တံတားများကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ဖောက်ခွဲချိုးဖျက်ပါသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့ လှည့်လည်တိုက်ခိုက်ရာတွင် တောင်ငူ ဇရပ်ကြီးဘက်အထိ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ F-136 တပ်ဖွဲ့သည် အင်္ဂလိပ်ကို များစွာ အကျိုးပြုခဲ့ပါသည်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲတွင် အတွေးတစ်မျိုး ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အင်္ဂလိပ်ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ အလုပ်အကျွေး ပြုခဲ့ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်များ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်း တွေ့သည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့က သူ့ဘက်တွင်ရပ်ပြီး ကူညီတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ကရင်အမျိုးသား၏ အနာဂတ်

အကျိုးစီးပွားအတွက် ဘာမျှ ထည့်စဉ်းစားခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ အင်္ဂလိပ်ကို ကူညီ
 ခဲ့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် အင်္ဂလိပ်အကြား မည်သည့်စာချုပ်စာတမ်းမျှ
 မရှိခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် စစ်ကြီး ပြီးဆုံးပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဘာမျှ အကျိုး
 ခံစားခွင့် မရပါ။ သို့ရာတွင် ဗမာများက ဤကဲ့သို့ မဖြစ်ခဲ့ပါ။

သူတို့သည် အင်္ဂလိပ်များနှင့် သေသေချာချာ စကားပြောဆိုပြီးမှ
 ဆောင်ရွက်သည်။ ခင်ဗျားတို့ကို ကူတိုက်မည်။ စစ်ကြီးပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို
 လွတ်လပ်ရေး ပေးရမည်။ သူတို့မှာ စာချုပ်စာတမ်းနှင့် စနစ်တကျ ရှိနေသည်။
 ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဗမာလူမျိုးတို့၏ နောက်မှာ
 ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဂျပန်ကို ပြန်တိုက်ရန် စဉ်းစား
 နေချိန် ကရင်လူမျိုးနှင့် နားလည်မှု ယူရမည်ကို သူ ကောင်းကောင်း သဘော
 ပေါက်ခဲ့သည်။ ကရင်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့မှာ နီးစပ်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
 ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စနစ်တကျ စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ယင်းအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဗိုလ်ရန်နိုင်အား
 ဒေါက်တာဗမော်နှင့် သွားရောက်နေထိုင်ကာ လျှို့ဝှက်ကိစ္စများကို စောင့်ကြည့်
 ထောက်လှမ်းရန် စေလွှတ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ရန်နိုင်သည် ဒေါက်တာဗမော်
 ထံ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာဗမော်၏ သမီးနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်သဖြင့် တာဝန်
 ကို လစ်လျူရှုကာ သစ္စာဖောက်သွားလေသည်။ ဤကိစ္စကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင်
 ဗိုလ်ရန်နိုင်သည် ဗမာ့နိုင်ငံရေး အဝန်းအဝိုင်းထဲကနေ ဝိုင်းပယ်ခြင်း ခံရလေ
 သည်။ ၎င်းအား သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်အဖြစ်သာ သဘောထားလေသည်။

(၃)

ကရင့်တော်လှန်ရေး စကာစ
ကျွန်ုပ်၏ ဖြတ်သန်းမှု

၁၉၄၉ ခုနှစ် ကရင့်တော်လှန်ရေး စတင်ချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ဖဆပလ အစိုးရ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ (UMP) တွင် စစ်မှုထမ်းခဲ့သည်။ ကရင့်လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေးစသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် (UMP) တပ်ဖွဲ့မှ နုတ်ထွက်ကာ ကရင့်လက်နက်ကိုင်တပ် 'စဲလ်ဝင်း' တပ်ရင်း (Salween Battalian) ထဲသို့ ကရင်အမျိုးသားအတွက် စစ်ထိုက်ရန် ဝင်ရောက်လေသည်။ ဤ 'စဲလ်ဝင်း' တပ်ရင်းကို ခေ့အင်လေးပင်ခရိုင်တွင် သွားရောက် စစ်တိုက်ရန် တာဝန်ပေးခြင်း ခံရသည်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း၏ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တိုက်သည့် တိုက်ပွဲ မှာ ဒိုက်ဦးမြို့တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ညောင်လေးပင်ကို မတိုက်ဘဲ ကျော်ဖြတ်ကာ ဒိုက်ဦးမြို့ကို ဝင်တိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဒိုက်ဦးမြို့ကိုမူ ကျွန်တော်တို့ သိမ်းနိုင်သော်လည်း ရန်သူစစ်သား ခံကတုတ်ရှိရာ နေရာကိုမူ ကျွန်တော်တို့ မဖြိုနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ရန်သူ၏ ကတုတ်ကျင်းမှာ ကြီးမားခိုင်ခံ့ လွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဒိုက်ဦးမြို့မှ ဆုတ်ခွာ လာခဲ့ကြရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရွှေအင်ဒုံရွာသို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဖန်

ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့သည် 'ဖဒိုပလော' ရွာကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်ချီတက်သွားသည်။ တစ်ထောက်တနားအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ 'ပဟီလူ' ရွာတွင် ရက်အနည်းငယ် အနားယူကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အနားယူနေစဉ် ရန်သူတပ်သည် ကျွန်တော်တို့အား လိုက်လံတိုက်ခိုက်လာသဖြင့် ရန်သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ 'ပိန်းဇလတ်'တွင် တိုက်ပွဲဖြစ်လေသည်။ တိုက်ပွဲမှာ တစ်နာရီခန့် ကြာသည်။ ရန်သူမှာ ကျွန်တော်တို့၏ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်မှုကို မခံနိုင်တော့သဖြင့် ညောင်လေးပင်မြို့သို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ယခုကဲ့သို့ လာရောက်ပြီး စစ်တိုက်ရာတွင် အဝတ်အထည် လဲလှယ်ရန် အပိုမပါပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဖာပွန်သို့ ပြန်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် သထုံဘက်သို့ ကူးသွားသည်။ ကျွန်တော် သထုံတွင် ရောက်နေစဉ် အထက်ဗမာပြည်မှ ပြန်လာကြသည့် စစ်တပ်များက ညောင်လေးပင်မြို့နှင့် ဒိုက်ဦးမြို့ကို လာရောက်တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ 'စဲလ်ဝင်း' တပ်ရင်းသည် ဒိုက်ဦးနှင့် ညောင်လေးပင်မြို့များအား စောင့်ကြပ်ရန်အတွက် တာဝန်ကျသည်။ ဤမြို့များကို စောင့်ကြပ်နေချိန်တွင် ရန်သူသည် အကြိမ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ကျွန်တော်တို့ကို လာရောက် တိုက်ခိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရန်သူကို တွန်းလှန်နိုင်သဖြင့် ရန်သူတို့သည် ဆုတ်ခွာသွားကြရသည်။ ရန်သူသည် ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့သောအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချရာနေရာသို့ လက်နက်ကြီး အမြောက်များဖြင့် ပစ်ခတ်လေသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွန်တော်တို့ကို လက်နက်ကြီးဖြင့် လှမ်းပစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အမြဲပင် သေကျေဒဏ်ရာရမှု ရှိနေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ဖဆပလ အစိုးရနှင့် တိုက်ခိုက်နေကြစဉ် ကွန်မြူနစ်များကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ညအချိန်တွင် လာရောက်ချောင်းမြောင်း ပစ်ခတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ညောင်လေးပင်မြို့ အရှေ့ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်အရပ်များသို့ သွားရောက် ပြီး ကွန်မြူနစ်များအား တိုက်ခိုက်ရခြင်းမျိုးလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။

မိုးတွင်းအချိန်သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ ရန်သူသည် အလွန်ကြီးမားသည့် အင်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို လာရောက်ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်သည်။

လက်နက်ကြီးများကိုလည်း အသုံးပြုသည်။ ၃ လက်မ စိန်ပြောင်း (၈)၊ ၂၅ မော်တာ အမြောက် (၂)လက်၊ အခြား စက်သေနတ်ဖြင့် ဘိုဖာများလည်း ပါလေသည်။

ရန်သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းကို ညအချိန်တွင် လာရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ မီးလင်းကျည်ကို အသုံးပြုပြီး တိုက်ခိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤမီးလင်းကျည်များကြောင့် ညအချိန် ဖြစ်သော်လည်း တစ်မြို့လုံး ထိန်လင်းလျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကရင်တပ်ဖွဲ့များ၏ လက်ထဲတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်၊ ဘရင်ဂန်း၊ စတင်းဂန်းစသည့် သေနတ်များသာ ရှိသည်။ ကျည်ဆန်မှာမူ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်လျှင် ကျည်အလုံး (၂၀)ခန့်သာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်သူ တိုက်ခိုက်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ များများစားစား ပြန်လည်ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ရန်သူကို တွေ့မှသာ ကျွန်တော်တို့ ပစ်ခတ်သည်။

ရန်သူတပ်သားများသည် ဒိုက်ဦးချောင်း၏ ကမ်းဘေးတွင် တန်းစီပြီး ချီတက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ရန်သူတစ်ယောက်ကို ပစ်ခတ်ရာတွင် ထိမှန်ပြီး လဲသေသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အခြားသူများလည်း ယခုကဲ့သို့ ရန်သူကို ထိအောင် ပစ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်သူစစ်သားများသည် ထိခိုက်သေကြေဒဏ်ရာရမှု များပြားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် ကျည်ဆန်နည်းနေသည်ကို ရန်သူက သိသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့တက်လာတိုင်း ကျွန်တော်တို့က ပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ရန်သူတို့သည် ရဲရဲတင်းတင်း မတက်လာရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကျည်ဖြုန်းတီးမှု မဖြစ်အောင် အရမ်းမပစ်ပါ။ ကိုယ်တိုင် ရန်သူကို တွေ့မှသာ ကျွန်တော်တို့ ပစ်ပါသည်။ ပစ်ပြီးဆိုလျှင်လည်း များသောအားဖြင့် ရန်သူကို ထိမှန်သည်။

ဒိုက်ဦးမြို့တွင် ကျွန်တော်တို့ ရန်သူကို သုံးရက်တိတိ ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ရန်သူသည် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှု များလွန်းသဖြင့် သုံးရက်ပြည့်မြောက်သောနေ့တွင် ဆုတ်ခွာလေတော့သည်။ 'အိမ်ခြေလေးဆယ်' အမည်ရှိ ရွာအနီးတွင် ဖြတ်ပြီး ဆုတ်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကျည်များများ စားစား မရှိတော့သည့်အပြင် နောက်ထပ်လည်း ကျည်လာရောက် ပေးပို့ခြင်း မရှိသဖြင့် ဒိုက်ဦးမြို့မှ ဆုတ်ခွာလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ငါးထပ်ကြီး

ချောင်းကမ်းဘေးတွင် ပြန်၍ စခန်းချသည်။ အချို့ တပ်ဖွဲ့မှာ 'ပြန်တံဆာ'မြို့ တွင် သွားရောက် စခန်းချသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ 'စဲလ်ဝင်း' တပ်ဖွဲ့သည် မော်တော်ကား လမ်းအား စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ယူထားရသည်။ တောင်ငူသားများကမူ မီးရထားလမ်းကို တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ရသည်။ ဤညောင်လေးပင် တိုက်ပွဲ တွင် ကျွန်တော်တို့ ဆုတ်ကြရသဖြင့် နေရာဒေသများကို ထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက်ရန် ကျန်ခဲ့သည့် အဓိက တပ်ဖွဲ့များမှာ ဖာပွန်သားများ ပါဝင်သည့် 'စဲလ်ဝင်း' တပ်ဖွဲ့နှင့် တောင်ငူသားများ ပါဝင်သည့် တပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သာ ဖြစ်ကြ သည်။ မြေပြန့်သားများ ပါဝင်သည့် အခြားတပ်ဖွဲ့များမှာ ဖရိုဖရဲ ဆုတ်ခွာကြ ကာ စစ်သားများလည်း ပြိုကွဲပျောက်ဆုံးကုန်ကြသည်။ နောက်ပိုင်း လနှင့် ချီကြာပြီးမှသာ ၎င်းတို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ 'ငါးထပ်ကြီး' တွင် တာဝန်ကျစဉ် တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံး ထမင်းဟင်းချက်စားရန် အိုးနှစ်လုံးသာ ရှိသည်။ ဤအိုးနှစ်လုံးဖြင့် ထမင်းကို ချက်ပြီး ထမင်းကျက်သောအခါ ထမင်းများကို ပေတရာကားလမ်းမပေါ်မှာပင် လောင်းချထားရှိသည်။ ပေတရာကားလမ်းမကို ကျွန်တော်တို့ ရေဖြင့်စင်ကြယ် စွာ ဆေးကြောပါသည်။ အခင်းအဖြစ် ဘာသစ်ရွက်မှ ရှာ၍မရပါ။ နေ့စဉ်နေ့ တိုင်း ယခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကာ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားသောက်ကြရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အခြားတပ်ဖွဲ့များက ကျွန်တော်တို့နေရာကို အစားထိုး ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ညောင်လေးပင်မြို့ပေါ်၌ ပြန်၍ အနား ယူခွင့်ရလေသည်။

ညောင်လေးပင်မြို့ပေါ်တွင် အနားယူကြစဉ် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့ အတွက် လူတစ်ဦးလျှင် တစ်နေ့ စားရန် ဟင်းဖိုးငွေ ပြားငါးဆယ် ရရှိသည်။ ဤနေရာတွင် ခေါင်းဆောင်အချို့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု မရှိသည်ကို တွေ့ရ သည်။ ရိက္ခာငွေ ပြားငါးဆယ် ရသော်လည်း တချို့ဆိုလျှင် တစ်နေ့လျှင် နှစ်ဆယ့်ငါးပြားနှုန်း (တစ်မတ်)သာ စားကြရသည်။ ဤကဲ့သို့ လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရာတွင် ကျွန်တော် ယခုကဲ့သို့ စဉ်းစားမိသည်။ ဤတပ်မှူးများသည် မှန်ကန်မှု မရှိချေ။ ကျွန်တော်သာ တပ်မှူးဖြစ်လာခဲ့လျှင် ဤကဲ့သို့ မလုပ်ဟု သန့်ဋ္ဌာန်ချထားလိုက်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် နို့ဆီသကြားနှင့် ဖျော်သည့် လက်ဖက်ရည်အချိုသည် တစ်ခွက်လျှင် တစ်ပဲသာ ပေးရသည်။ ထန်းလျက်နှင့် ဖျော်သည့် လက်ဖက်ရည်အချိုမှာ မူ နှစ်ပြားသာ ကျသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ပိုက်ဆံမရှိသဖြင့် ထန်းလျက်ဖြင့် ဖျော်သော လက်ဖက်ရည်အချိုကိုသာ ဝယ်သောက်ကြရပါသည်။ ပိုက်ဆံတစ်ပဲ ရှိလျှင် မုန့်နှစ်ချပ်ပါ ဝယ်စားနိုင်ပါသေးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လက်ဖက်ရည်အချို သောက်ချင်သော်လည်း ပိုက်ဆံတစ်ပြား တစ်ချပ်မျှ မရှိချေ။ ထိုအခါ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးဦးထံသို့ သွားပြီး ပိုက်ဆံကို တောင်းရပါသည်။ သို့သော် သူတို့က ပိုက်ဆံမရှိဟုဆိုပြီး မပေးဘဲနေသည်။ မိန်းကလေးများနှင့် တပူးပူး တတွဲတွဲ နေတတ်သည့် စစ်ဗိုလ်များသည် အမြဲလိုလို ဆရာမလေးများကို ကားနှင့်တင်ပြီး လက်ဖက်ရည်အချိုနှင့် မုန့်တို့ဖြင့် ကျွေးမွေးပြုစုလေသည်။ သို့သော် ဤစစ်ဗိုလ်များသည် ကျွန်တော်တို့ ပိုက်ဆံတောင်းရာ၌ ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ မပေးပါ။

ဤကဲ့သို့သော စစ်ဗိုလ်များသည် ၎င်းနှင့်အတူ မိန်းကလေးများနှင့် ရှိသောအခါကျမှသာ ကျွန်တော်တို့က ထိုစစ်ဗိုလ်ထံသို့ သွားပြီး ပိုက်ဆံတောင်းသည်။ မိန်းကလေးရွှေ့တွင် သူ့အား အလေးပြုပြီး မုန့်ဝယ်စားချင်သည် ပြောမှသာ သူက ချက်ချင်းပင် ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလေတော့သည်။ မိန်းကလေးများများ ရှိသည့်အချိန်တွင် စစ်ဗိုလ်ထံသွားပြီး ပိုက်ဆံတောင်းပါက တောင်းတိုင်း ရလေသည်။ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံလိုအပ်လျှင် ဤလို အချိန်အခါမျိုးကို စောင့်ကြည့်ပြီး တောင်းရပါသည်။ တောင်းသည့်အကြိမ်တိုင်းလည်း ရပါသည်။

တစ်မိုးတွင်းလုံး ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့သည် ညောင်လေးပင်မြို့မှာပင် တာဝန်ကျလျက် ရှိသည်။ နောက်တစ်နှစ် ၁၉၅၀ နွေဦးအချိန် မတ်လရောက်မှ ကျွန်တော်တို့ 'စဲလ်ဝင်း' တပ်ဖွဲ့အား ဘီးလင်း၊ ကျိုက်ထိုဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ချလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရထားကိုစီးပြီး 'မားဒါက်' သို့ သွားရပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ စစ်တောင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီးနောက် ရွှေကျင်မြို့ထဲတွင် ဝင်ရောက်ကြသည်။ ရွှေကျင်မြို့၌ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့ လေးရက်အနားယူ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် ဆင်းလာကြပြီး 'ဒုံ့ဖရစ်၊ ကွင်းဆိပ်' သို့ ရောက်ရှိသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ခရီးဆက်ကာ 'လုပ်ကြီး' သို့ ရောက်သည်။ ဤလမ်းခရီးအတွက်

ကျွန်တော်တို့ လမ်းတွင် သုံးညအိပ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ (၁၀) ရက်ခန့် အနားယူသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျိုက်ထိုမြို့ကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ကျိုက်ထိုမြို့ကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ မတိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် လက်နက်ခဲယမ်း နည်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဆက်လက်ပြီး ကျိုက်ကော်အနီးအနားမှာပင် စခန်းချနေထိုင်ကာ ရန်သူအား အခါအားလျော်စွာ ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲဖြင့် ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေး စတင်စဉ်က မြို့ပြများအား တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ရာတွင် အဓိကအားဖြင့် (UMP) တပ်များနှင့် (Karen Rifles) တပ်များသာ ဖြစ်သည်။ (KNDO)တပ်များ သိမ်းပိုက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် မြို့များအား သိမ်းပိုက်ပြီးနောက်တွင် ဤတပ်များသည် ဖယ်ထုတ်ခြင်း ခံရသည်။ (KNDO) သာတွင် ကျယ်လျက်ရှိသည်။ (KNDO) ခေါင်းဆောင်ဆို သူများသည် စစ်ရေးတွင် ဘာမျှနားမလည်ဘဲလျက် အချို့တပ်ရင်းမှူး၊ တပ် မဟာမှူး စသည်များ တက်ဖြစ်နေကြသည်။ လုပ်ငန်းကိုလည်း အရမ်းထင် သလို လုပ်ကြသည်။ ရှိထားပြီးသား အစိုးရအမှုထမ်းဟောင်းများ လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်သူများမှာ အမျိုးချစ်သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ကို မသုံးကြပါ။ သူတို့လည်း ဤအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရသည်။ အုပ်ချုပ်ရေး ဘက်တွင် ပရမ်းပတာ ဖြစ်ကုန်သည်။

ကျောင်းဆရာလုပ်ခဲ့သူလည်း တပ်မဟာမှူး တက်လုပ်သည်။ သို့သော် စစ်တပ်ကို မည်ကဲ့သို့ အုပ်ချုပ်ရမည်ကို နားမလည်ကြချေ။ ကျွန်တော်တို့ ညောင်လေးပင်မှာနေစဉ် ရန်သူဘက်က စစ်တပ်တွင်လည်း ကရင်၊ ကချင်၊ ချင်း စစ်သားများ ရှိကြသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကို မတိုက်ချင်ကြပေ။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် လာရောက်ပူးပေါင်းလိုကြသည်။ သူတို့ထံမှ ကိုယ်စားလှယ် နှစ်ယောက် စေလွှတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် လာရောက် ဆွေးနွေး စေပါသည်။

ယင်းအချိန်၌ ညောင်လေးပင်မြို့တွင် စစ်ရေးတာဝန်ခံမှာ အောင်စိန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူနှစ်ဦးက အောင်စိန်ကို ယခုလို ပြောပါသည်။

“ဗမာအစိုးရက သူတို့ကို လစာအဖြစ် တစ်လ ကျပ် (၅၀) ပေးပါ

တယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်တို့က ဒီလောက်တော့ မတောင်းလိုပါ။ တစ်လ (၃၀)ကျပ် ကူညီပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အိမ်ထောင်တွေရှိနေလို့ပါ။ ခင်ဗျားတို့ နဲ့အတူ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မယ်”

ဤသည်ကို အောင်စိန် လက်မခံပါ။ အောင်စိန်က ကျုပ်တို့ (KNDO) တွေကို လခ မပေးနိုင်ပါဟု အကြောင်းပြကာ ပါယ်ချလိုက်သည်။ သူတို့က အောင်စိန်ကို တောင်းပန်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ အမြဲတောင်း နေမှာ မဟုတ်ပါ။ နှစ်လ၊ သုံးလလောက်ပဲ ပေးပါ။ တော်ပါပြီ။ သို့ရာတွင် အောင်စိန် လက်မခံခဲ့ပါ။ ယင်းကြောင့် သူတို့လည်း လာရောက် ပူးပေါင်းခြင်း ကို လက်လျှော့လိုက်တော့သည်။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အင်အားဖြစ်လာရမည် အရာများသည် အလဟဿ ဖြစ်သွားသည်။ ဤကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့ ပေးသင့် ပါသည်။ ထိုအချိတွင် တောင်ငူနှင့် ညောင်လေးပင်အကြား ရထားများ နေ့တိုင်း တစ်နေ့လုံး ပြေးဆွဲနေသည်။ ဝင်ငွေမနည်းပါ။ ပေးရင် ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းနားမလည်သူတွေက တက်ပြီး ခေါင်းဆောင်လုပ်ကြသဖြင့် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရပ်မှာ မဆန်းပါ။

ဖာပွန်ဘက်တွင်လည်း ဤအတိုင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖာပွန်တွင် တပ်ရင်း များ ဖြစ်လာသူမှာ ‘ဝေးလံခေ’ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျောင်းဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းများသာ ဖြစ်လာသည် စစ်သင်တန်း တက်ခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်ပါ။ စစ်ရေး စစ်ရာကို နားလည်သူ အလျဉ်းမဟုတ်ပေ။ ထိုနည်းအတိုင်းပင် တပ်ခွဲများ၊ တပ်စုများ၊ တပ်စိတ်များ အသီးသီး ဖြစ်လာသူများလည်း ဘာမျှ နားမလည်ကြချေ။ စစ်ရေး ပြင်းထန်လာသောအခါ သူတို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထင်တိုင်းကြကြလေတော့သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီး ရာထူးခန့်ကြသူများသည် တိုက်ပွဲ ပြင်းထန် သည့်အချိန် ထိခိုက်သေကြေ ဒဏ်ရာရမှုများသည့်အခါ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ကုန်ကြသည် နောက်ဆုံး တာဝန်မှ ရှောင်ခွာသွားကြကုန် သည်။ ဤကဲ့သို့ လုပ်ငန်းတာဝန်ကို ပစ်စလက်ခတ် လုပ်သူများ အတော်များ ခဲ့ပါသည်။ တောင်ငူတွင် ဖြစ်စေ၊ ဖာပွန်တွင်ဖြစ်စေ မဆင်မခြင် သတ်ဖြတ်မှု အတော်များခဲ့သည်။ အထက်ခေါင်းဆောင်ဆိုသူများကလည်း စည်းကမ်း အတိုင်း ခေါင်းဆောင်မှု မပေးနိုင်ပေ။ အမှားရှိသူများကို ပညာပေး ဆုံးမမှု

မရှိပေ။ ဤအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဘာကိုမျှ အရေးယူ
ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

* * *

(၄)

တော်လှန်ရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ကျွန်ုပ်၏ ခံယူချက်

ကျွန်တော်သည် တော်လှန်ရေးလုပ်ရာတွင် အကောင်းဆုံးလုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ မမှန်သည့် အရာများကို ဆန့်ကျင်မည်။ တော်လှန်ရေး ဟူသည် အမှားကို ဆန့်ကျင်၊ အမှန်ကို တည်ဆောက်ဟု နားလည်ပါသည်။

ကျွန်တော် တော်လှန်ရေးထဲ ပါဝင်ပြီးနောက် တပ်စုမှူးအဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရသည်။ တပ်စုမှူး တစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော်ကိုင် သည့် တပ်စုကို တင်းကျပ်စွာ စည်းကမ်းကိုင်ထားပါသည်။

နေရာတစ်နေရာရာ ရောက်တိုင်း ကျွန်တော် ရဲဘော်များကို တွင်းကောင်းကောင်း တူးကြရန် အမိန့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း တွင်းတူးပါသည်။ အချို့က ပြောချင်ပါသည်။ မလိုပါဘူးကွာ “စစ်ထဲဝင်တာဟာ သေဖို့ မဟုတ်ပါ။ စစ်ထဲဝင်တာဟာ ရန်သူကို အနိုင်တိုက်ဖို့ပဲ” ဟု ကျွန်တော် အမြဲချေပပြောဆို ပညာပေးသည်။

ကျွန်တော့်မှာ အခြားသဘောထားတစ်ခုလည်း ရှိပါသေးသည်။ စစ်တပ်မှာ စစ်သားဖြစ်စေ၊ စစ်ဗိုလ်ဖြစ်စေ အားလုံး တန်းတူမှု ရှိရမည်။ စစ်တပ် တစ်တပ်နှင့် တစ်တပ် မတူညီမှု ကွာဟမှု မရှိစေရ။ တော်လှန်ရေး စခါစက ကရင့်လက်နက်ကိုင် တပ်များအား KAF ဟု ခေါ်ပါသည်။ ၁၉၅၄

ခုနှစ်ကျမှ KAFကို KPLAနှင့် KPGFဟု ပြောင်းလဲ ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။ အထက်ခေါင်းဆောင်များက (KPLA) ကို ဦးစားပေးရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ အကောင်းဆုံး လက်နက်ကို တပ်ဆင်ပေးရမည်။ ထောက်ပံ့မှု (ရိက္ခာနှင့် အဝတ်အစား နှစ်စုံ ထုတ်ပေးရမည်။ KPLAကို ဦးစားပေး စီစဉ်ပြီးမှ KPGF အတွက် နောက်ပိုင်းတွင် စီစဉ်ရမည်။ ဤပေါ်လစီသည် မသင့်တော်ဟု ကျွန်တော် ယူဆသည်။ KPLA ဖြစ်စေ၊ KPGF ဖြစ်စေ သူတို့အားလုံး အတူတူ စစ်တိုက်ကြသူချည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အတူတူ စီစဉ်ပေး သင့်ပါသည်။ ဤစစ်တပ် နှစ်တပ်သည် တန်းတူရည်တူ အလုပ်လုပ်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

အစကနဦးတွင် KPLA တပ်ရင်းမှူးအဖြစ် အထက်က ဗိုလ်ရွှေဆိုင်း အား တာဝန်ပေးပါသည်။ ဗိုလ်ရွှေဆိုင်း တပ်ရင်းမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရာ နှစ်လ၊ သုံးလခန့်ကြာပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်ထံလာပြီး အခုလို ပြောပါသည်။ ပြန်ကိုင်မယ်လေ။ ခင်ဗျား KPLA ကိုင်ရင် ခင်ဗျားအတွက် ဦးစားပေး စီစဉ်လိမ့် မယ် တစ်နှစ်မှာ ယူနီဖောင်း နှစ်စုံရကြမယ်"

ကျွန်တော် ယခုလို ဗိုလ်ရွှေဆိုင်းကို ပြန်ပြောပါသည်။ "KPLA ကိုင်ဆိုလည်း ရပါတယ်။ သို့သော် အထက်ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ လုပ်ပုံကို ကျွန်တော် သဘောမတူနိုင်ပါ။ KPGF နဲ့ အတူတူ အလုပ်တွဲလုပ်ကြမယ်။ ရသမျှပစ္စည်းတွေကို အတူတူ ရဖို့ လိုတယ်။ ခွဲခြား ခွဲခြားလုပ်တာ မကောင်းပါ။ ခွဲခြားခွဲခြားလုပ်ရင် မညီညွတ်မှုတွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်"

ကျွန်တော် KPLA တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်လာသည့်အခါ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလို တိတိကျကျ လုပ်ခဲ့ပါသည်။ KPGF နှင့် တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံခဲ့ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လုပ်ငန်းတွင် အဆင်ပြေမှု ရှိခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် ဇုံနယ်မှူး Zone Commander ဖြစ်လာပါသည်။ တပ်မဟာ (၆) တပ်မဟာ (၇)နှင့် တပ်ရင်း (၂၀)တို့ကို ကွပ်ကဲရသည်။

ဤကဲ့သို့ တန်းတူရေးကို အခြေခံပြီး နားလည်မှုဖြင့် လက်တွဲလုပ် ဆောင်ခဲ့ကြသောကြောင့် စုစည်းမှု ရှိကာ ရန်သူကိုလည်း တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် တပ်ဖွဲ့များသည် ခရိုင်သုံးခုအတွင်း လှည့်လည် သွားလာကာ ရန်သူကို တိုက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် 'စေးဒေး' ကို ပြန်ပြီး စစ်တိုက် ပြီးနောက် အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလာသည်။ ဤကဲ့သို့ ဆင်းလာစဉ် လမ်းတွင်

ပြောကြဆိုကြသည်မှာ တုနေးဖော၊ ကျိုက်ပေါင် စသည့်နယ်မြေများတွင် ဝင်ရောက်ရန် မလွယ်ကူကြောင်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက စည်းရုံးရေး လုပ်ငန်း အတွက် ကွင်းဆင်းရာတွင် ရန်သူမှ လိုက်လံပစ်ခတ်သဖြင့် ကိုယ်လွတ်ရုန်း ပြေးလာကြရသည်။

ဤနယ်မြေကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ပါလာသည့် တပ်များ များ အတူတကွ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။ ထို့နောက် မြို့နယ်အတွင်း ကော်မတီဝင်များကို ဖိတ်ခေါ်ကာ အခုလို ပြောပြသည်။

မြို့နယ်အတွင်း ကျေးရွာလူကြီးများအားလုံးထံကို စာရေးပါ။ ဤနေ့ ဤရက်မှာ အားလုံး အစည်းအဝေး လာရောက်ကြရမည်။ နံနက် ၁၀နာရီ ကျိုက်ပေါင်ကို အရောက်လာကြရမည်။ ဤဖိတ်ကြားစာထဲတွင် ရန်သူမသိစေ နှင့် ဟူ၍လည်း ထည့်ရေးပါ။ ၎င်းနောက် နှုတ်ဖြင့် ရွာလူကြီးများအား ဒီစာကို ရန်သူအား ခိုးပြရန် မှာကြားပါသည်။ ကျွန်တော် ပြောသည့်အတိုင်း မြို့နယ် ခေါင်းဆောင်နှင့် ရွာလူကြီးများ လုပ်ပါသည်။

နေ့ရက်သတ်မှတ်သည့်အတိုင်း 'ကြက်တူရွေး' ရွာကနေပြီး မိုးချုပ် သောအခါ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့သည် ကျိုက်ပေါင်သို့ ချီတက်ကြသည်။ ကျိုက်ပေါင် ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့် ရဲဘော်အားလုံး ရွာအနီးအနား၌သာ အိပ်ရန်နှင့် မြေကြီးပေါ်၌သာ အိပ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ရန်သူများ ရောက်လာပါက နေရာရှာနေစရာမလိုဘဲ တစ်ခါတည်း ရန်သူကို ပစ်ခတ်နိုင် ရန်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။

မနက်မိုးလင်းမီ (၅) နာရီအချိန်တွင် ရန်သူရောက်လာတော့သည်။ ရန်သူကို နှစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ကျွန်တော်တို့ ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ရန်သူ သည် ကျွန်တော်တို့နေရာကို သိမ်းပိုက်၍ မရပါ။ ရန်သူတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရ မှု အလွန်များသဖြင့် ရန်သူသည် ဆုတ်ခွာကြရလေတော့သည်။ ရန်သူသည် ဝရမ်းပတာ ဆုတ်ခွာကြရသဖြင့် လက်နက်အတော်များများ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရန်သူထိခိုက်မှု မည်မျှများသည်ကို ကျွန်တော်တို့ အတိအကျ မပြောနိုင် သော်လည်း ရန်သူများ အကျအဆုံးနှင့် ဒဏ်ရာရမှုများသည်ကို ကျွန်တော်တို့ သိသည်။ ရန်သူစစ်သား သုံးယောက်ကို အရှင်ဖမ်းမိပါသည်။ ရန်သူလက်နက် စုစုပေါင်း (၃၃)လက်ကို သိမ်းဆည်းရမိလိုက်သည်။

(၅)

Light Brigade တွင် တပ်ခွဲမှူးတစ်ဦးအဖြစ် ပထမဦးဆုံး တာဝန်ယူခဲ့စဉ်

၁၉၅၀ ခုနှစ်အတွင်းကဖြစ်သည်။ ခြေမြန်တပ်မဟာ Light Brigade ၏ တပ်မဟာမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ် 'တာကပေါ်' က တပ်အင်အားကို တိုးချဲ့ရန် အတွက် တပ်ရင်း (၄) ကို ဖွင့်လှစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဗိုလ်နားမှူးအား တပ်ရင်းမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူရန် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ် 'တာကပေါ်' က ဗိုလ်နားမှူးအား ကျွန်တော့်ကို ဤတပ်ရင်း (၄) ထဲတွင် ထည့်သွင်းရန် မှာကြားခဲ့သည်။

ဗိုလ်နားမှူးလည်း ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း တပ်ရင်း (၄) တွင် အတူတကွလုပ်ရန် လက်ခံလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် လှိုင်းဘွဲ့မြို့ကိုသွားပြီး တပ်သားသစ်ကို သိမ်းသွင်းလေသည်။ စုစုပေါင်း အယောက် (၇၀) ရရှိသည်။

ဤအချိန်တွင် ဆရာဘော်ဒွင်က ကျွန်တော် တပ်ခွဲမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်သင့်သည်ဟု အကြံပေးသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ် တာကပေါ်က ကျွန်တော့်ပညာ အရည်အချင်း မည်မျှရှိကြောင်း ဆရာဘော်ဒွင်အား မေးမြန်းစုံစမ်းလေသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်အား တပ်ခွဲမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။

တပ်မဟာမှူး၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် တာကပေါ်က ကျွန်တော့်ကို တပ်ခွဲမှူး အဖြစ် တာဝန်ပေးပြီး ကျွန်တော့်တပ်ခွဲအတွက် လက်နက် (၂၅)လက် ထုတ်ပေး ပါသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံဖယ် (၅)လက်၊ စတင်သေနတ် (၂)လက်၊ ဂျပန်ပြောင်း ရှည် (၁၈)လက် စုစုပေါင်း (၂၅)လက် ပင်ဖြစ်သည်။

ဤတပ်သားသစ်များအား လှိုင်းဘွဲ စစ်သင်တန်းတွင်းမှာပင် လေ့ကျင့် ပေးပါသည်။ ၃ လသင်တန်း ဖြစ်သည်။ သင်တန်းပြီးဆုံးပြီးနောက် ကျွန်တော် တို့ တပ်ခွဲသည် ပိတခတောင်စွန်းတွင် စခန်းထိုင်ရန် တာဝန်ကျသည်။ ဤစခန်း တွင် ဗိုလ်နေမင်းနှင့် သူတပ်ခွဲက တာဝန်ယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်နေမင်း ၏ တပ်ခွဲနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ အစားထိုး ဝင်ရောက်ရန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲမှာ အင်အား (၇၀)သာ ရှိသည်။ လက်နက်က (၂၅)လက် ရှိသည်။ ဗိုလ်နေမင်းမှာမူ အင်အား ၁၀၀ ကျော်နှင့် လက်နက် အပြည့်အစုံ ရှိသည့် တပ်ခွဲဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရောက် အစားထိုးစက ကျွန်တော်တို့ စစ်သားများ အနီးအနားရွာသို့ သွားရောက်လည် ပတ်ရာမှ ရွာသားများ ပြောစကား ဆိုစကားများကို ကြားရသည်။ ရွာသားများက

“ဒီတပ်ဖွဲ့ကတော့ စွန်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ လူကလည်း နည်းတယ်။ လက်နက် ကလည်း အပြည့်အစုံ မရှိပြန်။ ယခင် တပ်ဖွဲ့တုန်းက လူ ၁၀၀ ကျော် တယ်။ လက်နက်လည်း အပြည့်အစုံ ရှိတယ်။ ဒါတောင် ရန်သူလာရင် ထွက်ပြေးတာပဲ ဒီတပ်ကျတော့ ရန်သူလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ စောင့်ကြည့် သေးတာပေါ့” ဟု ပြောဆိုနေကြကြောင်း ကျွန်တော့် ရဲဘော်များက ကျွန်တော့် ကို ပြန်လာပြောပြလေသည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရဲ့ ရဲဘော်များအား ယခုလို ပြန်ပြောပါ သည်။ “ကိစ္စမရှိဘူး ဘယ်လိုပဲပြောပြော စိတ်အားငယ်စရာ မလိုပါ။ ငါတို့ လက်တွေ့နဲ့ ပြကြတာပေါ့”

လက်တွေ့ပြနိုင်ရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်မှု လုပ်ကြပါ သည်။ ကျွန်တော့်ရဲဘော်များအား ကတုတ်ကျင်း ကောင်းကောင်းတူးခိုင်းပါ သည်။ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ တည်ဆောက်သည်။ ဆက်သွယ်ရေး မြောင်းကိုပါ တူးပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကတုတ်ကျင်း (၇)ခု တူးသည်။ ကတုတ်ကျင်း တစ်ကျင်း လျှင် သေနတ် (၃)လက်စီ ထားရှိသည်။ ကျွန်တော့်တပ်ခွဲရုံးမှာလည်း သေနတ် (၃)လက်ထားသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သေနတ်ရှည်ကို မကိုင်ပါ။

အတိုတစ်လက်သာ ကိုင်သည်။ ခြောက်လုံးပြုဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဤစခန်းတွင် စခန်းချနေထိုင်ပြီး နှစ်လအကြာတွင် ရန်သူဖောက်ပြန်ရေး စောထူးတို့အဖွဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို လာရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အပြင်းအထန် ခုခံတိုက်ခိုက်သည်။ တိုက်ပွဲတစ်နာရီကျော်ကြာသည်။ ဤကရင်ဖောက်ပြန်ရေးများသည် ထိခိုက်ကျဆုံးမှုများစွာဖြင့် ကစဉ့်ကလျား ဆုတ်ခွာသွားကြလေသည်။ ရန်သူထံမှ မဂ္ဂဇင်းများနှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ရရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှု လုံးဝ မရှိပါ။

ဤအချိန်ကစပြီး ရွာသားများက ကျွန်တော်တို့အပေါ် အယုံအကြည် ရှိလာသည်။ မိုးကျချိန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့က ဤကရင်ဖောက်ပြန်ရေးများကို 'ပတပ်' ရွာတွင် သွားရောက် တိုက်ခိုက်သည်။ ဗိုလ်ကြီး စောကြူတပ်နှင့် ပူးပေါင်းပြီး သွားရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤတိုက်ပွဲတွင် ဖောက်ပြန်ရေးများ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။ ရန်သူထံမှ ကျွန်တော်တို့ လက်နက် အလက် (၃၀) ရသည်။ စက်သေနတ် (၂)လက် ပါသည်။ ရန်သူထံမှ သိမ်းပိုက်ရရှိသည့် လက်နက်များကို ကျွန်တော်တို့နှင့် ဗိုလ်ကြီးစောကြူတို့ အညီအမျှ ခွဲဝေကြသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် နယ်မြေတိုးချဲ့ရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ လှည့်လည်တိုက်ခိုက်သည်။ 'နဘူး'မြို့နယ်အတွင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်သည်။ 'နဘူး' ကိုလည်း ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည်။ ဤတိုက်ပွဲတွင် စောဘဦးကြီးကို သတ်ခဲ့သူ 'နိုင်အောင်ထွန်း' သေဆုံးသွားသည်။ ရန်သူထံမှ လက်နက် (၃)လက် ရရှိသည်။

ဤနေရာသည် ဥက္ကဋ္ဌ စောဘဦးကြီး သေဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်း ရန်သူ ဖဆပလ အစိုးရက ဖားလားစေးကို တာဝန်ပေးကာ ကရင်တော်လှန်ရေးကို ဆန့်ကျင်ရန်အတွက် လူစုစေပြီး သစ္စာရှိ ကရင်အဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းစေသည်။ ၎င်းတို့ကို ရန်သူက လက်နက်အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ပေးသည်။ စုစုပေါင်း လက်နက် (၂၀၀)ခန့် ရှိသည်။

ဤဖောက်ပြန်ရေး 'သစ္စာရှိကရင်' တို့ကို ဦးစီးကွပ်ကဲကြသူများမှာ နိုင်အောင်ထွန်းနှင့် ဖားလားစေးတို့ ဖြစ်ကြသည်။ 'ထိုကော့ကိုး' ရွာကို အခြေခံထားသည်။ ဤဖောက်ပြန်ရေးများကို ကျွန်တော်တို့က တစ်ဖက်တွင် တိုက်ရင်း

အခြားတစ်ဖက်တွင် သူတို့ကို ပြန်စည်းရုံးသည်။ ထီးဆွားရွာမှာမူ မောင်အဲက ဦးစီးသည်။

ကျွန်တော်က မောင်အဲဆီ စာရေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြန်လာရန် တိုက်တွန်းသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို စာပြန်ပါသည်။ သူ အမှားလုပ်ခဲ့သည့် အတွက် ဥက္ကဋ္ဌကြီး စောဘဦးကြီး ကျဆုံးခဲ့ရပြီး ထို့ကြောင့် သူ မပြန်ရဲတော့ပါ။ ကျွန်တော် နောက်ထပ် စာတစ်စောင် မောင်အဲဆီ ရေးပါသည်။ ကျွန်တော် က ယခုလို . . .

“မောင်အဲ. . . ငါတို့ အခု စစ်တိုက်တာ စောဘဦးကြီး တစ်ယောက် တည်းအတွက် မဟုတ်ပါ။ တစ်မျိုးသားလုံးအတွက် တိုက်တာဖြစ်တယ် ပြန်လာ ပါ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးစောဘဦးကြီးသေပြီး ဖြစ်ပေမဲ့ မင်းတို့အမှားကို မြင်ပြီး နောင်တရ ကာ အမှားကို ဝန်ခံရင် ပြီးတာပဲ”

နောက်ဆုံး မောင်အဲသည် ကျွန်တော်တို့ထံ ပြန်လာပြီး လက်နက်ချ သည်။ သူတို့အားလုံး အယောက် (၃၀) ရှိသည်။ လက်နက်များလည်း ပါလာ သည်။ အခုလို လက်နက်ချလာကြသောကြောင့် သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့က ရွေးချယ်ခွင့်ပေးထားပါသည်။ တော်လှန်ရေး ဆက်လုပ်ချင်သူများကို လုပ်ခွင့် ပေးသည်။ မလုပ်လိုပါက အိမ်တွင်အေးအေးဆေးဆေး ပြန်နေနိုင်သည်။ အများစုက ထွက်ပါသည်။ အိမ်ကိုပြန်ပြီး လူထုတစ်ယောက်အဖြစ် နေထိုင် ကြသည်။ တော်လှန်ရေးတပ်ဖွဲ့ထဲ ဝင်လာသူ အနည်းစု ဖြစ်ပါသည်။

ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ လှည့်လည်တိုက်ခိုက်ပြီး ‘နိဗ္ဗာန်’ တွင် ယာယီ စခန်းချနေသည့် အချိန်မှာ ‘ဖောက်ပြန်ရေး သစ္စာရှိ ကရင်’ များသည် ရန်သူ ကို အကြောင်းကြားပြီး ရန်သူနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ကို လာရောက် တိုက်ခိုက် ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကို အနိုင်မတိုက်နိုင်ပါ။ ဤတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူ (၈)ယောက် သေဆုံးပြီး (၉)ယောက် ဒဏ်ရာရရှိသွားသည်။ ရန်သူသည် သေကြေဒဏ်ရာရမှု များပြားသဖြင့် စိတ်ဓာတ်များ တရွှိန်ထိုး ကျဆင်းသွားကြ လေသည်။

‘နဘူး’ တိုက်ပွဲ၏ အောင်မြင်မှု

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် ‘နဘူး’တွင် သွားရောက်နေရာယူ ကြသည်။ ခံကတုတ်များကို ကောင်းမွန်ခိုင်ခံ့စွာ တည်ဆောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့

စခန်းချနေထိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ယခုကဲ့သို့ နေထိုင်ရာ (၁၀)ရက်ခန့် အကြာတွင် ရန်သူတပ်ရင်း (၇)တပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့က ကျွန်တော်တို့ကို လာရောက်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရန်သူကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ တစ်နေ့လုံး တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ရန်သူက ကျွန်တော်တို့နေရာကို သိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ရန်သူတက်၍မရပါ။ ရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့ကို မတိုက်နိုင်သဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ 'နီကိုတေး'ရွာတွင် ရန်သူသည် ကိုယ်ရှိန်သတ်အနားယူသည်။

ဤနဘူးတိုက်ပွဲတွင် ကျွန်တော်တို့မှာ အင်အား (၅၀)သာ ရှိသည်။ ရန်သူက တပ်ခွဲအင်အား အပြည့်ဖြစ်သည်။ လူ ၁၀၀ ကျော်ပါသည်။ ရန်သူက အကြိတ်အနယ် ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ကို အနိုင်မတိုက်နိုင်ပါ။

ညနေ (၄)နာရီထိုးချိန် ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ထဲက လူ (၁၀) ယောက်ကို ရွေးထုတ်ကာ လျှို့ဝှက်စွာ တိုက်ပွဲခွင်မှ ထွက်ခွာစေသည်။ 'နီတပွဲ'ကို စေလွှတ်လိုက်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရန်သူကို နောက်ကျောကနေ လှည့်ပတ်ပြီး တိုက်ရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဤရဲဘော် (၁၀)ဦးသည် ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် 'နီတပွဲ'ကို ရောက်သောအခါ 'ကဆောဝါး' တပ်မဟာမှ တပ်ဖွဲ့ငယ်တစ်ဖွဲ့ အင်အား (၁၀)ယောက်ခန့်နှင့် တွေ့ဆုံသည်။

ဤတပ်ဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့တို့သည် ပူးပေါင်းလိုက်ကြပြီး စစ်အင်အား (၂၀)ခန့် ရှိလာသည်။ ၎င်းတို့သည် လှည့်ပတ်ကာ ရန်သူ နောက်ကျောဘက်မှ နေ၍ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေသည်။

ရန်သူသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဤကဲ့သို့ အတိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်သူတပ်မှာ ပြိုကွဲသွားကာ ဦးတည်ရာ ထွက်ပြေးကြတော့သည်။ ရန်သူထဲမှ ကျွန်တော်တို့ ခဲယမ်းမီးကျောက်၊ စိန်ပြောင်းကျည် (၃၀) အပါအဝင် ကျည် (၃,၀၀၀)ကျော်ကို သိမ်းပိုက်ရရှိသည်။ စိန်ပြောင်းလက်နက်ကြီး၏ ပြောင်းကိုလည်း ရရှိလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် စိန်ပြောင်း၏ အောက်ခြေအခံကိုမူ မရလိုက်ပေ။ ရန်သူ၏ တပ်ကြပ်တစ်ဦးနှင့် စစ်သားတစ်ဦးတို့၏ အလောင်းသည် စစ်မြေပြင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ရန်သူကို ကျွန်တော်တို့ အနိုင်တိုက်ခိုက်သဖြင့် စောဘဦးကြီးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် ဖောက်ပြန်ရေးသမားတို့သည် တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ်

ကျွန်တော်တို့ထံ ပြန်လာ လက်နက်ချကာ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပူးပေါင်းလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲလည်း အင်အားများလာသည်။ အင်အား (၁၅၀) အထိ ဖြစ်လာသည်။ ဤတပ်ခွဲကို စဖွဲ့စဉ်ကာ လက်နက် (၂၅)လက်သာ ရှိခဲ့ရာမှ ယခုဆိုလျှင် လူတိုင်းစေ့ လက်နက် (၁၅၀)ကို တပ်ဆင် နိုင်ပြီး ဖြစ်သည်။ ရန်သူတိုက်ရာတွင် လူထု၏ အားပေးကူညီမှု ပါဝင်ခြင်း ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ခံယူချက်မှာ တော်လှန်ရေးလုပ်ရာတွင် မကောင်းမှု မှန်သမျှ တရားမျှတမှု မရှိသည့် အရာမှန်သမျှ ဆန့်ကျင်သွားရန် ဖြစ်သည်။ လူထုဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ရပ်များကို လုံးဝရှောင်ကြဉ်ရမည်။ တပ်ထဲ တွင် စည်းကမ်းချိုးဖောက်သူ၊ လူထုဆန့်ကျင်ရေး အမှား ကျူးလွန်သူများကို ကျွန်တော် ပြတ်ပြတ်သားသား အရေးယူခဲ့သည်။ သတ်စရာ ရှိလျှင်လည်း သတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရွာတစ်ရွာကို ရောက်တိုင်း ရွာလူကြီးနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးသည်။ ပြဿနာများကို ကူညီဖြေရှင်းပေးသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျေးရွာလူထု၏ ယုံကြည်လေးစားမှုကို ကျွန်တော်တို့ ရယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

* * *

(၆)

ဗိုလ်စီးပလိန်း၏ ဖာပွန်လူထုအပေါ်
နည်းမျိုးစုံ ပိနှိပ်အနိုင်ကျင့်မှု

၁၉၅၄-၅၅ ခုနှစ်အတွင်းမှာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဖားအံခရိုင်တွင် တာဝန်ကျသဖြင့် ဤခရိုင်အတွင်းမှာပင် လှည့်လည် သွားလာကာ ရန်သူအား ပြောက်ကျားစစ်ပွဲဖြင့် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကော့ကရိတ် မြဝတီ ကားလမ်းတွင် ဖြစ်စေ၊ ထီလုံနှင့် လှိုင်းပွဲ ကားလမ်းတွင် ဖြစ်စေ၊ ပြောက်ကျားကြီး၊ ပြောက်ကျားလတ်၊ ပြောက်ကျားငယ် တိုက်ပွဲများကို ဆင်နွှဲကြသည်။ ဖာပွန်၊ ကမမောင်း ကားလမ်းသို့လည်း သွားရောက် တိုက်ခိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရန်သူကို ကော့ကရိတ်၊ မြဝတီကားလမ်း၊ အလယ်ဗိုလ်တဲတွင် တိုက်ခိုက်သည့်အခါ ရန်သူ့သေနတ် သုံးလက် သိမ်းပိုက်ရရှိသည်။ 'လမ်းခွဲ' တိုက်ပွဲတွင် ရန်သူ့လက်နတ် (၂၁) လက် သိမ်းပိုက်ရရှိပြန်ပါသည်။

စစ်မြေပြင်မှာပင် ကျွန်တော်သည် ရန်သူ့လက်နက်၊ ကိုယ့် လက်နက် ဖြစ်လာရေးကို ဆောင်ရွက်သည်။ ရန်သူ့လက်နက်များကိုလည်း ဤနည်းဖြင့် သိမ်းပိုက်ရရှိသဖြင့် ကျွန်တော်ကိုင်သည့် တပ်ဖွဲ့သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီးထွားလာသည်။ စစ်သားအရည်အတွက်

တိုးများလာသည်။ လက်နက်အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်နိုင်သည် ထိလုံကားလမ်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဆင်နွဲ့သည့် တိုက်ပွဲမှာ ရန်သူ့လက်နက် (၁၃)လက် သိမ်းပိုက်ရရှိပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေစဉ် ဖာပွန်ခရိုင်ထဲမှာမူ ဗိုလ်စီးပလိန်းတို့ တပ်သည် ဗိုလ်ကျရမ်းကားလျက် ရှိနေသည်။ ဗိုလ်စီးပလိန်းသည် သူ့လူများကို ယွန်းစလင်းမြစ်ကြောင်း တစ်လျှောက်တွင် ချထားကာ ပြည်သူလူထုအပေါ် ဗိုလ်ကျရမ်းကားလျက် ရှိသည်။ ယွန်းစလင်းမြစ်တစ်လျှောက်ရှိ ကျေးရွာများအပေါ်ထင်သလို အနိုင်ကျင့် လုယက်လျက် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရွာသူရွာသား ပြည်သူလူထုများမှာမူ မခံမရပ်နိုင်ဘဲ အလွန်ငြီး တွားလျက် ရှိသည်။ စီးပလိန်းသည် ရွာသားများ၏ ကြက်၊ ဝက်၊ ဘဲများကို ပိုက်ဆံမပေးဘဲ အလကား လုယက်ယူငင်စားသောက်ရုံမက ကျွဲ၊ နွားများအထိ လုယက်ယူငင်ကြသည်။ မယ်ညှုထာ၊ အူသောထာ ရွာမှစပြီး ကမမောင်း၊ ဘော်သိုထာနှင့် ထီးဖဒိုခီး ကျေးရွာများအထိ စီးပလိန်းတပ်များသည် ရွာသားများအပေါ် ထင်သလိုကြဲကာ အနိုင်ကျင့် လုယက်စားသောက်နေသည်။ အလကား လုယက်ယူငင် စားသောက်ရုံမကပေ။ ရွာသားများ၏ ကျွဲ၊ နွားများကို လုယူသိမ်းပိုက်ကာ ရွာသားများအား နယ်စပ်သို့ မောင်းသွားစေပြီး ပြည်ပနိုင်ငံသို့ ရောင်းစားစေသည်။ ရရှိသည့် ပိုက်ဆံများကို ရွာသားများအား တစ်ပြားတစ်ကျပ်မျှ မပေးဘဲ အားလုံး သိမ်းယူလိုက်ကြသည်။

စီးပလိန်း၏ လုပ်ရပ်များကြောင့် ပြည်သူလူထုတို့သည် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်လျက် ရှိသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ရန်သူဘက်မှ သိရှိသွားသည်။ ရန်သူသည် ဤအခြေအနေကို အမြတ်ထုတ်လေတော့သည်။ ရန်သူသည် စီးပလိန်းတပ်များအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ကျေးရွာလူထုအား လက်နက်ထုတ်ပေးလေသည်။ စီးပလိန်းတပ်ကို တိုက်ခိုက်ရုံမက၊ ကော်သူးလေအား ပြန်လည်ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး 'သတ်တော'နှင့် ဗိုလ်ကြီး 'စောဆက်' တို့သည် ယွန်းစလင်းမြစ်ကမ်း တစ်လျှောက် နယ်မြေတွင် စည်းရုံးရေးဆင်းရာ၌ လူထုက လိုက်လံပစ်ခတ်သဖြင့် ၎င်းတို့ ထွက်ပြေးလာကြရသည်။ စီးပလိန်း၏ ရမ်းကားမှု၊ လူထုအပေါ် ဗိုလ်ကျအနိုင်ကျင့်မှုကြောင့် ဤနယ်မြေကို ကရင်တော်လှန်ရေးမှ ကိုင်တွယ်၍ မရတော့ချေ။

ထိုအချိန်တွင် ဖာပွန်ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌမှာ ပဒိုဖူးဆာစေး ဖြစ်သည်။ သူလည်း ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်လာနေသည်ကို ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ဖူးဆာစေးနှင့် ဆရာလင်းကွန်တို့ နှစ်ယောက်က ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ထံ စာရေးအကြောင်းကြားလာပါသည်။

“ဗိုလ်ကြီးစောဘိမြ ခင်ဗျား. . .

ခင်ဗျားရဲ့ နယ်မြေအတွင်းရှိ ပြည်သူလူထုများကို မစောင့်ရှောက်တော့ဘူးလား။ ဧည့်သည်တပ်များက ကျွန်တော်တို့ နယ်မြေအတွင်း ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြည်သူတွေကို နည်းမျိုးစုံ နှိပ်စက်နေပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ့်မွေးရပ်မြေမှ ပြည်သူတွေကို ပြန်လည်ပြီး စောင့်ရှောက်လှည့်ပါဦး။”

ဤစာကို ရရှိသောအခါ ဖာပွန်ခရိုင်အတွင်း ပြန်ပြီး စစ်တိုက်ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်အခါတွင် ကျွန်တော်တို့ ဗဟိုစစ်ဌာနချုပ် (GHQ)မှာ ‘ထိုဖိုးပါဒဲ’ ရွာ၌ပင် ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်မင်းမောင်ကို ‘ထိုဝီးဒဲ’ ရွာ၌ သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ ဖာပွန်ခရိုင်အတွင်း ပြန်ပြီး အလုပ်လုပ်ရန် ခွင့်ပန်လေသည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်မင်းမောင်က. . .

“ကောင်းပါပြီ။ ခင်ဗျား ယွန်းစလင်းမြစ်ကမ်းနံဘေး နယ်မြေမှာပဲ စခန်းချနေရာယူရင် ကောင်းမယ်” ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်းပင် ဖာပွန်ခရိုင်အတွင်းသို့ ကျွန်တော့်တပ်ကို ရွှေ့ပြောင်းစေသည်။

(၇)

**ဖာပွန်ခရိုင်အတွင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ်
ရန်သူချေမှုန်းရေး တိုက်ပွဲဆင်နွှဲခြင်း**

ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်မင်းမောင်ကို သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်တပ်ဖွဲ့တို့သည် ချက်ချင်းပြောင်းရွှေ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တာဟိုးလိုရွာသို့ ညနေ (၄)နာရီအချိန်တွင် ရောက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပြီး မကြာပါ။ ရန်သူတပ်တစ်တပ် 'လောဖလပ်ထာ' ရွာတွင် ရောက်လာကြောင်း သတင်းရရှိသည်။ သတင်းအရ ဤရန်သူတပ်ဖွဲ့ သည် ယခုည 'လောဖလပ်ထာ' ရွာ၌ပင် အိပ်ကြသည်ဟု သိရှိရသည်။

ဤရန်သူတပ်အား ရွာထဲမှာပင် သွားရောက် ပစ်ခတ်ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရွာလူကြီးက ကျွန်တော့်ကို တားမြစ်ကာ အခုလို ပြောပါသည်။

“ရွာထဲမှာတော့ သွားမပစ်ပါနဲ့ ဒီရန်သူတပ်ဖွဲ့ဟာ မနက်ဖြန် ရွာကို သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ လမ်းမှာပဲ စောင့်ပစ်ရင် ပိုပြီးကောင်း ပါလိမ့် မယ်”

ရွာလူကြီး၏ အကြံပေးချက်ကို ကျွန်တော်တို့ လက်ခံလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ပါ။ ချက်ချင်းပင် ရန်သူလာမည့်လမ်းကို ကျွန်တော်တို့ သွားရောက်လေ့လာသည်။ ဤလမ်းတွင် လမ်းပေါ်တည့်တည့်

လမ်းခုလပ် တစ်နေရာတွင် လယ်ကွက်တစ်ခု ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ လယ်ကွက်မှာ အရှည် ကိုက် (၂၀၀)ခန့် ရှိသည်။ ဤလယ်ကွက်၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများဖြင့် ဖုံးကွယ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤလယ်ကွက်နေရာ၌ပင် ရန်သူအား စောင့်ပစ်ရန် ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ ဗုံးလေးလုံးဆက် မြေပဒေသာဗုံးကို လယ်ကွက် အလယ်တည့်တည့် လမ်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ထောင်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် လယ်ကွက်ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ ချုံစပ်များတွင် ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်များသည် ကင်းပုံးဝပ်ကာ ရန်သူကို စောင့်နေကြသည်။

မိုးလင်းလာသောအခါ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ရန်သူတပ်ဖွဲ့သည် ရောက်ရှိလာသည်။ ရန်သူဗိုလ်သည် ဤလယ်ကွက်ကို တွေ့သောအခါ တစ်ခါ တည်း မဖြတ်ပါ။ ပထမဦးဆုံး လူ(၄)ယောက်ကို ဖြတ်စေသည်။ ကျန်လူများသည် လယ်ကွက်အစတွင် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ အရပ်သား လမ်းပြတစ်ဦး အပါအဝင် ယင်းလူ (၄)ယောက်သည် လယ်ကွက်ကို လမ်းကြောင်း အတိုင်း ကျော်ဖြတ်ရန် လျှောက်လာကြလေသည်။

ဤလူ (၄)ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ ထောင်ထားသည့် ပဒေသာဗုံး နေရာသို့ ရောက်ရှိကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ဗုံးများကို ဖောက်ခွဲလိုက်သည်။ ဤလူ (၄)ယောက်သည် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးကုန်သည်။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်၍ နေကြသည်။ ဘာသံမျှ ထွက်မပေါ်လာပေ။ ဤကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြရာတွင် (၅)မိနစ်ခန့် ကြာသောအချိန်တွင် ရန်သူစစ်ဗိုလ်သည် ကျယ်လောင်သည့် အသံဖြင့် ၎င်း၏ တပ်ဖွဲ့ကို ယခုကဲ့သို့ အမိန့်ပေးလေသည်။

“ပြောက်ကျားပဲ . . . ပြောက်ကျားပဲ . . . တက်တက်”

ထိုအခါ ရန်သူကြေးစားတပ်များသည် မဆင်ခြင်ဘဲ စုပြုံကာ လယ်ကွက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ကြလေသည်။ ရန်သူအားလုံးသည် ကွင်းထဲ၌ စုပြုံရောက်သွားသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်များကို ဤရန်သူများအား စုပြုံပြီး တရစပ် ပစ်ခတ်ရန် အမိန့်ပေးလေတော့သည်။

သေနတ်သံများသည် သုံးဖက် သုံးတန် ထွက်လာပြီး ရန်သူစစ်သားများ ရှိရာသို့ စုပြုံရောက်ရှိလေသည်။ ရန်သူသည် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။ ရန်သူများသည် အလောင်းချင်းထပ်ကာ လယ်ကွက်ထဲတွင် အတုံးအရုံး သေကုန်

သည်။ ရန်သူ့စစ်သားအချို့ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အနည်းစုဖြစ်သည်။ အများစုမှာ လယ်ကွင်းထဲ၌ပင် သေဆုံးကုန်သည်။ ကျွန်တော် တို့ စစ်မြေပြင်ကို ရှင်းလင်းသောအခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရသည်။

ရန်သူ့အလောင်း (၆၀)ကို ရရှိသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရန်သူ့စစ်သား (၃၀)ခန့် လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။ သေဆုံးသည့် ရန်သူများထံမှ လက်နက်အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ သိမ်းပိုက်ရရှိခဲ့သည်။

ဤတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူ့ထံမှ သိမ်းပိုက်ရရှိသည့် လက်နက်စုစုပေါင်း (၆၅) လက် ဖြစ်သည်။ ဒဲယမ်းမီးကျောက် အမြောက်အမြားကိုလည်း သိမ်းပိုက် ရရှိပါသည်။ ရရှိသည့် လက်နက်များထဲတွင် (၃)လက်မ စိန်ပြောင်း၏ ခြေတိုင် နှင့် ဖင်ခု ပါဝင်သည်။ သေနတ်ပြောင်းကိုမူ ကျွန်တော်တို့ မရလိုက်ပေ။ လွတ်မြောက် ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့သည့် ရန်သူ့စစ်သား တစ်ယောက်ယောက်က ယူဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ စိန်ပြောင်းဆန် ၃၈ လုံးကိုလည်း ရရှိသည်။

ဤချေမှုန်းရေး စစ်ပွဲ ပြီးဆုံးသည့်နောက်ပိုင်း ဤခရိုင်အတွင်း ရန်သူ တပ် လှုပ်ရှားမှု လျော့နည်းလာတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရန်သူ့နောက်ကို လိုက်ပြီး ရန်သူ့လက်နက်ကို ကိုင်ကြသည့် ရွာသားများအား စတင်စည်းရုံးလေသည်။ ထိုရွာသားများအား ယခုကဲ့သို့ စာရေးပေးပါသည်။

“ဗိုလ်စီးပလိန်းက ခင်ဗျားတို့ကို ဗိုလ်ကျအနိုင်ကျင့်တာကို သိရှိရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အခု ဒီခရိုင်ကို ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာရတဲ့ အကြောင်းရင်းမှာ ခင်ဗျားတို့ကို ပြန်၍ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ပြန်လာကြပါ။ ရန်သူနဲ့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်တာ မလုပ်ပါနဲ့တော့”

သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကို စာပြန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုကဲ့သို့ ရေးပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ချည်း လက်နက်မဲ့ ပြန်လာရင်တော့ ပြန်ရပါတယ်။ သေနတ်ကိုပါ ယူလာဖို့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မလုပ်ရဲပါ။ ဒါကို လုပ်ရင် ရန်သူ က ကျွန်တော်တို့ မိသားစုများကို အကျပ်ကိုင်လိမ့်မယ်။ သတ်ဖြတ်တာတောင် လုပ်နိုင်ပါတယ် သူတို့ရဲ့ နာမည်တွေကို ရန်သူက ယူထားပြီးဖြစ်တယ်”

သူတို့စာကို ကျွန်တော် ရရှိသောအခါ ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော် စဉ်းစား

မိပါသည်။ ဤလူများသည် ရန်သူထံမှ ထွက်ခွာလာရင် တော်လောက်ပါပြီ။
၎င်းတို့သည် ရန်သူအင်အား မဖြစ်ရေးသာ အဓိကဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်သည် ၎င်းတို့ကို ယခုကဲ့သို့ ချက်ချင်းအကြောင်းကြားပြန်ပါသည်။

“ပြန်သာ ပြန်လာပါ သေနတ်မပါလည်း ကိစ္စမရှိပါ”

သူတို့အားလုံး ပြန်လာကြပြီး ကော်သူးလေအင်အား ဖြစ်လာတော့
သည်။

(၈)

ရန်သူ့လက်နက် ကိုယ့်လက်နက်

ကျွန်တော်တို့ ဖာပွန်ခရိုင်တွင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး လှုပ်ရှားခဲ့စဉ် ကျွန်တော်တို့၏ တပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်ကို 'လောဖလပ်ထာ'၌ပင် ထားရှိပါသည်။ ရန်သူများကို ဖာပွန်၊ ကမမောင်းကားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် လိုက်လံချေမှုန်းပါသည်။

'ခူလာခီး'တွင် ကျွန်တော်တို့ ရန်သူကို စောင့်ပစ်ရာ၌ ရန်သူ့မြင်း (၃)ကောင်နှင့် သေနတ် (၅)လက်ကို သိမ်းပိုက်ရရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရန်သူ့ကို 'တဟီးလူ' ကြိုးဝိုင်းမှာလည်း စောင့်ပစ်ခဲ့သည်။ ဤတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူ့စစ်ဗိုလ် စီးဖရေး အပါအဝင် ရန်သူ့ကြေးသားစစ်သား စုစုပေါင်း (၁၅) ယောက် သေဆုံးခဲ့သည်။ စီးဖရေးသည် ကရင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ရန်သူ့ထံမှ လက်နက် (၉၁၅)လက်ကို သိမ်းပိုက်ရရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရန်သူ့အား လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရာတွင် ရန်သူ့ကို နားခွင့်မပြုဘဲ ရန်သူ့ရှိရာ အရပ်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ သွားရောက် တိုက်ခိုက်သည်။ ရန်သူ၏ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုလည်း များပြားလေသည်။ ရန်သူသည် ယခုကဲ့သို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှု များပြားလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် မရင်ဆိုင်လိုတော့ပေ။ ကျွန်တော်တို့ထံ လူလွတ်ပြီး လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်လာသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရန်သူ့လူကို 'ဖားလို' တောထဲ၌ သွားရောက် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ လာရောက် ဆက်သွယ်သည့် ရန်သူများက ကျွန်တော်တို့အား အခုလို ပြောပါသည်။

"ကျွန်တော်တို့ကို မပစ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကို မိုင်းမထောင်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ခင်ဗျားတို့ကို မလုပ်ဘူး ခင်ဗျားတို့ကို ကျည်ဆန်ရောင်းပေးပါမယ်" ဆို၍ ကျွန်တော်တို့ လက်ခံလိုက်သည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ကျည်ဆန် အများအပြား ရောင်းပေးပါသည်။ ရန်သူစစ်တပ်အသစ် ရောက်လာပါလျှင်သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို အသိပေး အကြောင်းကြားသည်။ ထိုတပ်အား သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ပြောသည်။ ၎င်းတို့ လာရောင်းပေးသည့် ကျည်ဆန် စုစုပေါင်းမှာ သုံးသောင်းကျော်ရှိ၍ များလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဝယ်ရန် ပိုက်ဆံ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် တပ်မဟာ (၁) တပ်မဟာမှူး ဗိုလ်စိုးကို အကြောင်းကြားပါသည်။ သူလည်း ဤကျည်များကို ဝယ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ထံ ကျည်ဆန်ကို လာရောင်းပေးသည့် ရန်သူတပ်ရင်းမှာ လှုပ်ရှားတပ်ရင်း အမှတ် (၉)ပင် ဖြစ်သည်။

ကျည်ဆန်များကို ခိုးရောင်းပေးသည့် ရန်သူတပ်ရင်းသည် ၎င်းတို့အတွင်း နားလည်မှု ယူကာ ဝေစားမျှစား လုပ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းမှူးအပါအဝင် ဤကဲ့သို့ လုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် အထက်မှနေ၍ တပ်ရင်းအား လာရောက် စစ်ဆေးရန် ဖြစ်လာသည်။ ဤကဲ့သို့ လာရောက် စစ်ဆေးပါက ပြုခဲ့သမျှ အပြစ်များပေါ် သွားတော့မည်ဖြစ်၍ ဤတပ်ရင်းသည် အပြစ်မှ ရှောင်ကွင်းနိုင်ရန်အတွက် ၎င်းတို့ထဲမှ လူ(၅)ယောက်ကို ထွက်ပြေးစေသည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ထံ လာရောက်လက်နက်ချစေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် ရှိသမျှ အပြစ်များကို ဤလူ (၅)ယောက်အပေါ် ပုံချရန် ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ၎င်းတို့ တပ်ရင်းသည် အပြစ်မှ လုံးဝ ရှောင်ကွင်းနိုင်လေတော့သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်များ ပြီးဆုံးသည့်နောက် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့သည် ရန်သူကို 'ကဟီးလူ' ကြိုးပိုင်းတွင် စောင့်ပစ်သည်။ တက်လာသည့် ရန်သူမှာ 'ဂေါ်ရခါးတပ်၊ တပ်ရင်း (၄)' ဖြစ်သည်။ ဤတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူ (၆)ယောက် ကျသည်။ ရန်သူစစ်သား (၁၂) ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ အရှင်ဖမ်းမိခဲ့သည်။ ရန်သူတချို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ဤလွတ်မြောက်သွားသည့် ရန်သူများထဲတွင် ကရင်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်လည်း ပါသည်။ ရန်သူလက်နက် (၁၉) လက်ကို သိမ်းပိုက်ရရှိသည်။

ဤရန်သူတပ်ဖွဲ့သည် ယခုကဲ့သို့ တက်လာရာ၌ သမ္မာကျမ်းစာနှင့် ဓမ္မသီချင်းစာအုပ်များကိုပါ ကားတစ်စီးတိုက် ယူလာပါသည်။ ရွာသားများ အား ဖြားယောင်းသည့် အနေဖြင့် ဝေပေးရန် ဖြစ်သည်။ ဤကျမ်းစာနှင့် ဓမ္မသီချင်းစာအုပ် အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ သိမ်းပိုက်ရရှိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မယူပါ။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ခရစ်ယာန်တစ်ယောက် မဖြစ်သေးပါ။

ကျွန်တော်တို့ ယခုကဲ့သို့ ဖာပွန်ခရိုင် တောင်ဘက်ပိုင်းနယ်မြေတွင် လှုပ်ရှားရာ၌ မြောက်ပိုင်းနယ်မြေတွင် လှုပ်ရှားသည့် တပ်မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် 'စေးဒေး' သတ္တုတွင်းသည် ရန်သူလက်ထဲသို့ ကျရောက်သွားရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း မြောက်ဘက်သို့ ချီတက်ရပြန်သည်။ မြောက်ပိုင်း နယ်မြေအတွင်း ရန်သူများအား လိုက်လံချေမှုန်းတိုက်ခိုက်သည်။ 'စေးဒေး'နှင့် 'ဖွဂေါ်' ဝှင်များတွင် ကျွန်တော်တို့ မနားမနေ သွားလာလှုပ်ရှားကာ ရန်သူကို ရှာဖွေတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ပြောက်ကျားစစ်ပွဲ သို့မဟုတ် မိုင်းစစ်ပွဲများကို နေ့စဉ် အဆက်မပြတ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ရန်သူများသည် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှု များလွန်း သဖြင့် ဤစေးဒေးနှင့် ဖွဂေါ်ဝှင်များတွင် မနေရဲကြတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် ထိုနယ်မြေမှ ဆုတ်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

* * *

(၉)

လက်နက်ချသည့်ရည်းပြင့် ကျွန်ုပ် ခမ်းသပ်ခဲ့ခြင်း

၁၉၅၄ ခုနှစ်အတွင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အရှေ့တိုင်း ကြာအင်းဘက်တွင် တပ်ရင်းမှူး ထွန်းငြိမ်း ရန်သူထံ လက်နက်ချသွားသည်။ ဖားအံဘက်မှာလည်း Light Brigade မှ တပ်ရင်းမှူး စံအောင် လက်နက်ချ သွားသည်။ တပ်ရင်း (၁)မှာမူ သုံး၊ လေးယောက်တစ်စု၊ တစ်ခါတစ်ရံ ၁၀၊ ၂၀၊ ၃၀ အထိ ရန်သူထံ အုပ်စုလိုက် လက်နက်ချသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤလက်နက်ချများသည် ရန်သူကို ခေါ်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်၍ တိုက်ခိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖားအံခရိုင်အတွင်း အရေအတွက် အများဆုံး ကျန်ရစ် သည့် တပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း (၄)ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း အခြေခံနယ်မြေမှာ ပိုင်ကျုံမြို့နယ် ဖြစ်သည်။

ယခုလို ဖြစ်နေချိန်တွင် ရန်သူတပ်ရင်းမှူး 'ယဉ်အေး' နှင့် ၎င်း၏ တပ်ဖွဲ့သည် ပိုင်ကျုံရွာသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်တော်တို့ထံသို့ စာရေးလာ သည်။ စာထဲတွင် ယခုလို ရေးထားပါသည်။

“အခု ကရင်ပြည်နယ်ကို ပေးလိုက်ပြီးဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြည်နယ် ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တပ်မရှိပါ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ဆီပြန်လာပြီး

ပူးပေါင်းလုပ်ပါ။ ပြည်နယ်လုံခြုံရေးတာဝန်ကို ခင်ဗျားတို့ လက်ထဲ အပ်မယ်။ ဒါပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ ဗမာတပ်တွေဟာ ရန်ကုန်မှာပဲ ပြန်နေမယ်။ ခင်ဗျားတို့က ဗမာတပ်ကို တွေ့ချင်ရင် ရန်ကုန်ကို သွားမှ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ရန်သူစာကို ရရှိသောအခါ ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်း (၄) ခေါင်းဆောင် များသည် အစည်းအဝေးထိုင်ကာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရန်သူပြောကြားချက် ဟုတ်မဟုတ် သိရှိနိုင်ရန်အတွက် လက်တွေ့ စမ်းသပ် ကြည့်ရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ရန်သူက ကမ်းလှမ်းထားသလို ကျွန်တော်တို့ သွားကြမည်။ ဟိုကျမှ အခြေအနေ မမှန်ပါက ပြန်တက်လာပြီး ရန်သူကို ဆက်တိုက်မည်။

ဤကဲ့သို့ စမ်းသပ်မှု ပြုလုပ်ရန် ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်ကို စလိုက် ကြသည်။ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်တို့တပ်၏ မိသားစု အိမ်ထောင်များကို ကျော့ကေခိုင်ရွာတွင် ခေါ်၍ စုထားလိုက်သည်။ ဤအိမ်ထောင်သည်များကို စောင့်ရှောက်ရန် ဗိုလ်ကြီး ကွယ်လားအား တာဝန်ပေးပြီး ထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စစ်သားအယောက် (၄၀)ကျော်ကို ရွေးထုတ်ပြီး သူတို့ကို အကောင်းဆုံး လက်နက်များနှင့် ‘ပိတခ’ ရွာတွင် နေရစ်ခဲ့စေသည်။

ယခုကဲ့သို့ စီစဉ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အင်အား (၁၅၀) ကျော်သည် ‘မောကို’ ရွာသို့ ဗိုလ်ယဉ်အေးနှင့် တွေ့ဆုံရန် ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ‘မောကို’ ရွာကို ရောက်ပြီးနောက် မကြာခင်မှာပင် ဗိုလ်ကြီးနားမှူး ကတော် နှင့် တပ်သားအိမ်ထောင်သည် အချို့သည် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ မမျှော်လင့် ဘဲ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့ကို တွေ့သောအခါ ကျွန်တော်တို့ အံ့အားသင့် ကြရသည်။

သူတို့ကို ကျွန်တော် ယခုလို ပြောသည်။ . . “ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လိုက်လာရတာလဲ။ အခြေအနေမဟန်ရင် ကျွန်တော် ပြန်လာမယ်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

သူတို့က ကျွန်မတို့ မနေရဲတော့ပါ။ ဗိုလ်ကြီးနူးနူးတို့ လူတိုက် ကျွန်မတို့ကို လာရောက် ဓားပြတိုက် လုယက်နေတယ်။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း သတ်မယ် တကဲကဲ လုပ်နေတယ်”

ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားတို့ လုပ်တာတွေ မှားကုန်ပြီ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

ရန်သူ့စစ်ဗိုလ်က အခုလို ကျွန်တော်တို့ လူ့အမြောက်အမြား စုရုံး ရောက်ရှိခြင်းကို တွေ့သောအခါ သူ လန့်သွားပုံပေါ်သည်။ မူလအစီအစဉ်မှာ ဤ 'မောကို' ရွာ၌ အိပ်ကြဖို့ ဖြစ်သည်။ ရန်သူ့စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော့်ထံ လာပြီး အခုလို ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဖားအံမှာ သွားအိပ်ကြဖို့ ကားရောက်လာပြီ”

ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားက မောကိုမှာပဲ အိပ်မယ်ပြောလို့ ရွာသား တွေ ကျွန်တော်တို့အတွက် ထမင်းချက်ပေးပြီးပြီ”

ရန်သူ့စစ်ဗိုလ်က “ကိစ္စမရှိပါ ဖားအံမှာပဲ သွားစားကြတာပေါ့။ ဟိုမှာ ကျွန်တော် စီစဉ်ထားပြီးပြီ”

ကျွန်တော်တို့ လူများလွန်းသည့်အတွက် သူ ထိတ်လန့် စိုးရိမ်သည်ကို ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဖားအံသွားဖို့သာ လောကြီးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဖားအံကို ည (၈)နာရီ အချိန်တွင် ရောက်သည်။ မိုးချုပ်ပါပြီ။ ဖားအံမှာ အိပ်သည့် ပထမဦးဆုံး ညမှာပင် မော်လမြိုင်မှ ရန်သူ့ ရေတပ်သင်္ဘောသည် ဖားအံသို့ စစ်သားအပြည့်ဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး မြို့ပြင် တွင် စခန်းချကာ ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်တော့်စစ်သားများက ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာပြီး အခုလို သတင်းပို့သည်။ “ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဗမာတပ်တွေ ဝိုင်းထားကုန်ပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ကျွန်တော်က “မပူပါနဲ့ ကြည့်စီစဉ်မယ်” ခဏအကြာတွင် ရန်သူ့ ဗိုလ် 'ယဉ်အေး'က လွတ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်ထံသို့ ဗိုလ်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

သူက “ကျေးဇူးပြုပြီး လူထုအမြင်ကောင်းအောင် ခဏလေး လောက်တော့ လက်နက်ချပါ”

ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားတို့ စာရေးတုန်းကတော့ တစ်မျိုး၊ လာပူးပေါင်း ရင် ကရင်ပြည် ပြန်အပ်မယ်ဆို အခုတော့ လက်နက်ချခိုင်းနေတယ် ဒါ . . . ဘာသဘောလဲ”

ရန်သူ့စစ်ဗိုလ်က “မပူပါနဲ့ ခဏလေးပါ။ လူထုအမြင်ကောင်းအောင် လက်နက်ချပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်။ ဒါပြီးရင် လက်နက်တွေကို ပြန်ပေးမယ်”

လက်နက်ချပွဲ အခမ်းအနား ပြုလုပ်စဉ် ရန်သူ့စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော့်အား မိန့်ခွန်း ပြောခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ ကျွန်တော် တို့ကို ယုံကြည်ပြီး လက်နက်များကို ပြန်ပေးရန်အတွက် ယခုလိုထပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ အစိုးရကို တော်လှန်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ အခု ကျွန်တော် ဒီကို ရောက်လာတော့ ဗမာ့တပ်မတော်၊ တပ်မှူးကြီးတွေက ကျွန်တော်တို့ကို တကယ့် ညီအစ်ကိုအရင်းလို ဆက်ဆံတာကို တွေ့ရလို့ များစွာ အားရကျေနပ်မိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အခုဖြစ်ပွားနေတဲ့ ပြဿနာဟာ ပြည်တွင်းရေး ပြဿနာဖြစ်တယ်။ ဒီပြဿနာကို ညီအစ်ကိုအချင်းချင်း တွေ့ဆုံဖြေရှင်းရင် ရပါတယ်။ တွေ့ဆုံဖြေရှင်းကြဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်တွေဟာ ဒီလိုမလုပ်ဘဲ တရုတ်ဖြူတွေကို ခေါ်လာတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ သဘော မတူနိုင်ပါဘူး။ တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာဟာ အချင်းချင်းပဲ ဖြေရှင်းသင့်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အခုလို ဒီလိုရောက်လာတာ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော် ကော်သူးလေမှာ အတူနေခဲ့တုန်းက ကျရောက်တဲ့ တာဝန် ကို တိတိကျကျ လုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်။ အစိုးရတပ်ကို ရဲရဲပဲ တိုက်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ အစိုးရဘက်ကို ရောက်လာပြီး အစိုးရကို ပြန်ပြီး အကျိုးပြုသွားမှာပဲ။ ကျရောက်တဲ့ တာဝန်ကို အကောင်းဆုံး လုပ်သွားပါမယ်”

ယခုလိုပြောလိုက်သဖြင့် ရန်သူ့စစ်ဗိုလ်သည် အလွန်သဘောကျသွား သည်။

သူက. . . “ခင်ဗျား ပြောတာသိပ်ကောင်းတယ်” နောက်တစ်နေ့ ရောက်သောအခါ ရန်သူ့တပ်ရင်းမှူးထံမှ ကျွန်တော်တို့ သေနတ်များကို ပြန်တောင်းသည်။ ရန်သူ့တပ်ရင်းမှူးက. . .

“ကျွန်တော်တို့ ဌာနချုပ်မှာ အမိန့်ရှိထားတယ်။ လက်နက်ချတွေကို အော်တိုမက်တစ်သေနတ်တွေ ပြန်မပေးရဘူး။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပဲ တပ်ဆင်ရ မယ်တဲ့”

ကျွန်တော်က “အခု ကော်သူးလေတွေဟာ လက်နက်ကောင်းတယ် ကျွန်တော်တို့ကတော့ အစိုးရကို ကောင်းကောင်းအကျိုးပြုချင်တာပဲ။ ဒီလို

အကျိုးပြုနိုင်ဖို့ ခင်ဗျားတို့က သဘောမတူဘူး။ အားမပေးဘူးဆိုရင်လည်း လက်နက်ကို ပြန်မပေးပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း စစ်သားမလုပ်ဘူး အရပ်သား ရိုးရိုးပဲ လုပ်တာ ကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော် အခုလိုပြောလိုက်သောအခါ ရန်သူ့စစ်ဗိုလ်က ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဌာနချုပ်ကို မေးပေးပါမယ်ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

နှစ်ရက်ခန့်ကြာပြီးနောက် ရန်သူ့စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာပြီး ယခုကဲ့သို့ ပြောပြလေသည်။

“ဌာနချုပ်က ခင်ဗျားကို လက်နက်အားလုံးပြန်ပေးဖို့ အမိန့်ရပြီး လို့ ပြောပါသေးတယ်။ ဘိုမြဟာ အရှေ့တိုင်းက ကရင်ဖြစ်တယ်။ ရိုးသားတယ် အရှေ့တိုင်းကို ပျက်စီးအောင် လာလုပ်တာက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က ကရင် တွေဖြစ်တယ်”

ရန်သူသည် ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီး ယုံကြည်လာရန်အတွက် ကျွန်တော် က ဆက်ပြီး ရန်သူ့စစ်ဗိုလ်အား ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ရဲဘော်များက မော်လမြိုင်မြို့သို့ သွားရောက်လည်ပတ် ကြည့်ရှုလိုကြောင်း ပြောပြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့ကို မော်လမြိုင်မြို့သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို တပ်ဝင်းအတွင်း၌ပင် တဲခိုရန် ထားရှိ သည်။ မော်လမြိုင်မြို့တွင် ဧည့်သည်အဖြစ် ခရောက်ရှိနေစဉ် ရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့အား စစ်တပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး လိုက်လံပြသပါသည်။ တိုက် သင်္ဘောများ၊ သံချပ်ကာကားများ၊ ရေငုပ်သင်္ဘော အပါအဝင် လက်နက် ကြီး အမျိုးမျိုးတို့ကို လိုက်လံပြသခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့က ဤလက်နက်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး မိတ်ဆက်ပြသည်။ မိတ်ဆက်ရာတွင် သူတို့က ခင်ဗျားတို့ အင်မတန်ကံကောင်းကြောင်း၊ ခင်ဗျားတို့ ပြန်ရောက်လာသည်မှာ အချိန်မီ ဖြစ်ကြောင်း သို့မဟုတ်ပါက ဤလက်နက်ကြီးများ၏ ဒဏ်ကို ခင်ဗျားတို့ လှလှကြီး ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း ထည့်၍ ပြောပါသည်။

ယခုလို မိတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေကိုလည်း ယခုလို ပြန်၍မေးမြန်းပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အခုလို လာရောက်လည်ပတ်ကြည့်ရှုတော့ ဒါတွေကို တွေ့နေရတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို ခံစားကြရသလဲ” ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေကလည်း ပြန်၍ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖြေကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခုလို လည်ပတ်ကြည့်ရှုခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာတယ်။ အခုလို လက်နက်ကြီးတွေအကြောင်းကို သိရှိရတဲ့အတွက်လည်း ကျွန်တော်တို့ အင်မတန် ကံကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သာ ဒီနေရာကို မရောက်လာဘူး ဆိုရင် ဒီလက်နက်ကြီးတွေရဲ့ ဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းခံကြရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးနောက် တည်းခိုသည့်နေရာသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ကိုယ့်လူတွေချည်း ရှိနေသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် ရဲဘော်တွေကို ယခုလို ပြောပြပါသည်။

“မင်းတို့ ရန်သူ့လက်နက်ကောင်းတွေ တွေ့ရလို့ အထင်မကြီးနဲ့။ ဒီရန်သူရဲ့ လက်နက်ကြီးတွေကို တို့အထင်ကြီးဖို့ မလိုဘူး။ ရန်သူ့ဆီရှိရင် ကျုပ်တို့လည်း ရှိအောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ရှိအောင်လုပ်မယ်။ ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့လှည့်လည်ကြည့်ရှုခြင်း ပြီးဆုံးသည့်အခါ ရန်သူ့တပ်မဟာမှူးသည် ကျွန်တော်တို့ကို ညစာစားပွဲဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားနေခိုက် ကြေးနန်းစာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ကြေးနန်းစာမှာ ဘိုမြအား နေရပ်သို့ အမြန်ပြန်ပို့ရန် တောင်းဆိုထားသည်။ ဘိုမြ မရှိခိုက် ယင်းဒေသတွင် စားပြများ သောင်းကျန်းလျက် ရှိသည်။ အတော် ဆိုးသွမ်းနေပါသည်ဟု ဆိုသည်။

ရန်သူ့တပ်မဟာမှူးက ကျွန်တော့်အား ယခုလို ထပ်၍ ပြောပါသည်။

“ခင်ဗျားအမြန်ပြန်ဖို့ တောင်းနေကြပြီး ခင်ဗျားပြန်ရင် အကောင်းဆုံး လုပ်ပါ”

နောက်တစ်နေ့မှာပင် ရန်သူ့စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ကို ကရူတူးသို့ ပို့လိုက်တော့သည်။ ရေတပ်သင်္ဘောနှင့် ပို့ပါသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ရန်သူ့စစ်ဗိုလ်က ကျွန်တော့်ကို ယခုလို ပြောပါသည်။

“ခင်ဗျားဟာ သူပုန်ဖြစ်ပေမဲ့ သမိုင်းကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထောက်လှမ်းရေးသတင်းတွေ ရတယ်။ ပုလိပ်ရုံးမှာလည်း ကောင်းတဲ့မှတ်တမ်း ရှိတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ကရူတူးတွင် တစ်ညအိပ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ ခရီးထွက်သည်။ မြပတဲကို ရောက်လာသည်။ မြပတဲမှာပင် ကျွန်တော်တို့ စခန်း

ချသည်။ မြပတ်တွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ရက်နားပြီးနောက် ဗိုလ်ကြီး 'တာကပေါ်' ထံ အရောက်ပြန်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပြီး တောခိုကြောင်း ရန်သူသိသောအခါ ရန်သူ သည် ယုံကြည်ရသည့် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်လာရန် ခေါ်စေသည်။ စာတစ်စောင်နှင့်အတူ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုလည်း ပို့လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ စာထဲတွင် ယခုလိုရေးထားပါသည်။

“ခင်ဗျား အခုလိုပြန်ပြီး တောခိုတာ ခင်ဗျားအပြစ် မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေရဲ့ အပြစ်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေက ပြေပြေ လည်လည် မဆက်ဆံတတ်လို့ အခုလို ဖြစ်ရတာပါ။ ခင်ဗျား ပြန်လာပါ”

သူတို့နှင့်အတူတကွ ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံ၏ နောက်ကျောတွင် ယခုလို ရေးထားလိုက်ပါသေးသည်။ “ကျွန်တော်၏ ကတိသစ္စာသည် ထာဝ စဉ် တည်မြဲလျက် ရှိသည်”

ဤရန်သူစစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော့်ထံ စာ ၃ စောင်အထိ ရေးခဲ့ပါ သည်။ သူတို့ အခုလို ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခေါ်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့ကို မတိုက်ပါ။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ကပဲ ရန်သူကို ပြန်၍ အကြောင်းကြားပါ သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ပြန်မခေါ်ပါနဲ့တော့ လက်နက်ကိုချရတာ တစ်ခါ ဆို တော်ပါပြီ နှစ်ခါတော့ မချပါရစေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ တိုက်ချင်ရင်ရပြီ”

ယခုလို ရန်သူကို အကြောင်းကြားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ရန်သူ နှင့် ကျွန်တော်တို့ အကြား တိုက်ပွဲပြန်လည် စတင်ဖြစ်ပွားတော့သည်။ ယခု ကဲ့သို့ ရန်သူ၏ သဘောထားကို သိရှိရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့ စမ်းသပ်ခဲ့ရာ တွင် စုစုပေါင်း ၁၅ ရက်သာ ကြာမြင့်ခဲ့ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အချိန်လွန်မြောက် ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ တပ်သည် ကော်သူးလေ စစ်သည်များ အဖြစ် ပုံမှန်ပြန်လည်နေထိုင်ကာ ရန်သူကို ဆက်လက် တိုက်ခိုက်လေတော့ သည်။

(၁၀)

ဗိုလ်အေးမြိုင် လက်နက်ချသွားပုံ

ကရင်တော်လှန်ရေးထဲရှိ တပ်မဟာ (၅)၊ တပ်မဟာ (၆) နယ်မြေများတွင် ယခင်အချိန်က ဓားပြတွေ၊ ပြန်ပေးသမား စတာတွေ ရှိခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးများကို မုဒိန်းကျင့်စော်ကားသူများလည်း ရှိခဲ့သည်။

ဤကဲ့သို့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များ ရှိခဲ့သော်လည်း တာဝန်ရှိခေါင်းဆောင်များသည် ဤအတိုင်း ကြည့်နေကြသည်။ ဘာမျှအရေးယူခြင်းမလုပ်ပါ။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်၍ မရတော့သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဗဟိုသို့ တက်သွားပြီး ဗဟိုခေါင်းဆောင်များအား ယခုကဲ့သို့ တင်ပြခဲ့သည်။

တပ်မဟာ(၅)၊ တပ်မဟာ(၆)၏ တပ်အချို့သည် ဓားပြတိုက်ကြသည်။ ခင်ဗျားတို့ခေါင်းဆောင်က ဒါတွေကို ပညာပေး၍ မရဘူးဆိုလျှင် ကျွန်တော် တိုက်မည်။ ကျွန်တော့်ကိုသာ အမိန့်ပေးပါ။ ခုကဲ့သို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တင်ပြရာတွင် တာဝန်ရှိ ဗဟိုခေါင်းဆောင်အချို့က ကျွန်တော့်ကို အခုလို ဖြေကြားပါသည်။

“စောဘိုမြရေး . . . ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဒီလူတွေဟာ ငါတို့ လခပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး တော်လှန်ရေးကို စေတနာ့ဝန်ထမ်းလုပ်တဲ့ လူတွေပဲ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းကလို သူတို့အပေါ်မှာ အရေးယူလို့ မရနိုင်ဘူး။”

ယခုလိုဖြေကြားခြင်းသည် ကျွန်တော် ဘဝင်မကျပေ။ ၁၉၆၃ ခုနှစ် ကျွန်တော် ဇုံနယ်မှူး ဖြစ်လာသောအခါ ဤကဲ့သို့သော အမှုကိစ္စမျိုး မဖြစ် စေရန်အတွက် တားဆီးပိတ်ပင်ခဲ့သည်။ အရေးယူသင့်တာ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ဗိုလ်အေးမြိုင်သည် အထက်တွင် ဖော်ပြသကဲ့သို့ လမ်းမလိုက်သည် တပ်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အထက်အမိန့်ကို နာခံခြင်း မရှိပါ။ ဗဟိုက ဗိုလ်ရွှေဆိုင်းအား တပ်မဟာမှူးအဖြစ် ခန့်အပ်တာဝန်ပေးသောအခါ ဗိုလ်အေး မြိုင်က လက်မခံပါ။ အကြီးအကျယ် မကျေမနပ် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ရွှေဆိုင်းနှင့် ဖူးတော့နေရုံကို သတ်မယ် ဖြတ်မယ်အထိ ရမ်းကားလာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တပ်အင်အား (၈၀၀)ခန့်ကို စုစည်းပြီး သူ့ထံသို့ သွားသည်။ သူ့ကို ယခုလို ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဆိုးသွမ်းရမ်းကားချင်တာလဲ၊ ဗိုလ်ရွှေဆိုင်းကို တပ်မဟာမှူးအဖြစ် ရွေးချယ်တင်မြောက်ထားတာ ဗဟိုက လုပ်တာဖြစ်တယ်။ ဗဟိုရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုကို ခင်ဗျား နာခံသင့်ပါတယ်”

ဗိုလ်အေးမြိုင်က “ခင်ဗျားကိုသာ တပ်မဟာမှူးအဖြစ် တင်သင့်တယ် ဘာဖြစ်လို့ စကောနားရွက်ဝါကို တင်ရမှာလဲ”

ဗိုလ်ရွှေဆိုင်းအား သူက စကောနားရွက်ဝါဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ မကျေနပ်ပါ။

ကျွန်တော်က “ဗဟိုက စီစဉ်တာကို ခင်ဗျားနာခံရမှာပဲ မနာခံလို့ မဖြစ်ဘူး”

ကျွန်တော် သူ့ကို နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် ခေါ်ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ သူ လက်မခံပါ။ နောက်ဆုံး သူ့အား ဖမ်းဆီးမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။ သို့ရာ တွင် ဗိုလ်မှူးမူတူးက သဘောမတူသဖြင့် ကျွန်တော် မဖမ်းတော့ပါ။ ဗိုလ်မှူး မူတူး သဘောမတူသည်မှာ သူက လက်ခံပါမည်ဟု ဝန်ခံကတိ ပေးထားလို့ ဖြစ်သည်။ ယခုလို ကတိပေး ဝန်ခံသော်လည်း တကယ်တမ်းမှာ ဗဟို၏ အမိန့် ကို နာခံလို၍ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို မဖမ်းတော့သည့်အတွက် သူသည် အခြား တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ထံသို့ စာပြန်ရေးသည်။ သူက ဗဟို၏ အမိန့်ကို လုံးဝမနာခံနိုင်ကြောင်း ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင်

သူလည်း တစ်နေရာ၌ တောခိုနေပြီး ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ဤသည်မှာ သူက ကျွန်တော်တို့ကို ဆန့်ကျင်အာခံနေပြီဟု ဆိုလိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့် ကျွန်တော်လည်း သူ့အား လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရန် အမိန့် ထုတ်လိုက်လေသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က တပ်အင်အား (၈၀၀)နှင့် လိုက်လံ ရှာဖွေ တိုက်ခိုက်သည်။ သူ့ရှိနိုင်သည့် ဝှင်ကို ကျွန်တော်တို့ ခန့်မှန်းပြီး ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ ကာ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ မွေနှောက်ရှာဖွေသည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့် မတိုးမိပါ။ သူတို့နေခဲ့သည့် နေရာဟောင်းများကိုသာ တွေ့ရသည်။ နောက်ဆုံး သူ၏တပ်ဖွဲ့ကို ကျွန်တော်တို့က 'သိန်းပြေ'ဟု ခေါ်သည့်နေရာတွင် ရင်ဆိုင် တိုးမိသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်း မလုပ်ဘဲ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးကြသည်။ သူ့လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ အရှင် ဖမ်းဆီးမိသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့လည်း ဤဝှင်အတွင်း၌ မနေနိုင်ကြတော့ချေ။ ထို့ ကြောင့် သူတို့သည် ဤဝှင်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားပြီး ရန်သူရှိသောနေရာ အနီးတွင် သွားရောက်ခိုကပ် နေထိုင်လေသည်။ ဗိုလ်အေးမြိုင်သည် ရန်သူနှင့် အဆက်အသွယ်ယူကာ ရန်သူအား သူတို့တပ်ကို မတိုက်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ တပ်ကိုသာ တိုက်ရန် ဖြောင်းဖျပြောဆိုလေသည်။ သူတို့က ရန်သူအား ဗိုလ်မြ ကို သွားတိုက်ရန် တိုက်တွန်းလေသည်။ ဗိုလ်မြ တိုက်ပြီး အနိုင်ရသည့်နောက် တွင် သူတို့လက်နက်ချမည်ဟု ရန်သူ့ကို ပြောဆိုသည်။

သူပြောသကဲ့သို့ ရန်သူလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက် လေသည်။ ရန်သူနှင့် ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့သည် ဟိုးထာတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။ မနက် ၅နာရီအချိန်တွင် တိုက်ပွဲစသည်။ တစ်နေ့လုံး တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။ နေဝင် မိုးချုပ်သည့်အထိ တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။

ဤတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူ ထိခိုက်ကျဆုံးမှု အတော်များသည်။ ရန်သူ သည် နောက်ဆုံးတွင် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုတ်ကြရလေသည်။ ရန်သူ ဆုတ်ခွာသွားပြီးနောက် ဗိုလ်အေးမြိုင်အား လက်နက်ချစေတော့သည်။

ဗိုလ်အေးမြိုင် လက်နက်ချသွားရာတွင် နှမြေတသ ဖြစ်နေသူများ ရှိသေးသည်။ သူတို့က လက်နက်များ ရန်သူထံ ရောက်သွားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်က ထိုသူများအား အပြတ်ရှင်းပြသည်။ ဤလက်နက်

များကို ကျွန်တော်တို့ နှမြောလို့ မဖြစ်ပါ။ အေးမြိုင်လို လူသည် ကျွန်တော်တို့ ထဲတွင် ရှိနေသော်လည်း သူသည် ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေမဟုတ်ပေ။ ရန်သူကဲ့သို့သာ ပြုမူလှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ တစ်ရက်ပို၍ နေလေလေ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေ တစ်ရက် ပို၍ ဒုက္ခရောက်ရလေလေသာ ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် အေးမြိုင်လိုလူ ရန်သူထံ ပြန်ရောက်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

* * *

**ညောင်လေးပင်ခရိုင် တပ်မဟာ(၃)
နယ်မြေ အတွင်း သွားရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း**

ဖွဂေါ်နှင့် စေးဒေးတို့တွင် ရန်သူ ရှင်းသွားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် တို့ ညောင်လေးပင်ခရိုင်၊ တပ်မဟာ (၃) နယ်မြေသို့ ကူးသွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့နှင့် တပ်မဟာ (၃)တပ်မှ အင်အားအချို့ ပူးပေါင်းကာ နယ်မြေအတွင်း လှည့်လည်၍ ပြောက်ကျားစစ်ပွဲကို ဆင်နွှဲကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျွဲခြံတွင် ရန်သူကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည်။ ရန်သူထံမှ သေနတ် (၁၂)လက် သိမ်းပိုက် ရရှိသည်။ တစ်ခါပြန်လှည့်ပြီး ရွှေတီရွာတွင် ရန်သူကို တိုက်ပြန်သည်။ ဤတိုက်ပွဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ရန်သူ လက်နက် (၄)လက်ကို သိမ်းပိုက်ရရှိခဲ့ပြန်သည်။

ကဲခဲခို ကားလမ်းပေါ်တွင် ရန်သူအား ချေမှုန်းရန် စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို တိုက်ရန် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် တပ်မဟာ (၃) လူအချို့ ပူးပေါင်းပြီး ကဲခဲခို ကားလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေကို တန်းစီချထားကာ ရန်သူ့အလာကို စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကင်းချ စောင့်နေသည်မှာ ၃ ရက်နှင့် ၃ ညပင် ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ရန်သူ ရောက်မလာ ပေ။ နောက်တစ်နေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သည်။ ဥပုဒ်နေ့ဖြစ်သဖြင့် ဘုရား ရှိခိုးကြသည်။ ထို့ကြောင့် တပ်မဟာ (၃) လူအချို့က သူတို့ မစောင့်နိုင်ကြ တော့ဘဲ ပြန်ကြသည်။

တပ်မဟာ (၃)၏ တပ်မှူးများက တနင်္ဂနွေနေ့ ဥပုသ်နေ့ ဖြစ်သဖြင့် စစ်တိုက်ရာတွင် အထိအခိုက်များပါက အပြစ်တင်ခြင်း ခံရမည်ကို စိုးရိမ်သည် ဟု ပြောကြသည်။

ကျွန်တော်က . . “ခင်ဗျားတို့ ပြန်ချင်လည်း ပြန်ပေါ့။ ကျွန်တော်တော့ ရန်သူလာတဲ့အထိ စောင့်မယ်။ ဒါမော်တော်ကားလမ်း ဖြစ်တယ်။ ရန်သူ မုချ လာမှာပဲ လူများ အပြစ်တင်လည်း တင်ပါစေ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ဖြစ်အောင် တိုက်မယ်”

တပ်မဟာ(၃) စစ်ဗိုလ်အချို့ကလည်း အခုလို ဆိုလာပြန်သည်။

“ခင်ဗျား မပြန်ရင် ကျွန်တော်တို့လည်း မပြန်ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ရှိမယ် လူတချို့တော့ ပြန်ကြလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေကို နေရာအတော်များများမှာ နေရာချထား ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ လူအချို့ ပြန်သွားသဖြင့် နေရာအချို့တွင် လူမရှိတော့ပေ။

တနင်္ဂနွေနေ့ မနက် (၉)နာရီ

ရန်သူကားသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားရပြီး ရန်သူ့ စစ်ကားတစ်စီး ကျွန်တော်တို့ဆီ ဦးတည်လာနေသည်။ စစ်သားအပြည့်ပါလာ၏။ (၃၂)ယောက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရန်သူ့ကားသည် ကျွန်တော်တို့ထံ နီးကပ်လာသည်။ ရန်သူ့ကားသည် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာနေရာ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့တွင် ရှိသမျှ မီးအားဖြင့် စုပုံပြီး ရန်သူ့ကားကို ပစ်ခတ်လေတော့သည်။ ရန်သူ့ကား သည် ချက်ချင်း ထိုးရပ်သွားသည်။ ကားပေါ်ရှိ ရန်သူ့စစ်သားအားလုံးလည်း ကျည်သင့်ပြီး သေဆုံးကုန်သည် တစ်ယောက်မှ မလွတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ရန်သူ့လက်နက် ခဲယမ်းအားလုံးနှင့် ကြေးနန်းပို့စက်ကြီး တစ်လုံးပါ ရရှိသည်။ ရရှိသည့် လက်နက်များကို တပ်မဟာ (၃)နှင့် မျှမှုတတ ခွဲဝေယူကြသည်။

တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့သည် တပ်မဟာ (၃) နယ်မြေတွင် လှည့် လည် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ မေလကုန်ခါနီး မိုးကျလာပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဖာပွန်ခရိုင်ဘက်သို့ ပြန်ကူးသွားကာ ‘လူသောခို’တွင် စခန်းချ အနားယူလေသည်။

(၁၂)

တောင်ငူခရိုင် တပ်မဟာ (၂) နယ်မြေတွင် 'ပျူစောထီး' များအား သွားရောက်ရှင်းလင်းခြင်း

နောက်တစ်နှစ် နွေရာသီ ရောက်လာပြန်သောအခါ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်တပ်ဖွဲ့သည် တပ်မဟာ (၂) နယ်မြေ တောင်ငူခရိုင်ဘက်သို့ ချီတက် သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်မဟာ (၂) ဌာနချုပ်ကို ရောက်ရှိသောအခါ တပ်မဟာ (၂) တပ်မဟာမှူး ဗိုလ်မှူးဘောနေက ၎င်း၏ နယ်မြေအတွင်းရှိ 'ပျူစောထီး' တို့၏ အခြေအနေကို ပြောပြသည်။ 'ပျူစောထီး' ဗိုလ်မှူး ဗိုလ်အားဘီ ဖြစ်ကြောင်း သူက ဗိုလ်အားဘီကို မေးလျှင်ရကြောင်း တင်ပြ သည်။

“သူသည် ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့ရဲတယ်” ဗိုလ်ဘောနေက ဆိုသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ဘောနေ ရှားစီးဖို့ရွာသို့ သွားပြီးစခန်းချလေသည်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ဘောနေအား ဗိုလ်အားဘီ လာရောက်ရန် ခေါ်ခိုင်းလိုက် သည်။ ဗိုလ်အားဘီလည်း မကြာခင် ရောက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်က ဗိုလ်ဘောနေအား ယခုလို ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလူကို ပြန်မလွှတ်တော့နဲ့”

ဗိုလ်ဘောနေ “သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ယုံရပါတယ် မလိုပါဘူး”

ကျွန်တော်. . “ခင်ဗျားက သူ့ကို ယုံရပါတယ်လို့ ပြောပေမဲ့ သူဟာ

ရန်သူ့လူဖြစ်တယ်။ သူဟာ အမျိုးကိုချစ်ပေမဲ့ ရန်သူခိုင်းတာကိုတော့ လုပ်ရမှာပဲ”

ထို့နောက် ကျွန်တော် ဗိုလ်အားဘီဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .

“အခု ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းလိုက်ပြီ ခိုင်းတာကို လုပ်ပါ။ ခင်ဗျားလူတွေကို စာရေးမှာပါ။ ဗမာ့တပ်မတော် ရှားစီးဖို့တွင် ရောက်ကြောင်း၊ သူတို့နဲ့ စစ်ကြောင်းလိုက်ရမည့် အကြောင်းရေးပါ။ စခန်းမှာ လူ(၁၀)ယောက်ပဲ ချန်ထားပါ။ အကုန်လုံး ဒီကို လာခိုင်းပါ”

ကျွန်တော် ပြောသည့်အတိုင်း ဗိုလ်အားဘီလည်း သူ့လူတွေထံ စာရေးပါသည်။ အချိန် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ဗိုလ်အောင်ပွင့် ဦးစီးသည့် ပျူစောထီးတပ် အင်အား (၄၀)ခန့်သည် ကျွန်တော်တို့ထံ ရောက်ရှိလာသည်။ သူတို့ထံသို့ ရေးသည့် စာအတိုင်းလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ရန်သူတပ်ဟုသာ ထင်မှတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း မရောက်လာခင် ကျွန်တော်တို့ တပ်ကို ရန်သူ တပ်ကဲ့သို့ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်အောင် စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။ သူတို့ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ထံ လာရောက်အလေးပြုကြသည်။ ထိုအခါ သူတို့အားလုံးကို လက်နက်ချကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့ လက်နက်အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ သိမ်းပိုက်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်က ဗိုလ်အားဘီကို ဆက်၍ အမိန့်ပေးပါသည်။

“ရေလျှံမှာကျန်တဲ့ ခင်ဗျားလူတွေဆီသွားပါ”

ဗိုလ်အားဘီနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေပါသွားသည်။ ရေလျှံတွင် ရှိနေသည့် ဗိုလ်အားဘီ၏ ပျူစောထီး လက်ကျန်တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးကို လက်နက် ဖြုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ရန်သူ ပျူစောထီးသည် အင်အားစုစုပေါင်း (၆၀)ခန့် ရှိသည်။ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လိုက်လာပြီး တော်လှန်ရေးတပ်ဖွဲ့တွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ဗိုလ်အားဘီသည် သေသည့်အထိ တော်လှန်ရေးကို လုပ်သွားသည်။

**ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းပြီးနောက်
ဖာအံခရိုင်အတွင်း လူထုစည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများကို
ဆောင်ရွက်ခြင်း**

ကျွန်တော် တောင်ငူခရိုင်မှ ပြန်လာပြီးနောက် စေးဒေးတွင် ရန်သူ တပ်များလည်း မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဖာအံခရိုင်ဘက်သို့ ပြန်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ဌာနချုပ်ကို တမော်တွင် ထားရှိသည်။

အချိန်မကြာလိုက်ပါ။ 'ဝါကလေကလား' ရွာအနီးတွင် ကျွန်တော် တို့နှင့် ရန်သူတိုက်ပွဲဖြစ်လေသည်။ ဤတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူ (၁၀)ယောက်ထက် မနည်း သေဆုံးသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း (၆)ယောက် ကျဆုံးသည်။ ကျဆုံးသူများထဲတွင် တပ်မှူး (၂)ဦး၊ ဗိုလ်ကြာရွက်နှင့် ဗိုလ်စိုးအောင်တို့ ပါဝင်သည်။ သို့ရာတွင် ဤတိုက်ပွဲမှာ ရန်သူ့လက်နက် (၁၂)လက်ကို သိမ်းပိုက် ရရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် ထိခိုက်ကျဆုံးမှု များပြားလွန်းသောကြောင့် ဖြစ် သည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်တော်တို့ ယခုထက်ပိုပြီး ရန်သူ့လက်နက်များကို ရရှိမှာဖြစ်သည်။ ဤတိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ပြည်သူလူထု ထံ လှည့်လည်သွားရောက်ပြီး လူထုစည်းရုံးရေး လုပ်ငန်းကို စပါတော့သည်။

ဤစည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းအတွက် နယ်ဘက်ဆိုင်ရာ (KNU) ခေါင်း

ဆောင်များလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ပါဝင်ပြီး တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ သွားရောက်ကာ လူထုအစည်းအဝေးကို ကျင်းပလေသည်။ ဤကဲ့သို့ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ခဲ့ကြသည့် ကျေးရွာများထဲတွင် ပလောကေကို၊ နော်ဒဲ၊ လတ်နေ့မှစပြီး ယာကျေးရွာအထိ ပါဝင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါကြသည့် နယ်ဘက်ဆိုင်ရာ KNU ခေါင်းဆောင်များထဲတွင် ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌ ပဒိုတာပလာ၊ ပဒိုဘသင်၊ ပဒိုမောင်နုနှင့် ပဒိုဖားလောလူးပါတို့ ပါဝင်ကြသည်။

ကျေးရွာလူထုများကလည်း ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဝက်သတ်၊ နွားသတ်ကာ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့အား ဟင်းကောင်းများဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးကြသည်။ လူထုအစည်းအဝေး ကျင်းပရာတွင် ခေါင်းဆောင်များသည် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဟောပြောကြပါသည်။ အစည်းအဝေးမှာ ညဉ့်သန်းခေါင် (၁၂)နာရီ အချိန်ရောက်မှ ပြီးဆုံးသွားသည်။ အစည်းအဝေးတွင် ကျွန်တော်က ကျေးရွာလူထုကို ယခုကဲ့သို့ ပြောဆိုခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ကြက်သားဟင်း၊ ဝက်သားဟင်းစတဲ့ ဟင်းကောင်းတွေနဲ့ ကျွေးမွေးတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာတော့ ဘာမှ မရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကျွေးမွေးဧည့်ခံခဲ့တဲ့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်အတွက် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တိုက်ပွဲမှာပဲ ဆပ်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ရန်သူက လာတိုက်မယ်ဆိုရင် ရန်သူဆုတ်သွားတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ ခုခံတိုက်ခိုက်သွားမယ်။ လိုအပ်ပါက ကျွန်တော်တို့ အသက်ပေးဖို့ ဝန်မလေးပါ။ ခင်ဗျားတို့ ပြုစုကျွေးမွေးခဲ့သမျှ ကုန်ကျစရိတ် ကျေသည်အထိ ကျွန်တော်တို့ လုပ်သွားမယ်”

ထိုညတွင် ကျွန်တော်တို့ သန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်ကြရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အစောကြီးထကြသည်။ မနက် (၄)နာရီခန့် ဖြစ်သည်။ အစောကြီး ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အခြားရွာတစ်ရွာသို့ သွားရောက်ပြီး လူထု စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ကြရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာမှ ထွက်ခွာစအချိန်သည် မိုးကောင်းကောင်းမလင်းသေးပေ။ မနက် (၅)နာရီ အချိန်ခန့် ဖြစ်သည်။

ရန်သူနှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်လေပြီ

ရှေ့ဆုံးတွင် ချီတက်လျက်ရှိသည့် ရဲဘော်များက ကျွန်တော်တို့ထံ သတင်းပို့လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆီ ဦးတည်ပြီး တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ချီတက်လာနေတယ်။ ကရင်တပ်လား၊ ဗမာတပ်လား မသဲကွဲ”

ကျွန်တော်က ယခုကဲ့သို့ အမိန့်ပေး လိုက်သည်။

“ဒါ ကရင်တပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဗမာတပ်ပဲ ဖြစ်ရမယ် ပစ်သာပစ်ပါ”

ထိုအခါ သေနတ်သံ ထွက်လေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့ ရန်သူနှင့် တစ်နေ့လုံး တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့သည်။

မွန်းလွဲ (၁)နာရီ အချိန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်ထေဖိုးမင်း ဗိုက်တွင် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရလေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပလောကေကို ရွာသို့ ပြန်ပို့စေသည်။ သို့ရာတွင် သူက ကျွန်တော့်ကို ယခုလို ပြောလာသည်။

“ဗိုလ်ကြီး ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပို့ပါ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့ပါ”

ယင်းကြောင့် သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောကာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဒဏ်ရာမှာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် လမ်းခုလတ်မှာပင် ဗိုလ်ထေဖိုးမင်း ကျဆုံးသွားလေသည်။

ထိုအခါ သူ့အလောင်းအား ကျွန်တော့် ရဲဘော်တွေကိုသာ ပို့စေပြီး ကျွန်တော်ကမူ ဦးလှည့်ကာ စစ်မြေပြင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ရန်သူအား နောက်ထပ် တစ်ပြန် တိုက်ခိုက်သည်။ မကြာလှပါ။ ညနေ (၅)နာရီထိုးချိန်တွင် ရန်သူစစ်သားအချို့ စတင်ဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေးလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းမိသဖြင့် လက်နက်ချ အညံ့ခံသည့် ရန်သူ (၁၄) ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ အရှင်ဖမ်းမိသည်။ စစ်မြေပြင်တွင် ဒဏ်ရာရပြီး မသေသေးသည့် ရန်သူစစ်သား အချို့လည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်မြေပြင်ကို နောက်ဆုံး ရှင်းလင်းသည့်အခါ ဒဏ်ရာရ၍ ခြေကျိုးပြီး စစ်မြေပြင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ရန်သူစစ်သား တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ တပ်ကြပ်ကြီး ပဖိုးကို ပစ်ခတ်လိုက်ရာ တပ်ကြပ်ကြီး ပဖိုးသည် စစ်မြေပြင်တွင် ကျဆုံးလေတော့သည်။ တိုက်ပွဲအလွန်ပြင်းထန်ပါသည်။ ရန်သူ့အလောင်း (၅၀)ကျော် စစ်မြေပြင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရန်သူ့ထံမှ ကျွန်တော်တို့ လက်နက် အလက်ပေါင်း

(၄၀)ကျော် သိမ်းဆည်းရမိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်မှ (၂)ယောက် ကျဆုံးခဲ့သည်။ ဗိုလ်ကြီး ထေဖိုးမင်းနှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ပဖိုးတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဤတိုက်ပွဲသည် လယ်ကွင်းရှိ စပါးတောတွင် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှံ့ဗွက်အလွန် များပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချို့ သေနတ်များမှာ ရန်သူ့စစ်သားများက ရွှံ့ဗွက်ထဲ၌ မြုပ်နှံသိုဝှက်ထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ရန်သူ့ လက်နက်အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ မရလိုက်ပါ။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ ရွာသားများ သေနတ် (၅)လက်ထပ်မံ တွေ့ရှိသည်။ ထိုသေနတ်များကို ကျွန်တော်တို့ထံ လာရောက်အပ်နှံကြသည့် ရွာသားများအား သေနတ် (၁)လက်အတွက် ငွေကျပ် (၃၀၀) ဆုချသည်။

* * *

(၁၄)

GOC ထော့မဲပါ ကျွန်တော်တို့အား လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်း

တော်လှန်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ခံယူပါသည်။ တော်လှန်
ရေးလုပ်ရာတွင် အကောင်းဆုံး လုပ်ကြရမည်။ လူထုဆန့်ကျင်ရေး အလုပ်ကို
အလျဉ်းမလုပ်ရ။ ကျွန်တော့် ရဲဘော်များကိုလည်း ဤအတိုင်း ဆုံးမခဲ့သည်။
လူထုဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ရပ်ကို ကျွန်တော် လုံးဝ ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ သူတို့လည်း
မလုပ်ကြပါ။

GOC ထော့မဲပါရဲ့ မူလနာမည်မှာ အောင်စိန် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို
မူးဆိုး ကော်ကစာ ဟန်တာသမ္မေးက GOC အဖြစ် တာဝန်ပေးခန့်အပ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူ GOC ဖြစ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တပ်မဟာ (၃)
တပ်မဟာ(၅) နှင့် တပ်မဟာ (၇)သို့ ဆင်းလာသည်။

ထော့မပါသည် ကျွန်တော်တို့ တပ်မဟာ (၇) ဌာနချုပ်ရှိရာ ကျော်တ
လေးခိုသို့ ရောက်လာသည့်အခါ တပ်မဟာမှူး ဗိုလ်အဲလ်မိုက ကျွန်တော့်ထံ
အောက်ပါအတိုင်း စာရေးအကြောင်းကြားသည်။

ဗိုလ်မြ ခင်ဗျား. . .

ခင်ဗျား ဆရာ GOC ရောက်လာပြီ။ သူ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တယ်
အမြန်လာပါ။

ကျွန်တော့်စာ ရလျှင်ရခြင်း ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် တပ်မဟာ ၄၄ ချုပ်ရှိရာ ကျော်တလေးခိုကို ရောက်သော် အိမ်တစ်အိမ်၌ ဧည့်သည်အဖြစ် တက်နေသည်။ ကျွန်တော် ရောက်လာပြီး ပါလာသည့် အိပ်ကို ထားရစ်ကာ ချက်ချင်းပင် GOC ထံသို့ သွားရောက် တွေ့ဆုံရန် သူ တည်းခိုသည် နေအိမ်သို့ ကျွန်တော် ဆင်းသွားလေသည်။

ကျွန်တော် GOC တည်းခိုသည့် နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် စစ်သားများ စောင့်ကြပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်မည်အလုပ်တွင် အစောင့်စစ်သားများက ကျွန်တော့်အား သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ပြီး အခုလို မေးပါသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလဲ”

“ကျွန်တော် GOC ကို သွားတွေ့မယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို မှာတယ်” အစောင့်စစ်သားက “ခင်ဗျားမသွားရဘူး”

ကျွန်တော် “မသွားရဘူးဆိုရင်လည်း ပြန်ဖို့ပဲပေါ့”

ကျွန်တော် ပြောပြီး ဦးလှည့်ကာ ကျွန်တော်တည်းခိုသည့် အိမ်သို့ ပြန်လာတော့သည်။ GOC ကို နောက်ထပ် သွားရောက်တွေ့ဆုံခြင်း မပြုတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ည(၁၀)နာရီအချိန်တွင် တပ်မဟာမှူး ဗိုလ်အဲလ်မိုက လူလွှတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်သည်။ GOC မှ တွေ့ချင်ကြောင်းနှင့် အခုချက်ချင်း လိုက်သွားပါရန် မှာကြားသည်။ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်းပင် GOC နှင့် တွေ့ရန် ဆင်းသွားသည်။

ကျွန်တော်က “ကျွန်တော် လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလူတွေက ကျွန်တော့်ကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး သွားခွင့်မပေးဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြန်သွားတယ်”

GOC က “ဒီလိုလုပ်မှ သူများ ကျုပ်တို့ကို ကြောက်မယ်”

ကျွန်တော်က “တော်လှန်ရေးသမားပဲ၊ သူများ ကျွန်တော်တို့ကို ကြောက်ဖို့ မလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို ချစ်ဖို့ပဲ”

GOC က “ခင်ဗျား လက်ဖက်ရည်သောက်မလား”

ကျွန်တော်က “မလိုပါဘူး”

GOC က “ကလေးတွေ အိပ်ကုန်ပြီ ဒါကြောင့် သူတို့ကို အနှောင့်

အယုတ် မပေးလိုဘူး ခင်ဗျားကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ခွက်တိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို GOC သည် ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရည်တစ်ခုကို လောင်း ထည့်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် သောက် ကြည့်သောအခါ လက်ဖက်ရည်မဟုတ်ဘဲ အရက်မှန်း သိလာသည်။

GOC က “အရင်က ဒီလိုအရက်မျိုး မသောက်ရဘူး”

အခုလိုပြောပြီးနောက် သူက KNUအပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်သည် များကို ပြောဆိုလေတော့သည်။

GOC က “ဒီပါတီတွေဟာ မျက်စိတစ်ဖက်ကို ထိုးဖောက်ပစ် သင့်တယ်”

သူ ပြောသည့် စကားများသည် ကျွန်တော့်နားထဲ အဝင်မတည့်ပေ။ သို့ရာတွင် သူ့ကို ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။ ညဉ့်နက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က . . .

“ကျွန်တော် ပြန်အိပ်တော့မယ်”

သူက ပြန်ခွင့်ပြုသဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်အိပ်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် GOC သည် တပ်မဟာအတွင်းရှိ တပ်မှူးအားလုံး ကို ခေါ်ပြီး အခုလို ပြောဆိုဆွေးနွေးသည်။

“ကျွန်တော်က GOC ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို အခုလို ပြောချင်ပါ တယ်။ တော်လှန်ရေးလုပ်တဲ့နေရာမှာ ရိုးရိုးအကြီးလုပ်လို့ မဖြစ်ပါ။ တော်လှန်ရေးမှာ နိုင်ငံရေးဓားပြအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ထားရမယ်။ တပ်ရင်းတစ်ရင်းမှာ ဓားပြတိုက်ဖို့အတွက် တပ်စုတစ်စု သီးသန့်ထားဖို့လိုတယ်။ ဒီအဖွဲ့ထဲပါတဲ့ လူတွေကို တပ်ရင်း စာရင်းစာထဲမှာ နာမည်တွေ ထုတ်ပစ်ကြရမယ်။ ဒီလူတွေ ဟာ ဓားပြတိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ လူတွေကို သတ်မိသည် ဖြစ်စေ မပြောရဘူး။ ခင်ဗျားတို့က ပြည်သူ့ကို အခုလို ရှင်းပြကြရမယ်။ ဒီလူတွေဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဓားပြတိုက်လို့ ရတဲ့ငွေတွေ တပ်မဟာကို ပြန်လာပေး ရမယ်”

ထော်မဲပါသည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောပြီးနောက် အစည်းအဝေး တက်ရောက်သည့် တပ်မှူးများအား ယခုလို မေးပါသည်။

“ကျွန်တော် အကြံပြုတာကို ခင်ဗျားတို့ လက်ခံနိုင်ရဲ့လား”

အစည်းအဝေး တက်ရောက်သူ တပ်မှူးကလည်း သူတို့ လက်ခံနိုင်

ပါသည်ဟု ပြန်လည်ဖြေကြားကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒါကို လက်ခံရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် ဘာမျှ မပြောပေ။ ထော်မဲဝါသည် အခုလို ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင်တွေဟာ လူထုထဲဆင်းတဲ့အခါ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်ပါ ယူသွားကြရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ရောက်တဲ့နေရာမှာ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်ကို ချပြီး လူထုကို ခေါ်စု၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ကျမ်းစာနဲ့ ဓမ္မသီချင်းစာအုပ်လည်း ပါရမယ်။ ဘုရားရှိခိုးသင့်ရင် ရှိခိုးရမယ်။ တရားဟောသင့်ရင်လည်း လူထုတွေကို ဘုရားစကား၊ တရားစကား ဟောရ ပြောရမယ်။ ဒီလိုလုပ်မှ ခင်ဗျားတို့ကို ဒီလူတွေဟာ ဘုရားနဲ့ တရားနဲ့ ရှိကြသားပဲလို့ မြင်မယ်”

ကျွန်တော် ကြားရသည်မှာ နားနှင့်မတည့်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ထိုနေရာမှာပင် ထပြီး ယခုလို ပြန်ပြောပါသည်။

“ဒီလိုလုပ်ဖို့ မလွယ်ပါ။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တွေကို မပြောနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ကလေးတစ်လုံးတောင် အင်မတန်ပဲ”

GOC က “ဒါကို ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်တိုင် လွယ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး လူထုတွေကို ခေါ်ခိုင်းရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ထပ်ပြီး အခုလို ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မလွယ်ပါ။ လုပ်ချင်တဲ့လူ လုပ်ကြ။ ကျွန်တော်တော့ မလုပ်နိုင်ဘူး” ဟု ပြောချလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော် စကားပြောပြီးနောက် အစည်းအဝေး ရုတ်သိမ်းလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် တပ်မဟာမှ အစည်းအဝေးကို ထပ်မံ၍ခေါ်သည်။ တပ်မဟာတပ်မှူးအားလုံး တက်ရောက်လာကြသည်။ GOC ထော့မဲပါလည်း ပါပါသည်။ တပ်မဟာမှူးက ယခုကဲ့သို့ အစည်းအဝေးအဖွင့်စကားကို ပြောသည်။

“အခု GOC ကျွန်တော်တို့ကို ပြောခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့လုပ်ကြမယ်။ တပ်ရင်းတိုင်း တပ်စုတစ်စုကို ရွေးပြီး ဒီအလုပ်ကို လုပ်စေရမယ်။ ကျွန်တော်လည်း တပ်မဟာအနေနဲ့ တပ်စုတစ်စုကို ဒီအတွက် ဖွဲ့စည်းပြီး ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လုပ်သွားမယ်”

အစည်းအဝေးတွင် တပ်မှူးအားလုံး လုပ်ကြဖို့ သဘောတူလိုက်ကြ

သည်။ ကန့်ကွက်မည့်သူ မရှိပါ။ ကျွန်တော်က ဒါဟာ မဖြစ်သင့်ဟု ယူဆသည်။ မဖြစ်ချေတော့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မတ်တတ်ထကာ အခုလို ရဲရဲရင့်ရင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒီအလုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်ရင်လုပ်ကြ ကျွန်တော်တော့ မလုပ် နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေးလုပ်တာ ဆိုးသွမ်းတဲ့ ရန်သူ၊ မတရားလုပ် တဲ့ ရန်သူ၊ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသားအပေါ် ဗိုလ်ကျအနိုင်ကျင့်တဲ့ ရန်သူတွေ ကို ဆန့်ကျင်တော်လှန်တာ ဖြစ်တယ်။ မကောင်းတာကို ဆန့်ကျင်တာဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေ အဖိနှိပ်ခံရလို့ လုပ်တာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က တစ်ဖန် ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေအပေါ် အခုလို ပြန်လုပ်တာ မသင့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူမျိုးအတွက် လုပ်ကြမယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

ကျွန်တော်က ဆက်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော်တို့ ဓားပြသွားတိုက်ပြီး သေသွားမယ်။ လူတွေက ဒီလူ ဓားပြတိုက်လို့ သေတာပဲလို့ ပြောမှာပဲ။ ဒီလို သဘောမျိုး ကျွန်တော် မလိုချင် ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေကိုလည်း ဒီလိုမျိုး မသေစေချင်ပါ။”

နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ယခုလို ပြောလေသည်။

“ရှေးယခင်က ကျွန်တော်တို့ မိဘဘိုးဘွားတွေဟာ တော်လှန်ရေး မလုပ်ကြပါ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော် တို့ကျမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော်လှန်ရေးသမားလို့ ပြောပြီး ဓားပြတိုက်စားတယ် ဆိုရင် ဒါမျိုး ကျွန်တော်တို့ မလုပ်ဘူး။” ဟု ပြောချလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော် ယခုကဲ့သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ထော့မဲပါသည် မတ်တတ် ထပြီး အခုလို ပြောတော့သည်။

“ကျွန်တော့်စကား နားမထောင်တဲ့လူကို ကျွန်တော် ရှင်းရမှာပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်စရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် မျက်စပ်ပစ်လိုက်ရုံနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား လုပ်မဲ့လူတွေ ရှိတယ်။”

ထော့မဲပါ ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်က ယခုလို ပြန်၍ ပြောလိုက် လေသည်။

“ခင်ဗျားလုပ်ချင်ရင် လုပ်ပါ ခင်ဗျားလုပ်တာမှန်ရင် ပြီးရော မမှန်ရင်တော့ ကျွန်တော် လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တော်လှန်ရေးသမားတွေပဲ။”

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ပိရီသတ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး
 “ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်ရင်လုပ်ကြ ကျွန်တော်တော့ မလုပ်ဘူး”
 ဟု ခပ်မာမာ ပြောချလိုက် သည်။

ဤကဲ့သို့ ပြောလိုက်သဖြင့် GOC ၏ ကြိုးပမ်းမှုကို နောက်ဆုံးအစည်း
 အဝေးက လက်မခံတော့ပေ။

* * *

(၁၅)

ကျွန်ုပ်အား လုပ်ကြံရန်
လင်းထင်အား တာဝန်ပေးခြင်း

အစည်းအဝေး ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း တပ်မဟာ ဌာနချုပ်မှ ကျွန်တော် ထွက်ခွာလာသည်။

ယော်သိုးထာသို့ ပြန်သွားသည်။ လမ်းတွင် ကျွန်တော် လင်းထင်နှင့် ဆုံသည်။ လင်းထင်က သူ့ထံလိုက်လည်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ လင်းထင် ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော် သွားသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် သတိနှင့် နေသည်။ လင်းထင်ဆီ ရောက်သောအခါ သူက အရက်တစ်ပုလင်းကို ချထားသည်။ မများပါ။ အရက်တစ်ပိုင်းလောက်သာ ပုလင်းထဲတွင် ရှိသည်။ သူက ကျွန်တော်သောက်ဖို့ အရက်တစ်ခွက်နှင့် သူ သောက်ဖို့ တစ်ခွက် လောင်းထည့် လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အနည်းငယ်စီ သောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ မမူးပါ။ ထိုအချိန်တွင် မွန်းလွဲ (၃)နာရီခန့် ရှိသည်။

ဒီနောက် ကျွန်တော်က လင်းထင်အား ယခုလို ပြောသည်။

“ငိုလ်ကြီး ကျွန်တော်ပြန်မယ် ကျွန်တော် ထမင်းဆာပြီ”

လင်းထင်က “မပြန်ပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူစားပါ”

ကျွန်တော်က “စားဆိုလည်း စားတာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ဤနေရာ၌ပင် ဆက်လက်ပြီး ထိုင်စောင့်နေသည်။
လင်းထင်သည် ကျွန်တော်နှင့် စကားမပြောတော့ပါ။ ည (၇)နာရီထိုးပြီး
မိုးချုပ်ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထမင်းမစားရသေးပါ။

ကျွန်တော် သူ့ကို စောင့်မြဲစောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူနှင့်
စကား မပြောပါ။ ညဉ့်နက်လာလေပြီ။ လင်းထင်သည် စားပွဲပေါ်တွင် ခေါင်းကို
ငုံ့ထားလျက် တိတ်ဆိတ်စွာနေသည်။ တအောင့်မျှကြာသောအခါ သူသည်
ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထုတ်လာသည်။ ယင်းဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းကာ
တစ်နေရာတွင် ထောင်ထားလိုက် သည်။

၎င်းနောက် သူသည် ၎င်း၏ ပစ္စတိုကိုထုတ်ကာ ဖယောင်းတိုင်မီးကို
သုံးချက်ပစ်သည်။ မီးငြိမ်းသွားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး
ယခုလို ပြောသည်။

“ခင်ဗျားပစ်လို့ ထိမလား”

ကျွန်တော်က “ဒီလောက်နီးတာ ပစ်လို့ ထိတာပေါ့”

လင်းထင်က “ခင်ဗျားပစ်ကြည့်မလား”

ကျွန်တော်က “မပစ်ဘူး အလကား ကျည်ကုန်မယ်”

လင်းထင်သည် ဆက်လက်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ နေပြန်သည်။

ထို့နောက် သူက . . .

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပစ်ချင်သလား ပစ်ချင်ရင် ပစ်စမ်းပါ”

ကျွန်တော်က “ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကို ပစ်ရမှာလဲ”

စကားစ ဆုံးသွားပြန်သည်။ သူ စကားမပြောတော့ပါ။ ခေါင်းငုံ့ပြီး
နဖူးကို စားပွဲပြင်နှင့် ကပ်ထားလိုက်သည်။ ယခုကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ
(၁၀)မိနစ်ခန့် မလှုပ် မယှက်နေသည်။

လင်းထင် ယခုကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာနေစဉ် ကျွန်တော်က သူ့ကို သတိ
ကြီးစွာ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ သူသည် တစ်ခုခုကို
လုပ်ချင်နေကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

ဒီလူ ငါ့ကိုတော့ တစ်ခုခုလုပ်တော့မှာပဲလို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်
တွေးမိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဆက်ပြီး သတိနှင့်နေကာ လင်းထင်၏
လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ချည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေတော့သည်။ တအောင့်မျှ အကြာတွင်
သူသည် ဗြန်းစားကြီး ခေါင်းထောင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ယခုလိုပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မပစ်ရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပစ်မယ်”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့ထက်ဦးအောင် သေနတ်ကို ဝင်လှလိုက်သည်။ ကျွန်တော် သေနတ်ကို ရလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ သူလည်း သေနတ်ကို လှသည်။ သို့သော် သေနတ်သည် ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်နေပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် သေနတ်၏ ထိပ်ပိုင်းကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူက တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုပစ်၍ မရပါ။

ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဒီလိုပဲ ကြာကြာဆက်လုပ်နေလို့ တော့ မဖြစ်ပါ။ သူ့တပည့်တွေက သူ့ကိုလာကူရင် ငါ အခက်တွေ့မှာပဲ ထို့ကြောင့် မထူးတော့ဟု တွက်ကာ သေနတ်ကျည်အားလုံးကို ပစ်ဖောက်လိုက်သည်။

သေနတ်သံဆက်တိုက် ထွက်လာသောအခါ လင်းထင်သည် ထိတ်ထိတ် ပြာပြာ လက်လွတ်ပြီး ထွက်ပြေးလေတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း လင်းထင်နောက်ကို ပြေးလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော် အိမ်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ လင်းထင်၏ တပည့်နှစ်ယောက်သည် ကာဘိုင်သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း လက်ထဲတွင်ရှိသည့် သေနတ်အတိုဖြင့် သူတို့ကို ပြန်ချိန်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိုသူတို့ကို ကျွန်တော် ဟောက်လိုက်သည်။

ဒီကိစ္စ မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး ဖယ်စမ်း။

အမှန်မှာ ကျွန်တော့်လက်ထဲရှိ သေနတ်တို့တွင် ကျည်မရှိတော့ချေ။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကို မပစ်ရဲလို့သာ။ ဒီနောက် ကျွန်တော်သည် အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ပြေးလိုက်သည်။ အလွန်မည်းမှောင်သည်။ ဘာမျှမတွေ့ရ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် တစ်ခုခုနှင့်ခလုတ်တိုက်မိသဖြင့် မှောက်လျက် လဲတော့သည်။ ကျွန်တော့် လက်ထဲရှိ သေနတ်လည်း လွင့်စင်သွားသည်။ ကျွန်တော့်သေနတ်ကို ဟိုစမ်း ဒီစမ်းကာ ရှာဖွေသေးသည် မတွေ့ပါ။

ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ ငါ ဒီမှာပဲ အချိန်ကုန်လို့တော့ မဖြစ်။ သူတို့ ငါ့ကို လာမိနိုင်ပြီး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း ထွက်ပြေးလေသည်။

ကျွန်တော့်အား လိုက်လံရှာဖွေဖမ်းဆီးရန် လင်းထင် လူ (၄၀) လွတ်

လိုက်သည်။ ကျွန်တော် လမ်းဘေးတွင် ခြုံကွယ်ကာပုန်းနေသည်။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ပါ။ ကျွန်တော့်လက်ထဲ သေနတ်သာရှိလျှင် သူတို့ အများကြီး သေဦးမည်။

အခုလိုဖြစ်ရသည့် အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်၍ စဉ်းစားသုံးသပ် သည်။ ထော့မဲပါ လက်ချက်ပဲဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချလိုက် သည်။ လင်းထင်သည် ကျွန်တော့်ကို မသတ်ချင်ပါ။ ထော့မဲပါက သူ့ကိုခိုင်းလို့ သာ အခုလို လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

* * *

ထော့မဲပါ ရာထူးမှ ဖြုတ်ချခံရလေပြီ

ထော့မဲပါ ခေါ် အောင်စိန်သည် လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို လာရောက်တွေ့ဆုံပြီးနောက် အပြန်တွင် လမ်း၌ မဟုတ်တာများကို လုပ်သွားလေသည်။ မဲဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ရွာသူကြီး၏ ညီမအပျိုနှင့် ပျော်ပါးရန် ရွာသူကြီးကို တောင်းသေးသည်။ မိန်းကလေးက သူ့ကိုကြောက်ပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ထွက်ပြေးရသည်။ ဤအဖြစ်အပျက်အားလုံး နောက်မှ ကျွန်တော့်အား ရွာသားများ ပြောပြ၍ သိရသည်။

တစ်ခါ ထော့မဲပါသည် မယ်ပရီသို့ ရောက်သောအခါ မဟုတ်မဟတ်တာတွေ ထ၍ လုပ်ပြန်သည်။ မယ်ပရီရွာတွင် အိပ်သည့် ည၌ ရွာလူကြီးအား သူ့အတွက် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရှာခိုင်းသည်။ ထို့အပြင် သူတည်းသည့်အိမ်တွင် အိမ်ရှင်များအား အခြားအိမ်သို့ သွားအိပ်ကြရန် နှင်ထုတ်လိုက်သေးသည်။

ထော့မဲပါက ရွာလူကြီးအားလည်း ယခုလိုပြောသည်။

“သူကြီး . . . ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေ ပင်ပန်းလာတယ် ဒါကြောင့် ထမင်း မချက်နိုင်ပါ သူတို့ကို အနားပေးချင်တယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်းလာချက်ပေးဖို့ မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ရှာပေးပါ”

ရွာလူကြီးလည်း သူ့ကို မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ခေါ်ပေးရလေ

သည်။ ဤမိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ထမင်းဟင်းချက်ပေးပြီးနောက် ပြန်မည်အပြု ထော့မဲပါက သူတို့ကို ခွင့်မပြုပေ။

ထော့မဲပါသည် ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ဤမိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို သူ့အား နှင်းနှိပ်ပေးရန် ခိုင်းသည်။ မိန်းကလေးများကလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် လုပ်ကြရသည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ရောက်သော အချိန် တွင် ထော့မဲပါက ဤမိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီ စော်ကား ပျော်ပါး လေတော့သည်။

ဤမိန်းကလေး နှစ်ယောက်အား နှုတ်ပိတ်သည့် အနေဖြင့် တစ်ယောက်လျှင် ထော့မဲပါက ငွေကျပ် (၂,၀၀၀)စီပေးသည်။ အိမ်ရှင် ယောက်ျားနှင့် မိန်းမကိုမူ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုရန်အတွက် ငွေကျပ် (၆၀၀)စီ ထုတ်ပေးသည်။

ထော့မဲပါ ယခုကဲ့သို့ လုပ်သော်လည်း ဖုံးကွယ်၍ မရပေ။ မကောင်းမှု မှန်သမျှ ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိ။ ရွာသူရွာသားများသည် ဤသတင်းကြောင့် လွန်စွာ မှ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ကြသည်။ သူတို့ ယခုလို ပြောကြဆိုကြသည်ကို ကြားကြ ရလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အရှေ့တိုင်းသားတွေ ခေါင်းဆောင်လုပ်ဖို့ မရှိ တော့ဘူးလား အခုလို အနောက်တိုင်းသားတွေက ကျွန်တော်တို့အပေါ် ခေါင်းဆောင်လုပ်တာ ကျွန်တော်တို့ကို အတော်ပဲ နာနာကျည်းကျည်း လုပ်ပါ ကလား”

နောက်ပိုင်း လင်းထင်နဲ့ ကျွန်တော်အကြား ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ပြဿနာ အား ဖြေရှင်းရန် ဗဟိုမှ ထော့မဲပါအား စေလွှတ်လိုက်ပြန်သည်။ ထော့မဲပါ ရောက်လာသောအခါ တပ်မဟာမှူး ဗိုလ်အဲလ်မိုက ကျွန်တော့်ထံ စာရေး အကြောင်းကြားလေသည်။

“ဗိုလ်မြရေး . . . GOC ရောက်လာပြီး ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ လာတယ် လို့ ဆိုတယ် ပြန်တက်လာပါ”

ကျွန်တော် ဗိုလ်အဲလ်မိုထံသို့ အခုလို စာပြန်လိုက်သည်။

“တပ်မဟာမှူးခင်ဗျား . . .

ထော့မဲပါ တစ်ယောက်တည်း လာတာဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်တော် မပြန်ပါ။ တခြားခေါင်းဆောင်တွေလာမှ ကျွန်တော် ပြန်မယ်”

ကျွန်တော် ရေးသည့်စာကို ဗိုလ်အဲလ်မိုက ထော့မဲပါအား သွားပြသည်။ ထော့မဲပါအား သွားပြသည်။ ထော့မဲပါသည် စာကိုဖတ်ပြီး ယခုလို ငြီးတွားပြောဆိုလေသည်။

“အေးလေ ဒီလူကျုပ်ကို GOC လို့တောင် မခေါ်ပါလား။ ထော့မဲပါ လို့ပဲ ခေါ်နေတယ်”

ထို့နောက် ထော့မဲပါက ကျွန်တော့်ထံ ကြေးနန်းစာ ပေးပို့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ပြန်မလာရင် ကျုပ် လာခဲ့မယ်”

ကျွန်တော်လည်း “လာချင်လာနိုင်ပါတယ်”

သူ လာမည်ကို ကျွန်တော် သိပြီးနောက် ကျွန်တော့် ရဲဘော်များအား ခေါ်ပြီး ယခုကဲ့သို့ အမိန့်ပေးထားသည်။

“GOC လာလိမ့်မယ် ရောက်လာရင် တစ်ယောက်မှ အလေးမပြုကြနဲ့”

ကျွန်တော်သည် ရွာတွင်းရှိ အိမ်ထောင်အားလုံးကို ရွေးပြီး ကျွန်တော့် ရဲဘော်များကို နေရာချပေးလိုက်ပါသည်။ GOC ရောက်လာပါက နေရန် အတွက် အိမ်စုတ်အိမ်ညှိတစ်အိမ်ကိုသာ ချန်ထားလိုက်သည်။

GOC ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော် အမိန့်ပေးထားသည့်အတိုင်း ဘယ်သူမှ သူ့အား အရိုအသေပေး အလေးပြုခြင်း မပြုပါ။ ကုတ်ကုတ်ကလေး ရောက်လာပြီး နေရာချရန်အတွက်လည်း အိမ်ကောင်းတွေကို ရှာ၍ မတွေ့တော့ပါ။ သူတို့သည် ရှိသည့် အိမ်စုတ်တစ်လုံးတွင် တက်နေကြသည်။ GOC ရောက်လာပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်ဘဲလ်မိုလည်း ကျွန်တော့်ထံ စာရေးလာသည်။

“ GOC စောင့်နေပြီ သူ့ကို သွားတွေ့ပါ”

ဟိုတစ်ခါ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ခင်လှိုင် (တပ်ရင်းမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်)ကို ခေါ်ပြီး ယခုလို ပြောသည်။

“သေနတ်ယူ GOC ထံ သွားကြစို့”

ကျွန်တော်တို့ နေအိမ်ခြံဝင်းထဲမှ မထွက်မီ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ခင်လှိုင် တို့သည် တစ်ယောက် (၃)ချက်စီ သေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်၍ ပစ်ဖောက်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ GOC ထံ သွားသောအခါ စစ်သား အယောက် (၂၀)ခန့်

ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည်။ GOC တည်းခိုသည့် အိမ်ကို ရောက်သောအခါ လုံခြုံရေး အစောင့်တပ်သား(၃၀)ခန့်သည် အိမ်ပတ်ပတ် လည်တွင် စောင့်ကြပ်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ကာ လက်နက်ချခိုင်းလိုက်သည်။

“လက်နက်တွေ ဘေးမှာ အားလုံးချထားလိုက်”

သူတို့လည်း ကျွန်တော် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း လက်နက်များကို တစ်နေရာတွင် စုပြုံထားပြီး အားလုံး ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ထော့မဲပါ ရှိရာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော် က သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း အခုလို ပြောပါသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာအကြောင်းကြောင့် တွေ့ချင်တာလဲ”

GOC က ‘ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ လာတာဖြစ်တယ်”

ခပ်အုပ်အုပ် အသံဖြင့်ပြောလာသည်။ သူကဆက်ပြီး. . .

“ဒါပေမဲ့ ဒီရောက်တော့ ငါက တရားခံဖြစ်နေပြီ”

ကျွန်တော်က “ဟုတ်တယ်လေ တရားခံဖြစ်မှာပေါ့ လင်းထင်နဲ့ ကျွန်တော် ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားအလုပ်ပဲ။ ခင်ဗျားပဲ ပြောခဲ့တယ် ငါ့စကား နားမထောင်တဲ့ လူတွေကို ငါမျက်စပစ်ရုံပဲ ငါ့အစား လုပ်မဲ့လူ ရှိတယ်ဆို”

ကျွန်တော် ယခုလို ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ၅ မိနစ်ခန့် ငြိမ်သက်စွာ နေ၏။ ထို့နောက် ထော့မဲပါသည် ဗိုလ်အဲမိုဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး. . .

“အဲလ်မိုးရေ ငါ ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး ငါတရားခံ ဖြစ်နေပြီ”

သူ ယခုကဲ့သို့ ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်က. . .

“ခင်ဗျား ပြောစရာ ရှိသေးသလား”

ထော့မဲပါက “ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ပါ”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်ပေါ်မှာ ဆင်းသွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုရာ အိမ်သို့ အပြန်လမ်းတွင် ပျဉ်ထောင်အိမ် တစ်အိမ်၌ ဝင်ရောက်ကြသည်။ ထော့မဲပါ ဘာလုပ်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာပြီး မကြာပါ။ ထော့မဲပါလည်း ထွက်ခွာသွားသည်။ ဤအကြိမ် ထွက်ခွာရာ၌ အဆောင်အယောင် အစောင့်အကြပ်နှင့် ထွက်ခွာခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့နောက်လိုက်ကြသည့် စစ်သားများသည် အရပ်

သားကဲ့သို့ သူ့နောက်သို့ ငိုက်စိုက်စိုက် လိုက်ပါသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ကျော်တလေးခိုဘက်သို့ ထွက်ခွာခြင်းဖြစ်သည်။

ထော့မဲပါ ပြန်သွားပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်ကော်ထူး ရောက်လာပြန် သည်။ ထော့မဲပါကိုပါ ခေါ်လာသည်။ သူတို့ ထီးသဘလူခီးတွင် စခန်းချ နေထိုင်ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကော်ထူးက ကျွန်တော့်ကို မှာသဖြင့် သူနှင့် တွေ့ဆုံ ရန် ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကော်ထူးနှင့် တွေ့သောအခါ ကျွန်တော်က ထော့မဲပါ မျက်နှာကို ကျွန်တော် မတွေ့ချင်ပါ။ ရှောင်ပေးဖို့ ပြောပါ။ သူ့ကိုတွေ့ရင် ကျွန်တော် ပစ်သတ်မိမယ်။ ကျွန်တော် အခုလို ပြောသဖြင့် ထော့မဲပါအား တစ်နေရာသို့ ရှောင်ထွက်စေသည်။ လယ်တဲတစ်တဲ တွင် သွားနေသည်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်ကော်ထူးကို ယခုလို ပြောလိုက်သည်။

“သူဟာ GOC ဖြစ်လာတော့ မာနထောင်လွှားနေတယ်။ သူ ကျွန်တော်တို့ ဆီလာပြီး ဓားပြတိုက်ခိုင်းတယ်။ သူ ပြောပြန်သေးတယ်။ နိုင်ငံရေးသမားတွေ ဒီပါတီတွေကို မျက်လုံးတစ်ဖက်စီ ဖောက်ထုတ်ပစ်ရမယ်။ သူလာပြီး နည်းပေးလမ်းပြ လုပ်တာတွေဟာ မမှန်မကန်ပါ။ ဒါကြောင့် သူက GOC ဖြစ်တာကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါ”

ထို့နောက် ထော့မဲပါ မဟုတ်တာ လုပ်တာမှန်သမျှ ကျွန်တော် ဗိုလ် ချုပ်ကော်ထူးကို တင်ပြလေသည်။ မဲဆိပ်တွင် ရွာလူကြီးတစ်ဦး၏ ညီမကို အတင်းတောင်းအိပ်လို့ မိန်းကလေးက ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ထွက်ပြေးရပုံ၊ မယ်ပရီ ရွာကို ရောက်သောအခါ ရွာသူလေးနှစ်ဦးအား ဖော်ကားခဲ့ပုံ၊ ၎င်း၏ လုပ်ရပ်ကို ငွေကြေးဖြင့် ဖုံးကွယ်လိုက်ပုံ စသည်များကို မချွင်းမချန် ထုတ်ဖော် တင်ပြလေတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကော်ထူးက “သူ့ကို သွားခေါ်ခိုင်းမယ်။ ခင်ဗျား သူနဲ့ တွေ့နိုင်မလား” ဟု ပြောလိုက်ရာ။

ကျွန်တော်က “တွေ့နိုင်ပါတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကော်ထူးက ထော့မဲပါကို သွားခေါ်စေသည်။ သူ ရောက်လာ ပြီး ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရာ အခုလို ပြောသည်။

“ဗိုလ်မြရေး . . မင်းငါ့ကို အထင်မှားတာပဲ”

ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အထင်မှားတာ မဟုတ်ပါ။ ခင်ဗျား ဘာမှ မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်တာမရှိတော့ပါ။ ခေါင်းဆောင်လုပ်ပြီး

တိုင်းပြည်နဲ့ အမျိုးသားအတွက် လုပ်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကတော့ မိန်းမတွေနဲ့ပဲ လိုက်အိပ် ခင်ဗျားဟာ ဆင်းရဲသားတွေကိုသာ အနိုင်ကျင့် ဖိနှိပ် တာ ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျား ဆင်စီးတယ်၊ ဆင်ပေါ်မှာ ခြင်ကိုက်တယ်ဆိုပြီး ခြင်ထောင်ထောင်ပေးရတယ်။ လူများကို ဓားပြတိုက်ခိုင်းတယ်။ ဒါတွေဟာ တစ်ခုမှ လမ်းမမှန်ဘူး။ တော်လှန်ရေးအလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို လုပ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ပါ။ ခင်ဗျားဟာ လူကောင်း တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ GOC ရာထူးနဲ့ နည်းနည်းမှ မကိုက်ပါ” ဟု အဆက်မပြတ် ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

သူ့ကို ယခုလို ပြောပြီးနောက် သူ ဘာမျှ ပြန်မပြောချေ။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာနေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော် အခုပြောတာတွေဟာ မမှန်ဘူးလား”

ဟုမေးသောအခါ သူအသံပျော့ပျော့ဖြင့် . . .

“မှန်ပါတယ်”

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကော်ထူးက ကျွန်တော့်အား ဗဟို သို့ တင်ပြအစီရင်ခံရန် ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ယခုကဲ့သို့ မူးဆိုးကော်ကစာထံသို့ စာရေးတင်ပြသည်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီးခင်ဗျား . . .

ထော့မဲပါအား GOC တစ်ယောက်အဖြစ် မထားထိုက်ပါ။ သူ့ကို GOC အဖြစ် ဆက်လက်ခန့်ထားပါက ထော့မဲပါသည် ကျွန်တော်တို့ GOC ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ GOCသာ ဖြစ်ချေသည်။ မူးဆိုးကော်ကစာသည် ကျွန်တော့် စာရပြီးနောက် ထော့မဲပါအား ရာထူးမှ ဖြုတ်ချလိုက်တော့သည်။

(၁၇)

**အဘယ်ကြောင့် မဲဆောက်မြို့ကို
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သလဲ။**

၁၉၆၀ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် လှည့်လည်တိုက်ခိုက်ရာ အောက်ဘက် ရေးနယ်မြေသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရေဒီယိုမှ နေပြီး ထိုင်းမယ်စပ်မြို့ ဖြစ်သည့် မဲဆောက် မြို့အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည့် သတင်းကို ကြားလိုက်ရသည်။ ယခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်ခိုက်ခံရသဖြင့် ထိုင်းအစိုးရလည်း အတော်အံ့အားသင့်သွား သည်။

သူတို့က ယခု မဲဆောက်မြို့ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သူများမှာ ကရင် ဖြစ်သည်ဟု သိရှိရသည်။ အဘယ်ကြောင့် ကရင်များ ဤမဲဆောက်မြို့အား တိုက်ခိုက်ရသနည်း ဆိုသည်ကို ထိုင်းအာဏာပိုင်များအား သိလိုကြသည်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မူးဆိုးကော်ကစာ ဟန်တာသာမွေးနှင့် ထိုင်း အာဏာပိုင်တို့ တွေ့ဆုံကြသည်။ ဟန်တာက လင်းထင်နှင့် ထရူးမင်းတို့ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့ကို စစ်အစိုးရလက်အောက်ရှိ ကရင်ပြည် နယ် ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာစောလှထွန်းက ပိုက်ဆံပေးပြီး သွားရောက်တိုက်ခိုက် စေကြောင်း လိမ်လည်ပြောဆိုခဲ့သည်။

ဤဖြေကြားချက်ကို ထိုင်းအာဏာပိုင်များက မယုံကြည်ပေ။

ဤဖြေ ကြားချက်အား လက်မခံနိုင်သဖြင့် ထိုင်းများက ဆက်လက် စုံစမ်းသည်။ ထို့ ကြောင့် ၎င်းတို့သည် နယ်စပ်ရှိ ကရင်ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံ မေးမြန်းရန် ကြိုးပမ်းကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် တပ်မဟာ (၆) တပ်မဟာမှူးမှာ ဗိုလ်ကျော်နီထူး ဖြစ် သည်။ တပ်မဟာ (၇)၏ တပ်မဟာမှူးမှာ ဗိုလ်ကြီး အဲလ်မိုးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုင်း တာဝန်ရှိသူများက ဦးစွာအားဖြင့် တပ်မဟာ (၆)မှူး၊ ဗိုလ်မှူးကျော်နီထူး ထံသို့ လာရောက်စုံစမ်းသည်။ ဗိုလ်မှူးကျော်နီထူးက ဤကိစ္စသည် သူနှင့်မဆိုင် သူ့ဘာမျှ မသိကြောင်း သိသူများမှာ ဗဟိုသာဖြစ်ကြောင်း ငြင်းဆိုပယ်ချလိုက် သည်။

ထိုအခါ ထိုင်းသက်ဆိုင်သူများသည် ဆက်လက်ပြီး တပ်မဟာ (၇) မှူးနှင့် တွေ့ဆုံရန် ကြိုးပမ်းပြန်သည်။ တပ်မဟာမှူး ဗိုလ်ကြီးအဲလ်မိုးပင်ကလည်း သွားရောက် တွေ့ဆုံခြင်း မပြုပေ။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်တပ်ရင်းသည် တပ်မဟာ (၇)၏ လက်အောက်တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီး အဲလ်မိုး နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး ၎င်းအား ထိုင်းအာဏာပိုင်နှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံ ရန် တင်ပြသည်။

ကျွန်တော်က “ထိုင်းက ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်နေ တယ်”

ဗိုလ်အဲလ်မိုးက “ကျွန်တော်သွားလို့ မဖြစ်ပါ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ နားမလည်ပါ ဗဟိုအလုပ်ပဲဖြစ်တယ်”

ကျွန်တော်က “ခင်ဗျား မသွားလို့ ဖြစ်မလား ခင်ဗျားက ဒါဟာ ဗဟိုနဲ့သာ ဆိုင်တယ်လို့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ နယ်စပ်မှာနေတာ ဖြစ်တယ်။ ထိုင်းနဲ့ အမြဲဆက်စပ်ပြီး နေရတာဖြစ်တယ်။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးမှာပဲ။ ဒါကြောင့် တပ်မဟာမှူးအနေနဲ့ ခင်ဗျား သွားမတွေ့နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေး ကျွန်တော် သွားပြီး ကြည့်ပြော မယ်”

ဗိုလ်ကြီးအဲလ်မိုးက “ခင်ဗျားသွားရင်လည်း သွားပေါ့”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မယ်တော်ဘက်သို့ ထိုင်းတာဝန်ရှိသူများ နှင့် တွေ့ဆုံရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ မယ်တော်ရှိ ထိုင်းရွာသားများက ကျွန်တော် တို့ကို တွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။

သူတို့ ရွာထဲတွင် မနေရဲကြတော့ပေ။ ယခုလို ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့ လာရင်းကိစ္စကို ရွာသားများ နားလည်ရန်အတွက် ကျွန်တော် လိုက်လံ ရှင်းပြစေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးကြသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ လာတာ ခင်ဗျားတို့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ထိုင်းနိုင်ငံရဲ့ ရန်သူ မဟုတ်ပါ” ဟု လိုက်လံ ရှင်းပြစေသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံ မယ်တော်သူကြီးထံသို့လည်း ကျွန်တော် အခုလို စာရေး ပေးလိုက်သည်။

ခင်ဗျားရဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို ပြောပါ။ မပြေးကြပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ယခုလာတာက ကောင်းတဲ့လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ မယ်တော်ကို လာရောက် တိုက်ခိုက်ဖို့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို မကြောက်ကြပါနဲ့။ တောထဲတောင်ထဲ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေတာကို ကြားရလို့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်းပါ။ ခင်ဗျားတို့ ကလေးသူငယ်တွေ မြွေတွေ၊ ကင်းတွေနဲ့ ထိမှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ ရပ်ရွာကိုပဲ ပြန်လာနေကြပါ။

ရွာသူကြီးသည် ကျွန်တော်တို့စာကို ရရှိသဖြင့် ဝမ်းသာသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် မယ်တော်သူကြီးသည် ကျွန်တော်ထံသို့ ရောက်လာသည်။ မယ်တော်သူကြီးအား ကျွန်တော် ယခုကဲ့သို့ ထပ်မံရှင်းပြပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ ရန်သူ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို မကြောက်ကြပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ကို ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ တွေ့ဖို့ ကျွန်တော်တို့ လာတာဖြစ်တယ်။ ထိုင်းအစိုးရက ကရင်ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ တွေ့လိုတယ်လို့ ပြောလို့ ကျွန်တော်တို့ လာတာဖြစ် တယ်”

ထိုအခါ ရွာလူကြီးက အခုလို ပြန်ပြောပါသည်။

“ကောင်းပါပြီ ကျွန်တော် အထက်ခေါင်းဆောင်တွေကို ပြန်ပြီး အကြောင်းကြားပါမယ်။ သူတို့နဲ့ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ဆုံနိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်။ ဒီမှာပဲ စောင့်ပါ”

ကျွန်တော်တို့ (၃)ရက်ခန့် စောင့်ရသည်။ ဘန်ကောက်မှ ထိုင်းခေါင်း ဆောင်များ ရောက်ရှိလာသည်။ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အစီအစဉ်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် မဲဆောက်မြို့တွင် တွေ့ဆုံကြသည်။

ထိုင်းကိုယ်စားလှယ်ခေါင်းဆောင်က ကျွန်တော့်ကို အခုလို မေးပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကရင်တွေ ကျွန်တော်တို့ကို လာတိုက်ခဲ့သလဲ”

ကျွန်တော်က “ဒါဟာ ကရင်က ခင်ဗျားတို့ကို လာတိုက်တာ မဟုတ်ပါ။ ခင်ဗျားတို့က ကရင် ခင်ဗျားတို့ကို လာတိုက်တယ်လို့ ပြောတာ မှားတယ်။ ကရင်က ခင်ဗျားတို့ကို လာတိုက်ရင် အစည်းအဝေး အရင်ထိုင်မယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချမယ်။ ပြီးတော့ အစီအစဉ်ကို စနစ်တကျ ရေးဆွဲပြီးမှ တိုက်မယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ ကရင်ခေါင်းဆောင်တွေ ဒါကို လုပ်တာ မကြားရပါ။ အခု ခင်ဗျားတို့ကို သွားရောက်တိုက်ခိုက်တာဟာ ထရူးမင်းနှင့် လင်းထင်တို့သာ ဖြစ်တယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးဟာ အမှန်ပြောရရင် လမ်းလိုက်သူများ မဟုတ်ပါ။ စည်းကမ်းမရှိ လုပ်ချင်တာ လုပ်ကြသူများသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာ ဓားပြလည်း တိုက်ကြတယ်။ ပြန်ပေးလည်း ဆွဲတယ်။ စိတ်ထင်ရာ လုပ်သူတွေပဲ။ ဒီလူနှစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ကျွန်တော်တို့ လက်မခံပါ။ သဘောမတူပါ။ ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ကျွန်တော်နဲ့လည်း သင့်မြတ်သူများ မဟုတ်ပါ။

ထိုင်းကိုယ်စားလှယ်ခေါင်းဆောင်က . . .

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရန်သူမှန်း ဘယ်လိုသိနိုင်မလဲ”

ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားတို့ ရန်သူဟာ ဒီလူနှစ်ယောက်ပဲ။ ကရင်တစ်မျိုးသားလုံး မဟုတ်ပါ။ အခု လုပ်ရပ်ဟာ ဒီလူနှစ်ယောက်ကပဲ လုပ်တာ ဖြစ်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ သွားတိုက်မယ်။ ခင်ဗျား သဘောတူသလား”

“တူတာပေါ့ သွားတိုက်ပါ”

“ဒီလူတွေ ဘယ်မှာ ရှိသလဲ”

“သထုံမှာရှိတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ သွားတိုက်ရင် ခင်ဗျား လမ်းပြပေးမလား”

“ပြပေးမယ်”

ထိုင်းကိုယ်စားလှယ်ခေါင်းဆောင်သည် အချိန်အနည်းငယ် ဆိတ်ငြိမ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အခုလို ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုး နောက်ထပ်ဖြစ်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလား”

ကျွန်တော်က “ဟာ... ဒါတော့ မဖြစ်ပါဘူး”

ထိုင်းက “ခင်ဗျား အာမခံရဲသလား”

ကျွန်တော်က “ရဲတယ်”

ဆက်လက်ပြီး ထိုင်းကိုယ်စားလှယ်အရာရှိက...

“ခင်ဗျားတို့ နယ်စပ်မှာနေပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့” ဟု ပြောသည် ကျွန်တော်က...

“ကျွန်တော် ဒီနယ်စပ်မှာ ခင်ဗျား အမျိုးသားတွေကို တစ်ခါမှ ဒုက္ခမပေးခဲ့ဘူးပါ။ ကျွန်တော် တစ်ချိန်လုံး နယ်စပ်မှာ သွားသွားလာလာ လုပ်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည်မှာ ပစ္စည်းတွေသွားသယ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ပြည်သူတွေလည်း ကျွန်တော်တို့ဆီ လာကြတာပဲ။ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေလာဝယ်တာလည်း ရှိတယ် သူတို့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်သူမှ သူတို့ကို လုယက်တိုက်ခိုက်တာ မလုပ်ဘူး”

“နောင်ကို ဒီလို အလားတူအဖြစ်မျိုး မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား တကယ်ပဲ အာမခံရဲသလား”

“မုချရဲတယ်”

“လင်းထင် လာရင်ကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီတစ်ခါလာရင် သူ့ကို ဖြတ်ခွင့်မပေးပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို တိုက်မယ်”

“ပြီးခဲ့တုန်းက ဘာဖြစ်လို့ မတိုက်သလဲ”

“သူတို့လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် ရေးဘက်ကို တိုက်ခိုက်နေတယ်။ ခင်ဗျား မယုံရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နယ်စပ်ပုလိပ်တွေကို မေးကြည့်ပါ။ အဲဒီဘက်ကို ဆင်းသွားချိန်မှာ သူတို့နဲ့တောင် ဆုံသေးတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ သွားရောက်တွေ့ဆုံမေးမြန်းပါသေးတယ်။ လင်းထင်တို့ နောက်တစ်ခါလာရင် ကျွန်တော် အလွတ်မပေးပါ။”

သူတို့ကို မုချတိုက်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို သွားတိုက်ဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ နယ်စပ်ဒေသလုံခြုံရေးဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလည်း တာဝန်ရှိပါတယ်”

နောက်ဆုံးတွင် ထိုင်းကိုယ်စားလှယ် ခေါင်းဆောင်က ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းရင်းမှန်ကို သိလိုကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

ကျွန်တောက “ ကျွန်တော် အနည်းအကျဉ်း သိလိုက်တာကို

ပြောပြပါ့မယ်။ လင်းထင်ဟာ သူ့နွားအကောင် (၃၀၀)ကျော် ဒီနေရာမှာ လာရောင်းတယ်။ ဒီနွားတွေကို တန်ဖိုးမယူသေးဘဲ ထိုင်းကုန်သည်လက်ထဲ အပ်လိုက်တယ်။ ဒီကုန်သည်က ဒီနွားတွေအတွက် ငွေကို နောက်မှ လာပေး မယ်လို့ ဆိုတယ်။ သို့သော် သူတို့တစ်ခါမှ မပေါ်လာတော့ပါ။ လင်းထင် သူတို့ စောင့်နေတာ အတော်ကြာတယ်။ နောက်ဆုံး သူ့အလိမ်ခံရပြီလို့ သိလာတဲ့ နောက် အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး အခုလို လုပ်လိုက်တာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

ဤလုပ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ထိုင်းကိုယ်စားလှယ်ခေါင်းဆောင်က မကောင်းကြောင်း ဝန်ခံပြောဆိုသည်။ နောင် ယခုလို အဖြစ်မျိုး မဖြစ်ရင်တော် ပါပြီ။

ကျွန်တော်က “ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ။ ကျွန်တော် ကတိပေးထားတဲ့ အတိုင်း နောင်တွင် အလားတူဖြစ်ရပ်မျိုး မဖြစ်အောင် ကြိုးစားသွားမှာပဲ”

ဤသို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခြင်းကြောင့် ထိုအချိန်ကစပြီး ထိုင်းအရာရှိ ပိုင်းနှင့် ကျွန်တော် စတင်သိရှိ ရင်းနှီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကရင့်လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေး ပထမ အကွဲအပြဲ ကာလတွင် ကျွန်ုပ်၏ ရပ်တည်ချက်

၁၉၅၄-၅၅ ခုနှစ်မှစ၍ ကရင့်တော်လှန်ရေး၏ လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲ ကာလအတွင်း ခေါင်းဆောင်အချို့သည် နိုင်ငံခြားမှ အားပေး ထောက်ခံမှု ရရှိရန်အတွက် ခေါင်းဆောင်မှုအတွင်း လက်ဝဲ-လက်ျာ ဝိုင်းကဏ္ဍတိုက်ပွဲ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားလျက် ရှိသည်။

၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် KNU ကွန်ဂရက်ကို ရွှေကျင်မြို့နယ် မောက် အရပ်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဤကွန်ဂရက်တွင် လက်ဝဲလမ်းစဉ်ဖြစ်သည့် ဒုတိယ လမ်းစဉ်ကို ရေးဆွဲချမှတ်ခဲ့သည်။ ဤလမ်းစဉ်ကို အရှေ့တိုင်းရှိ တော်လှန်ရေးသ မားများက လက်မခံကြသောကြောင့် အငြင်းပွားစရာ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ပေါ် စေသည်။ အစည်းအဝေးသည် အချိန်ကြာမြင့်ပြီး ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကွန်ဂရက်စာတမ်းများအား လေ့လာသုံးသပ်ရာတွင် စာမျက်နှာပြီးမြောက်ရန် အင်မတန် ပြောဆို ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြရသည်။ တစ်ခါတရံ ဝါကျလေးတစ်ခု အပေါ်သည်ပင်လျှင် ပြောဆိုဆွေးနွေးရာ၌ မပြီးမပြတ်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ နောက်ဆုံး အချိန်ကုန်သွားသည်အထိ အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဤဒုတိယလမ်းစဉ်ကို မြစ်ဝကျွန်းပေါ်နှင့် ပဲခူးရိုးမမှ ကိုယ်စားလှယ်များက လာရောက်ချပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မန်းဘဇန်က ဤလမ်းစဉ်ကို မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွင် စမ်းသပ်လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး အောင်မြင်မှုများ ရရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ဤလမ်းစဉ်ကို အရှေ့တိုင်းတွင်လည်း (၃)နှစ် စမ်းသပ်လုပ်ဆောင်သင့်သည်။ မကောင်းဘူးဟု ယူဆလျှင် ပြင်၍ရကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် ဤလမ်းစဉ်ကို ကွန်ဂရက် အစည်းအဝေးက စမ်းသပ်လုပ်ဆောင်ရန် လက်ခံလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယလမ်းစဉ်အတိုင်း ကျင့်သုံးရာတွင် အဆင်ပြေသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ အပြောအဆိုများမှာ ကောင်းမွန်သည်ဟု တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်မှုကို ကျွန်တော် မတွေ့ရပါ။ ဤသည်မှာ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ ကြီးမားသည့် အားနည်းချက်ဟု မြင်ပါသည်။ သူတို့ နိုင်ငံရေးစကား တော်တော်ပြောကြသည်။ သို့ရာတွင် အုပ်ချုပ်ရေးဖြစ်စေ၊ စစ်တပ်ဖြစ်စေ ပိုမိုကောင်းမွန်အောင် တည်ဆောက်ရေးတွင် လုပ်မည့်သူ မရှိကြပေ။

၁၉၆၃ ခုနှစ် KNU ကွန်ဂရက်ကို ကဆောဝါးတွင် ကျင်းပပြုလုပ်ပြန်သည်။ ကွန်ဂရက် မတိုင်မီမှာပင် ရန်သူသည် အသံလွှင့်ရုံကတစ်ဆင့် ကရင်များ ကွဲကြပြီဟု အကြီးအကျယ် ဝါဒဖြန့် ပြောဆိုနေသည်။

မန်းဘဇန်နှင့် ဟန်တာသာမွေးမှာ အမြင်မတူကြ။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့က ဗဟိုသို့ လှမ်း၍ မေးမြန်းပါသည်။ ဗဟိုက မဟုတ်မှန်ကြောင်း ဖြေကြားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်များသည် အချင်းချင်း နားလည်မှု ရှိကြသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ကဆောဝါး ကွန်ဂရက်တွင် ဖုံးဖိ၍ မရတော့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ အကွဲအပြဲ ဖြစ်ပေါ်လေပြီ။

ကွဲပြဲကြပြီးနောက်တွင် မူးဆိုး ဖြစ်စေ၊ မန်းဘဇန် ဖြစ်စေ ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးစလုံး ကျွန်တော့်ထံ စာရေးကြသည်။ သူတို့ထံ လာရောက် တွေ့ဆုံရန် မှာကြားခြင်း ဖြစ်သည်။ မူးဆိုးကို နော်ယိုထာရွာတွင် အရင်သွားတွေ့ပါသည်။

မူးဆိုးက “ဟေ့ ဗိုလ်မြ မင်းဘယ်ဘက်ကနေသလဲ”

ကျွန်တော်က “ မပြောတတ်ဘူးလေ ကျွန်တော် မန်းဘဇန်ဆီ သွားကြည့်ဦးမယ် ပြီးမှ ခင်ဗျားကို ပြန်လာပြောမယ်”

ကျွန်တော် မူးဆိုးနှင့် တွေ့ပြီး မန်းဘဇန်ထံ သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ မန်းဘဇန်မှာ ဆောမီးလူးရွာတွင် ရှိသည်။

ကျွန်တော် မန်းဘဇန်ကို ယခုလို ပြောပါသည်။

“မူးဆိုးက ပြောတယ် ခင်ဗျားဟာ ကွန်မြူနစ်ပဲ။ ခင်ဗျား ကွန်မြူနစ် ဖြစ်ရင် ခင်ဗျားနောက် ကျွန်တော် မလိုက်ဘူး။ ခင်ဗျား ကွန်မြူနစ်မဟုတ်ဘူးဆို ရင် ကျွန်တော် လိုက်မယ်”

ထိုအခါ မန်းဘဇန်က . . .

“အားကွာ . . . မူးဆိုးဟာ ငါ့ကို သက်သက်ပျက်စီးအောင် ပြောတာပဲ။ ငါကွန်မြူနစ် မဟုတ်ပါဘူး။ အမြဲတမ်း ဘုရားရှိခိုးတာပဲ”

ဒီတော့ ကျွန်တော်က . . .

“အေး . . . ကောင်းပါပြီ။ ခင်ဗျားကွန်မြူနစ် မဟုတ်ရင်တော့ ခင်ဗျားနောက် ကျွန်တော် လိုက်မယ်။ ခင်ဗျား ကွန်မြူနစ်ဖြစ်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဆန့်ကျင်မှာပဲ”

မန်းဘဇန်က “စိတ်ချပါကွာ ငါ ကွန်မြူနစ် မဖြစ်ပါဘူး”

မန်းဘဇန်နှင့် တွေ့ပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော် မူးဆိုးထံ ပြန်သွားလေသည်။ မူးဆိုးအား အခုလို ပြောဆိုသည်။

ကျွန်တော်က “မန်းဘဇန်က သူ ကွန်မြူနစ်မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ သူ ဘုရားရှိခိုးသားပဲ။ ဒါ့ကြောင့် အခု ကျွန်တော်သူ့နောက်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျား ကျတော့ ရန်သူထံ အညံ့မခံပါနဲ့။ တစ်နေ့ ခင်ဗျားကို ပြန်ပြီး ထောက်ခံရလိမ့်မယ်”

မူးဆိုးက “ အခုရော . . . ငါ့ကို ဘာကြောင့် မထောက်ခံသလဲ”

ကျွန်တော်က “ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်တာ လင်းထင်လိုလူတွေကို သုံးတယ်။ သူတို့လိုက်ပြီး ဓားပြတိုက်တယ်။ ပြန်ပေးလည်းဆွဲတယ်။ ဒီလုပ်ရပ်တွေဟာ ပြည်သူတွေကို ဒုက္ခပေးတာသာ ဖြစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။ တစ်ခါက ခင်ဗျား အသံလွှင့်စက် ဝယ်မယ်လို့ဆိုတယ်။ အောက်ခြေမှာ ငွေရွာခိုင်းတယ်။ ညွှန်ကြားချက်က လူထုထံ အကူအညီတောင်း ပါ။ တောင်းလို့မရရင် ချေး။ ဒါမှမရရင် ဓားပြတိုက်ကြီး လုယူလို့ ညွှန်ကြားတယ်။ ဒါတွေဟာ မမှန်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မထောက်ခံနိုင်ပါ”

မူးဆိုးက “ ဒီအလုပ် ငါ မလုပ်ပါဘူး ဒါကိုလုပ်တာ ဝေသောပဲ”

ကျွန်တော်က “ ဝေသောလုပ်တာ မမှန်လည်း ခင်ဗျားဘာမှ မပြောဘူး။ ဒါကို ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။ မန်းဘဇန်ကို ကွန်မြူနစ်လို့ စွပ်စွဲကြတယ်။ ဒါလည်း ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။ သို့သော် သူက ဓားပြတိုက်ဖို့ ခွင့်မပြုဘူး။ သူ့ကိုထောက်ခံတာ ဒါကြောင့်ပဲ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မကြိုက်တာ တခြားအကြောင်း ရှိပါသေးတယ်။ လူတွေကို ဓားပြတိုက်ခိုင်းတယ်၊ လူသတ်ခိုင်းတယ်၊ အရင်က ခင်ဗျားပြောခဲ့တယ်။ ဗမာဟာ မင်းတို့ယောက်ဖ မဟုတ်ဘူး အားလုံးသတ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်းသာ လိုက်သတ်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးကို ကာကွယ်လို့ ရတော့မှာမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ လူတွေကို ဒီလိုမသတ်သင့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်း သတ်နေကြရင် ကရင်က ဗမာကိုသတ်။ ဗမာကလည်း ကရင်ကို သတ်လုပ်နေကြရင် နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ ရှုံးမှာပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ဒါကိုတော့ မလုပ်သင့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့က လူကောင်းနဲ့ လူဆိုးကို ခွဲခြားရမယ်။ ဗမာပြည်သူထဲမှာလည်း ဗမာလူထုနဲ့ ရန်သူကို ခွဲခြားရမယ်”

အကွဲအပြဲ ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း စည်းလုံးညီညွတ်ရေး ပြန်လည်ရရှိရန် နှစ်ဖက်ခေါင်းဆောင်များ တွေ့ဆုံကြပြီး ကျွန်တော်တို့ နော်ယိုထာတွင် အစည်းအဝေး ထိုင်ကြသည်။ မူးဆိုးကော်ကစာနှင့် မန်းဘဇန်တို့လည်း ဤနေရာတွင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြပြီး အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်မေးမြန်းကြသည်။ မူးဆိုးက မန်းဘဇန်ကို အခုလို ပြောပါသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အားလုံးမမှန်ပါဘူး။ ခင်ဗျားလည်း အားလုံး မမှန်ပါဘူး တစ်ယောက် နည်းနည်းစီ လျှော့ကြရင် ကျွန်တော်တို့ အတူတူ ပြန်လုပ်လို့ရမယ် ထင်တယ်”

မန်းဘဇန်က “ဟုတ်တာပေါ့ ရပါတယ်”

အစည်းအဝေး စသည့်အခါ ကျွန်တော်က. . .

“ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးကသာ ညီညွတ်ရေးအတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ညှိနှိုင်းကြပါစေ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြာကြာ ၅ လလား၊ ၆ လလား ကြာပါစေ အခုလို ညီညွတ်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးနေကြစဉ် ကျွန်တော်တို့က သူတို့နှစ်ဦးကို အကောင်းဆုံးကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပြုစုမယ်။ ဒီခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးကနေ သဘောတူညီချက် ရပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ညီညွတ်ညွတ် လိုက်လုပ်ကြရအောင်” ဟု ကျွန်တော် အဆိုပြု တင်သွင်းသည်။

အစည်းအဝေးကလည်း ကျွန်တော် အဆိုပြုချက်ကို လက်ခံလိုက်

သည်။ သို့ဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကြီး နှစ်ဦးသည် ညီညွတ်ရေးအတွက် စတင်ဆွေး
နွေးကြသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးက နည်းနည်းစီလျှော့ပြီး နားလည်မှုရအောင်
တည်ဆောက်ကာ အတူတကွ အလုပ်လုပ်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းသွားရေးကို တစ်စုံ
တစ်ရာ သဘောတူကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး တစ်နေ့လုံး တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြပြီး နောက်ညနေ မိုးချုပ်
ချိန်တွင် ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးတို့သည် သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ခေါင်းဆောင်များကို
ပြန်လည်တင်ပြဆွေးနွေးကြသည်။ မန်းဘဇန်က ၎င်း၏ ဘက်တော်သား ခေါင်း
ဆောင်များအား ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးချက်များကို တင်ပြလိုက်သောအခါ ၎င်း၏
နောက်လိုက်ခေါင်းဆောင်များက ယခုလို ပြောကြသည်။

“ဆရာကြီး အခုဟာက ကျွန်တော်တို့ နိုင်ပြီးသားပဲ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဒီလို
သဘောတူလိုက်တော့ အလျှော့ပေးလွန်းရာကျတယ်”

ထို့နည်းတူ ဟန်တာသာမွေးတို့ဘက်ကလည်း မူးဆိုးကော်ကစာအား
ယခုလို ပြောပြန်သည်။

“ကော်ခိုကြီး . . . ကော်ခိုကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ထောက်ခံထားပြီး
ဘာဖြစ်လို့ အလျှော့ပေးရမှာလဲ။ ဒါကို လျှော့ပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့
ခွေးဖြစ်မှာပေါ့”

ဤမျှမက ဟန်တာက မန်းဘဇန်အား အခုလို ပြောသည်။

“မန်းဘဇန် . . . ကွန်ဂရက်ဆိုတာ တစ်ရက်တည်းနဲ့ မပြီးနိုင်ပါ။
ဒါ့ကြောင့် ဒီကွန်ဂရက်ကို ဖျက်သိမ်းပြီး အသစ်လုပ်ဖို့ကောင်းတယ်”

သို့ရာတွင် ထိုကွန်ဂရက်ကို မဖျက်သိမ်းတော့ပါ။ ထို့ကြောင့်
တစ်ဖက်ဘက်မှ အလျှော့ပေးခြင်း မလုပ်ကြပါ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင်
ညီညွတ်ရေးလုပ်ခဲ့သော်လည်း အကွဲအပြဲမှာ တကယ်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။
ရန်သူသည် အကွဲအပြဲအကြောင်းကို သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်ဦးမှု
ယူကာ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးကို ခေါ်တော့သည်။ ညီညွတ်မှု မရှိသဖြင့် ကရင်တို့
သည် အုပ်စုနှစ်စုဖြစ်သည့် KRCနှင့် KNU ပါတီတို့အဖြစ် ခွဲပြီး ရန်သူအား
သွားရောက် တွေ့ဆုံကြလေသည်။

မူးဆိုးက ကော်သူးလေကို ပြန်ပေးရန် တောင်းဆိုသည်။ နေဝင်း
စစ်အစိုးရကလည်း သွက်လက်စွာဖြင့် တစ်ခါတည်း သဘောတူလိုက်သည်။
စစ်အစိုးရသည် လေလှိုင်းထဲတွင် အသံလွှင့်ကာ ကရင်ပြည်နယ်အား ကော်သူးလေ

ဟု ခေါ်ဆိုရန် ထုတ်ပြန်ကြေညာလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် မူးဆိုးအား ရန်ကုန် (၆)မိုင်ခွဲ၊ ကုန်းမြင့်သာယာစခန်းတွင်သာ ထားရှိသည်။ သူနှင့်အတူ လိုက်ပါပြီး လက်နက်ချလိုက်သည့် တပ်များကိုမူ စစ်အစိုးရက ခွဲထုတ်ကာ ပြန်ကျစွာ နေရာချထားလိုက်သည်။ အချို့ကို ကော်သာစေးတွင် ထားသည်။ အချို့ကို ထော့ကလော့ခီး နောက်ပြီး ကျောက်ကြီးမြို့နယ် ဖွဲ့ဝင်တွင် ထားရှိလိုက်သည်။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်ပါက ကရင်ပြည်နယ်နှင့် မူးဆိုးသည် ဘာမျှမဆိုင်။ တခြားစီ ဖြစ်နေသည်။

နေဝင်းစစ်အစိုးရသည် မူးဆိုးတို့ အုပ်စုကို လိမ်ညာလိုက်ပြီဟု နားလည်နိုင်သည်။ ဒါသည်ပင် အချို့က စစ်အစိုးရသည် ကော်သူးလေကို ပေးနေပြီ။ ဘာကြောင့် မပြန်တာလဲဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ထဲတွင် သဘောမပေါက်သူများ ရှိကြသည်။ စစ်အစိုးရ၏ လိမ်လည်လှည့်ဖျားမှုကို အဟုတ်ထင်နေကြသေးသည်။

(၁၉)

အဘယ်ကြောင့် ကျွန်တော် KNLC ကို ထူထောင်ခဲ့ရသလဲ

မူးဆိုး ရန်သူထံ အညံ့ခံလိုက်ပြီးနောက် ၁၉၆၄ ခုနှစ်အတွင်း ရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့ကို အကြီးအကျယ် ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖောက်ပြန်ရေး လင်းထင်နှင့် ထရူးမင်းတို့သည် ဖာပွန်ခရိုင်နှင့် ညောင်လေးပင်ခရိုင် တပ်မဟာ (၃)နယ်မြေတွင် ရှိနေကြသည်။ ဤဖောက်ပြန်ရေးသမားတို့၏ လုပ်ရပ်များမှာ အရပ်သား ပြည်သူများအား ထိခိုက်နစ်နာစေမှု မနည်းမနောပါ။ ဖာပွန်နှင့် ညောင်လေးပင်ခရိုင်အတွင်းရှိ ကျွန်တော်တို့ တပ်များက ဒီဖောက်ပြန်ရေးသမားများ ဤမျှလောက် ရက်စက်လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။ သူတို့က အလစ်အငိုက်တွင် တိုက်ခိုက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဗဟိုမှ တပ်များတပ်သားများ အဖမ်းခံရပြီး ရက်စက်စွာ အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ ပဒိုအုန်းဖေညွန့်၊ ဗိုလ်စိန်နှင့် ၎င်းတို့၏ ရဲဘော် ၁၀ ယောက်ကျော်လည်း လင်းထင်နှင့် ထရူးမင်းတို့တပ်က ဖမ်းဆီးရမိပြီး ရက်ရက်စက်စက် ခေးပူလယ်ကွက်ဘေး၌ သတ်ဖြတ်ပြီး အလောင်းများအား ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။

တပ်မဟာ(၇) နယ်မြေတွင်လည်း ရန်သူတို့သည် အင်အားအလုံးအရင်းဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ နယ်မြေအတွင်း တောင်ပေါ်မြေပြန့် အားလုံး ရန်သူစစ်သားများ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရန်သူတပ်များသည် ရွာတိုင်းရောက်ရှိကြသည်။ ယင်းကြောင့် ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌ ပဗိုဇောသိန်းဖြူလည်း ရန်သူ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသည်။ ဗိုလ်ကြီး ဂျော်နီထူး၊ ဗိုလ်ကြီး အဲလ်မို၊ ဗိုလ်ကြီး အဂ္ဂဘတ်နှင့် ၎င်းတို့ဇနီးများကိုလည်း ရန်သူက လက်ရ ဖမ်းဆီးမိပြီး အားလုံးအသတ်ခံကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နေ့လုံး၊ တစ်မိုးလုံး မိုးထဲရေထဲ နေပူကြကြနှင့် ပြေးလွှားကာ သစ်ပင်ဝါးပင် အောက် ရှောင်တိမ်းပုန်းအောင်းကာ နေခဲ့ကြရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ဇုံနယ်မျှဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဇုံနယ်ဌာနချုပ်တွင် တပ်အင်အား (၄၀)ခန့်သာ ရှိသည်။ တစ်ချိန်လုံး လှည့်လည် တိုက်ခိုက်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ ကျဆုံးမှု တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့ ပေ။ သို့ရာတွင် တောထဲတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက် သွားရောက်ရှာဖွေသူကို ရန်သူမှ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တစ်ဦးကို အရှင်ဖမ်းမိသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဤကဲ့သို့ လှည့်လည်ပြီး ပြောက်ကျားစစ်ပွဲ ဆင်နွှဲခဲ့ရာတွင် ရန်သူ စုစုပေါင်း (၄၃)ဦးကို ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာမူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဆုံးရှုံးမှု မရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်များသည် အမိန့်နာခံမှုရှိပြီး ညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း အတိအကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုးစစ် ကာလအတွင်း ကျွန်တော်တို့ အောက်ပါအတိုင်း စည်းကမ်းများကို ချမှတ်ခဲ့ သည်။

ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြီး စားသောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေရာ လက်ရာအားလုံး အစဖျောက်ပစ်ကြရသည်။ လုံးဝမပေါ်စေရ။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာတွင်လည်း သစ်ကိုင်း၊ ဝါးကိုင်းချိုးကာ ခင်းပြီး မအိပ်ရ။ ဤအတိုင်း မြေကြီးပေါ်တွင် အိပ်ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခဲ့ကြောင်း မပေါ်လွင်စေရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

ရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့ကို ၂ နှစ်နီးပါး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိုးစစ် ဆင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီးနောက် ထိုးစစ်မှာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပျော့ဆင်းသွားလေ တော့သည်။ မူးဆိုး ရန်သူထံ ဆင်းသွားပြီးနောက်တွင် KNUP သည်လည်း ကြာလေ ပို၍ နီလာလေဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ပြည်သူများအကြားသို့ သွားရောက်သည့်အခါ ၎င်းတို့၏ ညည်းတွားသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်များသည် ကွန်မြူနစ်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဘုရားတရားမရှိတော့ဘူး။

ယခုကဲ့သို့ ပြည်သူ့လူထုအတွင်း ဤကဲ့သို့သော အသံများ ပို၍ပို၍ ကြားလာ
သောအခါ ကျွန်တော်သည် ဗဟိုသို့ သွားရောက်ပြီး တင်ပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

ဗဟိုသို့ သွားရောက်ပြီး ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်
တင်ပြခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံရေးလုပ်ရာတွင် ပြင်းထန်လွန်း
သည်။ ပြည်သူများက လက်မခံနိုင်သေး။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်၍ ပြင်သင့်သည်ဟု
ပြောဆိုတင်ပြခဲ့သည်။ ခင်ဗျားတို့၏ လမ်းစဉ်ကို အနည်းငယ် လျော့ချမှသာ
ပြည်သူများက ခင်ဗျားတို့ကို ထောက်ခံလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း ဆွေးနွေးပါသည်။
သို့ရာတွင် ခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် ကျွန်တော် တင်ပြသည်ကို ဂရုမပြု
အလေးမထားပါ။ ပို၍သာ နိပြုလာနေသည်။ နောက်ဆုံး GOC ဖူးတာအယ်ထံမှ
အမိန့်တစ်ခု ရောက်ရှိလာကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ဤအမိန့်မှာ တိုင်းစည်းရုံး
ရေးမှူး ပဒိုဘသင်အား ညွှန်ကြားသည့် အမိန့်စာဖြစ်သည်။ KNU ပါတီ
အတွက် နေရာတိုင်းတွင် ပါတီကလပ်စည်းများကို ဖွဲ့စည်းထားရှိရန် ဖြစ်သည်။
ပါတီကို ပိုင်ပြီး ခိုင်မာကျစ်လစ်စွာ တည်ဆောက်သွားရမည်။ ပါတီ တောင့်
တင်း ခိုင်မာလာသောအခါ ယခုလက်ရှိ ရာထူးတာဝန်ထမ်းဆောင်သူများထံ
မှ ပါတီဝင်မဟုတ်သူများအား ဖယ်ရှားပစ်ပြီး ပါတီဝင်များဖြင့် အစားထိုးကြရ
မည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ပါတီဝင်တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ ပါတီဝင်
ရန်လည်း ကျွန်တော် စိတ်မကူးခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ပါတီမဝင်သူ အများအ
ပြား ရှိသည်။ ဤညွှန်ကြားချက် အမိန့်ကို သိရသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တော်လှန်ရေး လုပ်ခဲ့ပြီး ခေါင်းဆောင်များက
ယခုကဲ့သို့ သဘောထားခြင်းသည် မသင့်ပေဟု ကျွန်တော် ယူဆသည်။ ဤအ
တိုင်းဆိုလျှင် ခေါင်းဆောင်များ၏ နောက်သို့ မလိုက်သင့်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်သည် ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်တစ်ခု ထုတ်ပြန်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် KNUPမှ ခွဲထွက်လိုက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြည်သူ
လူထုအား အသိပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ခွဲထွက်ပြီးနောက်
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် KNLC ကရင်အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးကောင်စီကို
၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ဖွဲ့စည်းတည် ထောင်ခဲ့လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ခွဲထွက်သူများ
ထဲတွင် ဗဟိုကော်မတီဝင်များထဲ မှ (၄)ဦး ပါဝင်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ

ဗိုလ်ရွှေဆိုင်၊ ပဒိုသာပြည့်နှင့် ဗိုလ်ကြီး ကစယ်ဒိုတို့ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ပြိုင်နက် တည်းတွင် ကျွန်တော်တို့ KNLA ကရင်အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော် ကိုလည်း ဖွဲ့စည်းထူထောင်လေသည်။

အကွဲအပြဲ ဖြစ်ပြီးနောက် ညီညွတ်ရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ နည်းလမ်းများကို ပြန်လည်ရှာဖွေသည်။ KNLC တွင် ကျွန်တော့်အား ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် ရွေးချယ်တာဝန်ပေးသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် စစ်ဦးစီး ဗိုလ်ချုပ် အဖြစ်လည်း တာဝန်ယူရသည်။ ထို့ကြောင့် ညီညွတ်ရေးအတွက် ကျွန်တော်ပဲ တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ရသည်။ မန်းဘဇန်နှင့် ညီညွတ်ရေးအတွက် တွေ့ဆုံ ခဲ့သည်။ မန်းဘဇန်ကိုယ်၌ကလည်း KNUP အပေါ် စိတ်ပျက်လျက် ရှိနေပြီး ဖြစ်သည်။ သူကလည်း KNUP ယခုကဲ့သို့သာ ဆက်သွားပါက သူ့အနေနှင့် ရှေ့ဆက် လက်တွဲ လုပ်ဆောင်ရန် မလွယ်ကူပါ။ ယင်းကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် မန်းဘဇန်တို့သည် ခိုမှုဒဲတွင် ညီညွတ်ရေးအတွက် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးလေသည်။ သို့ရာတွင် ညီညွတ်ရေး မရသေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယအကြိမ် မှုသယ်၊ သွေးဘိုးတာ၊ ပယ်ကော်ခီးရွာအနီးတွင် တွေ့ဆုံဆွေးနွေး ပြန်သည်။

ဤအကြိမ် ဆွေးနွေးပွဲတွင် ကျွန်တော်တို့ သဘောတူညီမှု ရရှိလေ သည်။ ဤအစည်းအဝေးတွင် ညီညွတ်ရေးကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ရန် တစ်ခု တည်းသော အဖွဲ့အစည်းကို တည်ဆောက်ရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ညီညွတ်ရေး သဘောတူညီချက် မရသေးခင် KNUP မှ ခေါင်းဆောင်အချို့က ကျွန်တော်တို့အား အပြင်းအထန် ဝေဖန် ဆန့်ကျင်ကြသည်။ သူတို့က KNLC နှင့် KNLA ကို ပထမ ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်သည်။ ဒုတိယရန်သူမှာ မဆလဲ စစ်အစိုးရ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် မန်းဘဇန် ညီညွတ်ရေးအတွက် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးစဉ် သူတို့က ကျားနှင့်သမင် ညီညွတ်ရေးဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြ သည်။

ညီညွတ်ရေးပြန်လည် တည်ဆောက်သည့် အစည်းအဝေးကို ကျွန်တော်တို့ ထိုဒိုပလောတွင် ပြုလုပ်ကျင်းပသည်။ ဤအစည်းအဝေးအတွက် ကုန်ကျစရိတ်အားလုံး KNLC က တာဝန်ယူသည်။ လုံခြုံရေးအတွက်လည်း KNLC တာဝန်ယူသည်။ KNUP ဘက်မှ အစည်းအဝေး တက်ရောက်လာ ကြသည့် ခေါင်းဆောင်များမှာ မန်းဘဇန်နှင့် ဗိုလ်သန်းအောင်၊ ဗိုလ်မောင်မောင်၊

ပဒိုဘသင်၊ ပဒိုဂေခွဲနှင့် ပဒိုဘောယူဖောတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဤအစည်းအဝေးတွင် KNUPမှ လာကြသည့် ခေါင်းဆောင်အားလုံး KNUP ပါတီမှ ထွက်ရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်သည်။ KNLC ကိုလည်း ဖျက်သိမ်းရန် သဘောတူသည်။ နောက်ဆုံး ပေါင်းစည်းရေးအဖြစ် KNUF ကရင်အမျိုးသား ညီညွတ်ရေး တပ်ဦးကို ဖွဲ့စည်းရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လေသည်။

* * *

တပ်မဟာ(၁)အပေါ် အတယ့်ကြောင့်
ကျွန်ုပ်တို့ အရေးယူကြရသနည်း

ကရင့်တော်လှန်ရေးအတွင်း ပထမ အကွဲအပြဲ ပြီးဆုံးသောအခါ ဟန်တာသာမ္မေးတို့အဖွဲ့သည် ရန်သူထံ လက်နက်ချလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် တပ်မဟာ (၅) တပ်မဟာမှူး ဗိုလ်လင်းထင်နှင့် ၎င်း၏ တပ်မဟာ တစ်ခုလုံး ဟန်တာနှင့် အတူပါသွားပြီး လက်နက်ချကုန်ကြသည်။ မကြာပါ။ လင်းထင်ကို ရန်သူက သတ်ဖြတ်လိုက်သည်။ လင်းထင် သေဆုံးပြီးနောက် သူ့လူများသည် ကျွန်တော်တို့ထံ ပြန်လည်ထွက်ပြေးရောက်ရှိလာသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် တိုင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ယခုလို သူတို့ ပြန်ရောက်လာကြသဖြင့် ၎င်းတို့အား ကျွန်တော် စုစည်းပြီး ယခုကဲ့သို့ ပြောဆိုဆုံးမခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အခုကဲ့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်တယ်။ နောက်နောင်တွင် ခင်ဗျားတို့ ရမ်းရမ်းကားကား မလုပ်ဖို့ လိုပါတယ်။ အရင်က ခင်ဗျားတို့ လုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်လို့ မဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော် မကြိုက် ပါ။ ဓားပြတိုက်တာ၊ အမျိုးသမီးများအား မုဒိမ်းကျင့် ဖော်ကားတာတွေ ဟာ လုံးဝရှောင်ကြဉ်ရမယ်။ ဒါတွေကိုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါ”

ကျွန်တော် အခုလို ပြောဆိုဆွေးနွေးပြီး သူတို့အား ပြန်လည်မေးမြန်း သည်။ သူတို့ကလည်း နောက်နောင်တွင် အထက်ပါ ဒုစရိုက်မှုများကို မလုပ်

တော့ကြောင်း ဝန်ခံကတိပေးကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဝန်ခံချက်စာချုပ်ကို ရေးသားပြီး ၎င်းတို့ကို အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးစေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ပြီးမှ ၎င်းတို့အား KNLA တပ်မတော်ထံသို့ ပြန်လည် သိမ်းသွင်းသည်။ ဤတပ်ဖွဲ့သည် လင်းထင် အုပ်ချုပ်ခဲ့စဉ်က တပ်မဟာ (၅)ဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ သူတို့ ပြန်လာပြီးနောက်တွင် ကျွန်တော်တို့က ၎င်းတို့အား တပ်မဟာ(၁) အဖြစ် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့သည်။ ယခုကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော်လည်း ဤတပ်ဖွဲ့သည် ယခင်ကအတိုင်း ဆိုးသွမ်းမြဲ ဆိုးသွမ်းလျက် ရှိခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးများကို သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့်စော်ကားကြသည်။

လေးကေရွာတွင် သူတို့တစ်တွေ၏ လက်ချက်ကြောင့် ရွာသူအမျိုးသမီး အတော်များများ စော်ကားခံကြရသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ဂိုဏ်းဖွဲ့ပြီး မုဒိမ်းကျင့်သည်အထိ မိုက်ရိုင်းစွာ လုပ်ဆောင်ကြသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူတို့ သုံးလေးယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ပျော်ပါးပြီးနောက် လွတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကရင်အမျိုးသမီးများသည် ၎င်းတို့အပေါ် အလွန်စိတ်နာကြသည်။ သူတို့က ကိုယ့်ကရင်အမျိုးသား အချင်းချင်းပဲ အခုလောက် မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း စော်ကားနေကြတာ သူတို့ကိုတော့ လင်သားများအဖြစ် မှတ်ယူလို့ မဖြစ်ဟု အမျိုးသမီးထုများက ပြောဆိုနေကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဤနယ်မြေအတွင်းရှိ ကရင်အမျိုးသမီး အတော်များများ မှာ ဗမာစစ်သားများကိုသာ ယူနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤတပ်ဖွဲ့သည် ကြာလေဆိုးလေ ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို သူတို့လူ (၄၀)ခန့် ဝိုင်းဝန်း မုဒိမ်းကျင့်ကြောင်း ကြားသိရသည်။ အစော်ကားခံရသည့် မိန်းကလေးမှာ သေလုမြောပါး အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သူမကို မော်လမြိုင်အထိ ပို့ပြီး ကုသကြရသည်။

ဤသတင်းကို ကြားသိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စကောဦးတည်အား ဤကဲ့သို့ ပါဝင်လုပ်ဆောင်သူများ၏ အမည်များကို စာရင်းကောက်စေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သထုံခရိုင်အတွင်း တာဝန်ရှိသူများမှာ ပဒိုယဉ်စိုး၊ စကောဦးတည် စသည်များ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့က မလုပ်ရဲကြောင်း ပြန်လည်တင်ပြ၍ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ သူတို့လုပ်ပါက ဤလူမိုက်များသည် ၎င်းတို့အား လိုက်လံသတ်ဖြတ်မည်ကို စိုးရိမ်ကြသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့ကို ပြောသည်။

“သူတို့သတ္တိရှိရင် လုပ်စမ်းပါစေ။ ကျွန်တော် ရှိပါသေးတယ် အလကားကြည့်မနေပါဘူး။”

ထို့ကြောင့် မနေသာဘဲ စကောဦးတည်နှင့် ပဒိုယဉ်စိုးတို့သည် ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူများ၏ အမည်စာရင်းကို ကောက်ယူပြီး ဗဟိုသို့ တင်ပြလာလေ သည်။

ဤလူဆိုး လူမိုက်တို့သည် ယခုကဲ့သို့ အရေးယူမည်ဟု ကြားသိသော အခါ စကောဦးတည်နှင့် ပဒိုယဉ်စိုးတို့အား လက်မြန်ခြေမြန် သတ်ဖြတ်လိုက် ကြသည်။ မြို့နယ်ခေါင်းဆောင်အချို့လည်း အသတ်ခံကြရသည်။

ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး လာရောက်အစီရင်ခံရန် သူတို့ အားလုံးကို ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။ သူတို့မလာကြပါ။ မလာသည့်အပြင် စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်ကြကာ ၎င်းတို့နေရာတွင် သေနတ်များ အရမ်းမဲ့ပစ်ဖောက်ကာ သောင်းကျန်းကြသည်ဟု သိရသည်။ ရွာသူရွာသားများကလည်း သူတို့ကို လွန်စွာမှ ကြောက်ရွံ့နေကြရသည်။

ခေါင်းဆောင်အချို့ကလည်း ဤလူများကို တိုက်ပွဲထဲတွင် သုံး၍ ရသေးကြောင်း၊ သူတို့အပေါ် အရေးယူတာ မလုပ်သင့်ကြောင်း ပြောကြသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုမှုကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် ဘာမျှ မပြော။ အမိန့်ထုတ်ဆင့်ခေါ်သော်လည်း သူတို့ မလာကြသဖြင့် ၎င်းတို့၏ နယ်မြေကို ပိတ်ဆို့ရန် ကျွန်တော် အမိန့်ပေးရလေသည်။ လက်နက်ခဲယမ်းမီး ကျောက်များ သွားမရောင်းရ။ စစ်အသုံးအဆောင် မှန်သမျှ ပိတ်ပင်လိုက်သည်။ ဓာတ်ခဲများကိုလည်း မရောင်းပေးရ။ သူတို့နှင့် အရောင်းအဝယ် လုပ်သူများ ကို သေဒဏ်အပြစ်ပေးမည်ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ယခုကဲ့သို့ အပြတ်အမိန့် ထုတ်ထားသဖြင့် မည်သူမျှ ၎င်းတို့နှင့် အဆက်အသွယ် မလုပ်ရဲကြတော့ပါ။ နောက်ဆုံး သူတို့သည် ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိတော့သဖြင့် ကျွန်တော့်ထံသို့ မှာသည့်အတိုင်း တက်လာ ကြရသည်။ သူတို့လာကြသော်လည်း ကျူးလွန်သည့် အမှားများအပေါ် နောင်တရပြီး လာကြခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူတို့၏ အခြေအနေကို သိရှိရန်အတွက် ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်စွာ လူလွှတ်ပြီး သူတို့ထံ သွားရောက်လေ့လာ စုံစမ်းစေ သည်။ လေ့လာချက်အရ ဤလူများသည် အမှားများအား ပြင်လိုသူများ မဟုတ်

ကြောင်း သိရှိရသည်။ ကျွန်တော့်ကို လာရောက်တွေ့ဆုံရန် ထွက်လာရာတွင် လမ်းခုလပ်၌ ယခုလို ပြောကြဆိုကြသည်။

“ဗဟိုလည်း နည်းလမ်းမမှန်ရင် ဗဟိုခေါင်းဆောင်အားလုံးကို ပစ်သတ်မယ်” ဟု ကြိမ်းဝါးပြောဆိုပြီး လာကြသည်။

သူတို့သည် ရမ်းကားနိုင်ရန်အတွက် ၎င်းတို့ သေနတ်ပြောင်း ထဲတွင် ကျည်အသင့်ထားရှိကြသည်။ အချိန်မရွေး အဆင်သင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန်အတွက် ထားရှိခြင်းဖြစ်သည်။ အခြေအနေကို ကြားသိရသော် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အခုလို မှတ်ချက်ချပါသည်။

“အေး. . . မင်းတို့ စမ်းကြည့် မင်းတို့ကို ကြောက်မယ်များ ထင်သလား”

ကျွန်တော် သူတို့ကို ရဲရဲတင်းတင်းပင် သွားရောက်တွေ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဗိုလ်ကြီးထွန်းကြည်နှင့် ဗိုလ်ကြီးသန်းမောင်တို့ ပါလာသည်။ ကျွန်တော်တို့အင်အား (၄၀)ခန့်သာ ရှိသည်။ ဒု-ဗိုလ်ချုပ်တာမလာဘောကလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပါလာသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်မည်ဆိုသည်ကို မပြောပြပါ။ ကျွန်တော် ပြတ်ပြတ်သားသား အရေးယူမည်ကို သူ သဘောမတူနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သတ်မှတ်ထားသည့် အစည်းအဝေး ကျင်းပမည့်နေရာကို သေသေချာချာ ဆောက်လုပ်လိုက်သည်။ အစည်းအဝေးခန်းမကို စနစ်တကျ ခြံခတ်ကာရံထားသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြင်ဆင်ပြီးနောက် အစောင့်ချထားကာ အစည်းအဝေးခန်းမအား အမြဲတမ်းစောင့်ကြပ်စေသည်။ အစည်းအဝေးခန်းမထဲတွင် မည်သူမျှ လက်နက်များကို ယူသွားခွင့် မပြုရဟု အမိန့်ထုတ်ထားလိုက်သည်။

သတ်မှတ်ချိန်ရောက်လာသောအခါ သူတို့လည်း ရောက်လာကြတော့သည်။ သူတို့အား လက်နက်များကို အစည်းအဝေးခန်းမအတွင်း ယူဆောင်ခွင့် မပြုသဖြင့် သူတို့ အစည်းအဝေးခန်းမအတွင်းသို့ မဝင်လိုကြပါ။ ကျွန်တော်က အမြန်ဝင်ရန် ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။ သေနတ်ကို လုံးဝယူဆောင်ခွင့် မပေးနိုင်ကြောင်း တင်းတင်းမာမာ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် မလုပ်ချင် လုပ်ချင်ဖြင့် သေနတ်များအား ချန်ထားကြကာ အစည်းအဝေး ခန်းမထဲသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။ ဗိုလ်ကြီးသန်းမောင်က ၎င်းတို့၏ သေနတ်အားလုံးကို သိမ်းထားလိုက်သည်။

ဤအစီအစဉ်အတွက် ကျွန်တော့်ရဲဘော်များအား စကားဝှက်ပေးထားသည်။ သူတို့ကို ပြောထားသည်။ လက်ဖက်ရည်ဟု အော်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အားလုံးကို ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီးကြရန် ဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံး အစည်းအဝေးခန်းမထဲသို့ ရောက်ရှိပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော် ပြောထားသည့်အတိုင်း လက်ဖက်ရည်ဟု ကျယ်လောင်သည့် အသံဖြင့် အော်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်ရဲဘော်များသည် အစည်းအဝေးခန်းမထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြပြီး သူတို့အားလုံးကို ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီး တုတ်နှောင်ထားလိုက်ကြတော့သည်။ ဤကဲ့သို့ သူတို့အတွက် မမျှော်လင့်ဘဲ ငြုန်းစားကြီးဖြစ်လာသဖြင့် သူတို့ အတော်အံ့ အားသင့်သွားကြသည်။ သူတို့က ယခုလိုပြောလာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အစည်းအဝေးအတွက်လာဖို့ အခုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းသလဲ”

ကျွန်တော်က “မင်းတို့ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ မသိဘူးလား။ မင်းတို့ ဆိုးသွမ်းရမ်းကားခဲ့တယ်၊ အမျိုးသမီးတွေကိုလည်း မုဒိမ်းကျင့်စော်ကားကြတယ်။ ဒါတွေကို မင်းတို့သိကြရဲ့လား” ၎င်းနောက် ကျွန်တော့်ရဲဘော်များဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

ကျွန်တော်က “မလှုပ်နဲ့ လှုပ်ရင် အကုန်ပစ်သတ်လိုက်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် ကျန်ခဲ့သည့် ၎င်းတို့၏ တပ်များထံသို့ လက်နက်ချကြရန် စာရေးအကြောင်းကြားစေသည်။ သူတို့အားလုံး လက်နက်ချလိုက်ကြသည်။ ၎င်းနောက် ဗိုလ်ကျော်ဟိုးကို ကျွန်တော် ခေါ်ပြီး ယခုလို ပြောလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကျော်ဟိုး ဒီလူတွေထဲက အပြစ်ရှိသူတွေ ဘယ်သူတွေလဲ အပြစ်ရှိသူ အားလုံး ရွေးပြီး ထုတ်လိုက်ပါ”

ဗိုလ်ကျော်ဟိုးလည်း အပြစ်ရှိသူများအား တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရွေးထုတ်လေတော့သည်။ ရွေးထုတ်ခံရသူအားလုံး သေဒဏ်အဖြစ် ပေးလိုက်လေသည်။ ကျန်သူများအားလုံးကို ချည်ထားသည့် ကြီးများကို မြေပြီးလွှတ်လိုက်လေသည်။ ကျန်သူအားလုံးကို ခေါ်စုပြီး ယခုကဲ့သို့ ပညာပေးဆုံးမစကား ပြောဆိုသည်။

“ယခုကဲ့သို့ သတ်ပစ်ရသူများမှာ အပြစ်ရှိလို့ဖြစ်တယ်။ အမှန်တော့ သူတို့ကို မသတ်ချင်ပါ။ အခု ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မင်းတို့အားလုံးကို ငါ ယုံတယ်။ ငါတို့ အားလုံးဟာ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် အလုပ်လုပ်ကြတာဖြစ်တယ်။ မကောင်းတာတော့ မလုပ်ရဘူး။ ဆိုးသွမ်းရမ်းကားသူတွေကိုတော့ ငါတို့ အရေးယူရမှာပဲ။ အခု မင်းတို့ အားလုံးကို သေနတ်ပြန်ပေးမယ်”

ကျွန်တော် အနည်းငယ် အသံရပ်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်ပြီး သူတို့အား ယခုကဲ့သို့ ရဲရဲတင်းတင်း ပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကို ငါ တစ်ယောက်မှ မကြောက်ဘူး။ ငါ့ကို လုပ်ကြံဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

ထိုညမှာပင် သူတို့အားလုံးကို လက်နက်များ ပြန်၍ အပ်နှင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ကို ကျွန်တော် အခုလို ဆက်ပြောပါသည်။

“အခု မင်းတို့ကို ခေါင်းဆောင်မည့်သူဟာ ဗိုလ်ကျော်ဟိုး ဖြစ်တယ်”

ထိုသူတို့သည် ယခုထိတိုင် ကောင်းမွန်စွာနေထိုင် ကျင့်ကြံကြပြီး အထက်အမိန့်ကို နာခံနေကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

လူအနည်းစုသာ (နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်) ရန်သူထံ ပြန်ရောက်ပြီး လက်နက်ချကြသည်။ တပ်မဟာ(၅)သည် မိန်းမနှင့် ပတ်သက်ပြီး အင်မတန် နာမည်ကြီးသူများဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်စိုးနှင့် လင်းထင်မှာ မတူကြပါ။

လင်းထင်သည် မိန်းမများကို ငြောင်ကျစွာ စော်ကားမုဒိမ်းကျင့်သူ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်စိုးမှာမူ လင်းထင်ကဲ့သို့ မလုပ်ပါ။ ဗိုလ်စိုးတွင် ဇာတ်ဖွဲ့တစ်ခုကို တည်ထောင်ထားသည်။ ဤဇာတ်ဖွဲ့အတွင်းရှိ မိန်းကလေးများကို ဆိုတတ်၊ ကတတ်ရန် အသေအချာ သင်ကြားပေးထားသည်။ ဤဇာတ်မင်းသမီးကလေး အားလုံးကို ဗိုလ်စိုးက “သမီး... သမီး” ဟုခေါ်ပြီး ဤမိန်းကလေးအားလုံးနှင့် ဗိုလ်စိုး ပျော်ပါးခဲ့သည်။ သို့သော် ပြင်ပရှိ အရပ်သား ပြည်သူသားသမီးများကို တော့ ဗိုလ်စိုး ဘာမျှမလုပ်ပါ။

(၂၁)

ဘာကြောင့် မာနယ်ပလော ရန်သူ့လက်သို့ ကျရောက်ရသလဲ

ဤအကြောင်းသည် သမိုင်းဖြစ်သည်။ အရေးလည်း အလွန်ကြီးသည်။ ဥက္ကဋ္ဌတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော့်တွင် တာဝန်ရှိသည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံး မာနယ်ပလောသည် ရန်သူ့လက်သို့ ကျရောက်ခဲ့ရသည်။ အပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်းများစွာကို ကြားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်တွင် တာဝန်ရှိသကဲ့သို့ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့သမျှ ကျွန်တော့် အမြင်များကို ကျွန်တော် မှတ်တမ်းတင်သင့်သည်။ အစီရင်ခံတင်ပြသင့်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ကျွန်တော်သည် တာဝန်အရှိဆုံးဟု ခံယူသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အမြင် ရှိသည်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တင်ပြလိုသည်။ ကျွန်တော့် အမြင်များသည် အခြားအမြင်များနှင့် တူချင်မှတူမည်။ ကျွန်တော်နှင့် အမြင်မတူသူများ ရှိနိုင်သည်။ ကျွန်တော့်အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သလို ဤကိစ္စသည် သမိုင်းဖြစ်သည်။ အရေးကြီးသည့် သမိုင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မြင်သမျှတင်ပြမည်။ အခြားမတူညီသည့် အမြင်ရှိပါက ရေးသားတင်ပြကြရန် တိုက်တွန်းလိုသည်။ ယခုကဲ့သို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်အား အပြစ်တင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိ၍ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်အမြင် အစစ်အမှန်ကို တင်ပြလိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင်များထဲတွင် ညီညွတ်မှု မရှိသဖြင့် ဤကဲ့သို့ ထိခိုက်နစ်နာမှု ရှိလာခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ညီညွတ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့သော်လည်း စိတ်ပါလက်ပါ ကြိုးပမ်းနိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် အကွဲအပြဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တော်လှန်ရေးအတွက် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် သမိုင်းကပေးသည့် သင်ခန်းစာဖြစ်သည်။ အဖိုးအခကြီးမားစွာပေးပြီး ရရှိသည့် သမိုင်းသင်ခန်းစာလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သခန်းစာ ယူကြပါစို့။ နောင်တွင် ခေါင်းဆောင်မှုပေးရာတွင် ယခုကဲ့သို့ မဖြစ်စေရန် ကျွန်တော်တို့ အလေးအနက်ထားပြီး သင်ခန်းစာယူရန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တင်ပြလိုသည့် ပထမဦးဆုံး ယှဉ်လှည့်တစ်ယောက်အကြောင်းမှာ ခေါတော်ဘုန်းကြီးပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘာသာရေးကို အရေးခြုံထားသူ ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေးကို ဖျက်ဆီးရန်အတွက် ရန်သူအသုံးချခြင်းကို ခံရသူဖြစ်သည်။ သူ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ အခြေခံဒေသအတွင်းရှိ တောတောင်အနံ့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်စခန်းများရှိရာ တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် ဘုရားစေတီတည်ရန် ကြိုးပမ်းလေသည်။ စစ်ရေးတွင် ဤနေရာများသည် သေနက်ဗျူဟာအရ အလွန် အချက်အချာကျသည့် နေရာများ ဖြစ်ကြသည်။ မာနယ်ပလောသည် စစ်အစိုးရ၊ စစ်အာဏာရှင်စနစ် ဖြုတ်ချရေးအတွက် ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်သည့် ဗဟိုဌာနချုပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ မာနယ်ပလောနယ်မြေသည် တည်တံ့ခိုင်မြဲရန် ကျွန်တော်တို့အတွက် အရေးကြီးသကဲ့သို့ မာနယ်ပလော ပြိုကျပျက်စီးရန်၊ ရန်သူအတွက် အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ ဘုန်းကြီးခေါတော် ယခုကဲ့သို့ လာရောက် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် ရန်သူအတွက် အခွင့်ကောင်း အခါကောင်း တစ်ရပ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးခေါတော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အခါအားလျော်စွာ တွေ့ပြီး ယခုကဲ့သို့ မလုပ်ရန် ဖြောင်းဖျော့ဆိုခဲ့သည်။ ယခုအချိန်သည် ငြိမ်းချမ်းရေး မရသေးပါ။ စစ်ဖြစ်နေသေးသည်။ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ပြီး ဖောက်ပြန်ရေးသမား စစ်အာဏာရှင်စနစ်နှင့် ဗမာလူမျိုးကြီးဝါဒကို ဆန့်ကျင်သည့် ပြည်တွင်းစစ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤစနစ်များကို ပြိုကျသည်အထိ အနိုင်တိုက်နိုင်မှ ငြိမ်းချမ်းရေးရမည်။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးများလည်း လွတ်လပ်သည့် ဘဝကို ရရှိမည်။ သာယာဝပြောသည့်ဘဝကို ထူထောင်နိုင်မည်။ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှု ရှိနိုင်မည်။

ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးခေါ်တော်ကို လျှောက်ဆိုခဲ့သည်။

“ဘုန်းကြီး အခုလုပ်ချင်သည့် အလုပ်များ ယခုအချိန်တွင် မလုပ်
သေးပါနဲ့ မလုပ်သင့်သေးပါ။ မကောင်းပါ”

ဤဘုန်းကြီးသည် ယခုကဲ့သို့ တင်လျှောက်သော်လည်း မရပါ။ သူ
သည် အကောက်ကြံကာ မရမကလုပ်ရန် လုံးပန်းလာသည်။ ကျွန်တော်တို့
စစ်သားအချို့ကိုခေါ်ပြီး သူ လုပ်ချင်သမျှကို မရအရ လုပ်ရန် စိုင်းပြင်းတော့
သည်။ ဤကိစ္စတွင် ကျွန်တော်တို့ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ချေ။ စစ်ရေး သေနင်္ဂဗျူဟာ
အရ ဤလုပ်ရပ်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တားဆီးရမည်သာ ဖြစ်သည်။ တာဝန်ရှိ
သူများလည်း တားဆီးကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် စေတီကို မုချတည်ဆောက်ရန်အတွက်
ရောက်လာကြရာ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ရှိသူ အောက်ခြေတပ်မှူးများကလည်း
မုချဟန်တားရလေသည်။ ရိုးရိုးဟန်တား၍ မရသဖြင့် နှင်ထုတ်ရလေသည်။
ဤကဲ့သို့ ဖြစ်သည့်အပေါ် ဘုန်းကြီးခေါ်တော် မကျေနပ်ချေ။ ကောက်ကျစ်
စဉ်းလဲစွာဖြင့် မဆီမဆိုင် ခရစ်ယာန်များက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကို အနိုင်ကျင့်
သည်ဟု ဆိုလာသည်။ အမှန်မှာ ဤကဲ့သို့ လိမ်လည်ပြောဆိုမှုများသည် ရန်သူ
အစီအမံအားလုံး ဖြစ်သည်။

ဘုန်းကြီးခေါ်တော်သည် ရန်သူစစ်အစိုးရ၏ အစီအမံများအား
လိုက်နာလုပ်ဆောင်ရန် ပထမဦးဆုံး ရန်သူ၏ လိမ်လည်မှုကို လက်ခံလိုက်ရ
သည်။ ရန်သူက ၎င်းတို့အား ယခုကဲ့သို့ ပြောဆိုလှည့်စားခဲ့သည်။ KNU အား
ဆန့်ကျင်ပြီး သူတို့နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပါက ရန်သူသည် ကရင်တို့၏
လွတ်လပ်ရေးကို ဘုန်းကြီးခေါ်တော် လက်ထဲ အပ်မည်ဟုဆိုသည်။ ဤရန်သူ၏
လှည့်ဖျားမှုကို ဘုန်းကြီးခေါ်တော် ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအား ရန်သူ
ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ဘုန်းကြီးခေါ်တော် လုပ်သည်။ ရန်သူသည် ကရင်များ
ကွဲပြဲရန်နှင့် ကရင်တော်လှန်ရေး ပြိုပျက်ရန် နည်းမျိုးစုံ ကြိုးပမ်းခဲ့သည်မှာ
ကြာမြင့်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခေါ်တော်ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင်
ပြန်လည် ဖော်ထုတ်ပြောဆိုခဲ့သည်။ သူ့နောက်လိုက်များအား ခြောင်ကျစွာ
ပြောဆိုခဲ့သည်။ သူက ခင်ညွန့် သူ့လက်ထဲသို့ လွတ်လပ်ရေးအပ်မည်ဟု ပြောခဲ့
သည်။ ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုပြီး ၎င်း၏ နောက်လိုက်များအား စည်းရုံးစုစည်း
နေသည်။

ဤလိမ်လည်မှုများသည် ဒီမျှမပြီးဆုံးသေးပေ။ ခေါတော်၏ နောက်လိုက်များသည် ၎င်းတို့၏ ဘုန်းကြီး ဘုန်းတန်ခိုးရှိကြောင်း၊ အရှိန်အဝါ လည်းကြီးကြောင်း၊ တစ်နေရာ၌နေပြီး တစ်နေရာသို့ သွားလိုပါက စိတ်ကူးလိုက် ရုံဖြင့် ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြောင်း ပြောဆိုကြသည်။ သူ့နောက်လိုက်များက ယခု ကဲ့သို့ ပြောခဲ့ကြခြင်းမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်က နောက်လိုက်များအား အမှန်တကယ် ပြောပြလို့သာဖြစ်သည်။ တစ်ပါးသူများအား တမင်သက်သက် လိမ်လည်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုန်းကြီးခေါတော်နှင့် တစ်ချိန်က တွေ့သောအခါ ကျွန်တော်က ယခုကဲ့သို့ တင်လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဘုန်းကြီး. . . ဘုန်းကြီးရဲ့ နောက်လိုက် တပည့်များက ဘုန်းကြီးမှာ တန်ခိုးအာနုဘော်နဲ့ ပြည့်စုံတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဘုန်းကြီးမှာ သောင်ရင်း မြစ်ဝကနေ ခေါတော်နေရာကို ပြန်လိုရင် စိတ်ကူးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရောက်ရှိသွားနိုင်တယ်လို့ ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား။”

ဘုန်းကြီးက “အား. . . ဒီအရူးတွေ မလကားလျှောက်ပြောတယ် စိတ်ကူးလိုက်ရုံနဲ့ ရောက်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မလဲ”

သူက ဒါကို မပြောပါကြောင်း၊ သူ့နောက်လိုက်များက ရမ်းပြောလိုက် ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည် ပြောဆိုသည်။ မြစ်ဆုံကိစ္စ ပြဿနာမဖြစ်ခင် ကျွန်တော် သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားတွေ့ခဲ့ပါသည်။ သူ့ကို မေတ္တာထားပြီး ဖြောင့်ဖြူ ပြောဆိုခဲ့သည်။

“ဘုန်းကြီး. . . ဒီလို အရမ်းမလုပ်ပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကရင်အချင်း ချင်း စည်းလုံးကြရမယ်။ ရန်သူက ဘုန်းကြီးကိုခိုင်းတယ်၊ ဘုန်းကြီးလိုက် လုပ်တာ မကောင်းဘူး။ ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့တော့”

ဘုန်းကြီးက “အို. . . ဘုန်းကြီး မလုပ်တော့ပါဘူး”

ဘုန်းကြီးခေါတော်သည် ယခုကဲ့သို့ ပြောဆိုခဲ့သော်လည်း နောက်ထပ် လုပ်ပြန်တာပါပဲ။ သူ ယခုကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်ခဲ့သောကြောင့် ပြဿနာသည် ကြာလေ ကြီးထွားလာလေ ဖြစ်လေတော့သည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်လာခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် ရဲရဲပြောရဲပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်လာရခြင်းမှာ ရန်သူ၏ အစီအမံ သာ ဖြစ်သည်။

ပြဿနာမှာ ပုန်ကန်မှုအထိ ကြီးထွားလာပါသည်။ KNU ကို ဖြောင်ဆန့်ကျင်လာကြသည်။ ဤပြဿနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရန်သူ၏ အစီအမံ

ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က မဟန်တားနိုင်ခဲ့သဖြင့် ယခုဆိုလျှင် ဆန့်ကျင်ပုန်ကန်သည့် အဆင့်အထိ ဖြစ်လာရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပုန်ကန်နေပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းဖို့သာ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ မေတ္တာတရားနှင့် လုပ်၍ မရနိုင်တော့ပါ။ သို့ရာတွင် အချို့မှာ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်အများစုတို့က ဤကိစ္စကို အရမ်းကိုင်းတွယ်၍ မဖြစ်။ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်လာနေတယ်ဟု ဆိုကြပြီး အကြမ်းမကိုင်ပါနဲ့ အေးဆေးသည့်နည်းလမ်းဖြင့် ဖြေရှင်းကြရမယ်ဟု ပြောဆိုနေကြသည်။

ရန်သူ၏ အကြံအစည်မှာ ညီညွတ်ရေးကို လက်ခံရန် မဟုတ်ပါ။
ရန်သူအကြံမှာ ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေးအား ဖြိုချပစ်ရန်သာ ဖြစ်သည်။
ယင်းကြောင့် ငြိမ်းချမ်းရေးသည် ငြိမ်းချမ်းသည့် နည်းဖြင့် ဖြေရှင်းရန် ကြိုးပမ်းမှု မှန်သမျှ စိတ်ကူးယဉ်မှုများသာ ဖြစ်လေသည်။

ခေါင်းဆောင်မှုအတွင်း အမြင်မတူမှုကြောင့် ကျွန်တော်က မိမိတို့အား ဆန့်ကျင်သူဖြစ်၍ တိုက်ရမည်ဟု အမိန့်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် အခြားခေါင်းဆောင်များက ယခုကဲ့သို့လုပ်ရန် ဟန်တားသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်တို့အတွင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ကြီးမားသည့် အမှားဖြစ်သည်။ ဤအမှားကြောင့် ပြိုကျမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗျူဟာမှူး လောဝါဒီအား တိုက်ရန် အမိန့်ပေးထားသည်။ သို့ရာတွင် ဗဟိုကော်မတီဝင်အချို့ ဖြစ်ကြသည့် ပဒိုကော်စိုး၊ ဆရာမာတာ၊ ပဒိုယိုရှူး စသည်တို့က လောဝါဒီဘေးမှ စောင့်နေပြီး ဥက္ကဋ္ဌကြီး ခိုင်းတာမလုပ်နဲ့ဟု ပြောရာ ကျွန်တော်ပြောသည့်အတိုင်း မလုပ်ကြသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် မာနယ်ပလောသည် ရန်သူလက်ထဲသို့ ကျရောက်သွားရတော့သည်။ ယခုကဲ့သို့ မပြတ်မသား ဖြစ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်က ခေါင်းဆောင်များအား ပြောပါသေးသည်။ ဤပြဿနာအား ယခု ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခြင်း မပြုပါက နောင်တွင် ခင်ဗျားတို့ ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခက်အခဲများအား တကယ် ရင်ဆိုင်ကြသောအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် တော်လှန်ရေးမှ ခွဲခွာရှောင်ကြဉ်သွားကြလေသည်။ ခေါင်းဆောင်မှုအတွင်း ညီညွတ်မှု မရှိသဖြင့် အောက်ခြေရောက်များက တော်လှန်ပုန်ကန်မှုများကို တိုက်လိုသော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး တချို့က ယခုလို ဆိုလာတော့သည်။

“အို . . . မထူးတော့ပါဘူးကွာ ဘုန်းကြီးနဲ့အတူ သွားလုပ်တော့ ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းမှာ ခေါင်းဆောင်အချို့က စစ်မတိုက် ချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မာနယ်ပလောလည်း ရန်သူလက်ထဲ ကျဆုံးရ သည်။ မာနယ်ပလောသည် ရန်သူချည်းတိုက်လျှင် တိုက်၍ မရနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ လူတွေက ပုန်ကန်လို့သာ ဖြစ်သည်။ ယခုလို မဖြစ်ပါက ရန်သူ သည် မာနယ်ပလောကို ရမည်မဟုတ်ပါ။

၁၉၉၆ ခုနှစ်အတွင်း ကျွန်တော် ရန်သူစစ်ဗိုလ်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရာတွင် (ရန်သူနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေး စတင်ချိန်ဖြစ်သည်) ရန်သူစစ်ထောက်လှမ်း ရေး ဗိုလ်စန်းပွင့်နှင့် ကျော်သိန်းတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကို မဲဆောက်တွင် လျှို့ဝှက်စွာ လာရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ မာနယ်ပလောဟာ DKBA အကူအညီ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ဖို့မလွယ်ပါ။ ရန်သူစစ်ဗိုလ်က ၁၉၉၂ ခုနှစ် မာနယ်ပလော ရရှိရေး ‘ခွေးအိပ်တောင်’ တိုက်ပွဲတွင် ၎င်းတို့ သေဆုံးသည့် စစ်သားများ၏ အလောင်းကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တန်းစီလိုက်ပါက မာနယ်ပလောက စလျှင် မော်လမြိုင်အထိ ရောက်သွားနိုင်သည်။ ရန်သူ အသေအပျောက် မနည်းပါ။ DKBA အကူအညီမရလျှင် မာနယ်ပလောအား ရရန် မလွယ်ကူကြောင်း ဝန်ခံသွားသည်။

* * *

နိဂုံးအနေနဲ့ ပြောလိုသည့်အချက်

ယခုတင်ပြသည့် နိဂုံးပါအကြောင်းအရာမှာ ကျွန်တော် ၂၃၊ ၂၂၀၀၀ ရက်နေ့တွင် KNU ခေါင်းဆောင်များအား တင်ပြ အသိပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အစီရင်ခံခဲ့သည့်အတိုင်း အများပြည်သူများကိုလည်း အသိပေးလိုပါသည်။ ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ တော်လှန်ရေးတွင် ပါဝင် ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ အဆင်းရဲ အပင်ပမ်းခံကာ အခက်အခဲမျိုးစုံကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် တာဝန်ကို ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။ နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင် သွားစရာ၊ လာစရာရှိပါက ကျွန်တော် သွားလာခဲ့ သည်။ လုပ်စရာ အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ပေသည်။

ယနေ့ ကျွန်တော် လက်ခံရရှိသည့် တာဝန်နှင့် ရာထူးမှာ အလွယ်တကူ ရယူခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ကျရောက်သမျှ တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက် ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ စစ်တိုက်ရာတွင် ရန်သူကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အနိုင်တိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်သာ ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အဆင့်ကို တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ကေအဲန်ယူ (KNU) ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်လည်း တာဝန်ယူခဲ့ သည်။ တော်လှန်ရေးထဲတွင် အမြင့်ဆုံးတာဝန် ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ တာဝန် များကို ထမ်းဆောင်ရာတွင် ကရင်အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော် အား တိုးတက် ကြီးထွားလာရန်အတွက် ကျွန်တော် ကြိုးပမ်းတည်ဆောက်ခဲ့ သည်။ တစ်ပြည်လုံးအတိုင်းအတာအရ ကရင်အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်၏ အရေအတွက်မှာ နှစ်သောင်းကျော်ရှိလာခဲ့သည်။ မာနယ် ပလောကို သိမ်းပိုက်ရရှိရေးအတွက် ဒွါတက်တိုက်ခိုက်လာကြသည့် ရန်သူ

စစ်သားများအား ကြီးမားသည့်တိုက်ပွဲ အကြိမ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။
ဤကဲ့သို့သော တိုက်ပွဲမျိုးကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြောင်း ကမ္ဘာနှင့် တစ်ဝန်းက သိရှိခဲ့
ပေသည်။

မာနယ်ပလောကို ရန်သူသိမ်းပိုက်ရရှိနိုင်ရေးအတွက် ထောင်ပေါင်းများစွာ အသေခံပြီး တိုက်ခဲ့သော်လည်း မရခဲ့ပါ။ ရန်သူသည် လက်နက်ကြီးအမြောက်အမြားကို သုံးသည်။ ကုန်းတပ်၊ လေတပ် အင်အား အများအပြားကိုလည်း သုံးပြီး ထိုးစစ်ဆင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့ကို အနိုင်မတိုက်နိုင်သဖြင့် ယာယီတိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်စဲလိုက်ပြီး ဘာသာရေးဘက်ကနေ ယုတ်မာပက်စက်စွာ ကြံစီလာခဲ့တော့သည်။

ဤကဲ့သို့ ရန်သူ၏ လုပ်ကြံမှုကို ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်အချို့မှာ နားမလည်လိုက်သဖြင့် သူတို့ကပဲ ဒီကီစွနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာသာရေးနှင့် သက်ဆိုင်နေသည်။ အရမ်းမလုပ်ပါနဲ့ဟု ဆိုလာကြသည်။ ကျွန်တော်က ကေအန်ယူ (KNU) ဥက္ကဋ္ဌ တစ်ယောက်အနေဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ပြောခဲ့ပါသည်။ ဤလုပ်ရပ်သည် မိခင်အဖွဲ့အစည်းကို ထောင်ထားခြားနားပုန်ကန်သည့် လုပ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပုန်ကန်လာသူများကို ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရပါလိမ့်မည် ယင်းကြောင့် တိုက်မိန့်ပေးခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ခေါင်းဆောင်အချို့ကမူ 'လောဝါဒီ' (စစ်ဗျူဟာမှူး)ထံ ချဉ်းကပ်ပြီး ယခုလိုပြောကြသည်။

"ဒီကီစွဟာ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ခင်ဗျားကို ခိုင်းတိုင်းမလုပ်နဲ့"

ဗဟိုကော်မတီဝင်အချို့ က ကျွန်တော့်စကားကို နားမထောင်ခဲ့
သည့်အတွက် မာနယ်ပလော ရန်သူ လက်ထဲကျခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်တွင်
လူငယ်ပိုင်း ခေါင်းဆောင်အများစု အထူးသဖြင့် အရံဗဟိုကော်မတီဝင်များမှာ
အာဏာလက်ဝယ် ရရှိရေးအတွက် စိတ်စောနေကြလွန်းသဖြင့် ခေါင်းဖြူ
စွယ်ကြိုး ခေါင်းဆောင်ဟောင်းကြီးများအား ဖြုတ်ချလိုကြသည်။ ဤအတွက်
လည်း ကြိုးပမ်းနေကြသည်။ ဤကီစွနှင့် ပတ်သက်ပြီး ၎င်းတို့ လူငယ်ထဲမှ
တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို တင်ပြလာသဖြင့် သိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မာနယ်ပလော ရန်သူလက်ထဲ ကျရောက်သွားပြီးနောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ကနဲလေးမစ်ရှင်ကျောင်းတွင် ဗဟိုကော်မတီ အစည်းအဝေး

ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဤအစည်းအဝေးတွင် လူအများက ဥက္ကဋ္ဌ စောဘိုမြ အပေါ် အပြစ်တင်ကြသည်။ သူတို့က အခုလို မာနယ်ပလော ရန်သူ့လက်ထဲ ကျခဲ့ရ သည်မှာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတွင် တာဝန်ရှိသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကြောင့်သာ ကျခဲ့ရသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ယင်းကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌကြီးအနေဖြင့် တာဝန်မှ နှုတ်ထွက်ရမည်။ ပဒိုကွယ်ထူးက...

“တောင်ကိုးရီးယားနိုင်ငံတွင် တံတားတစ်ချောင်း ကျိုးကျသဖြင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ဝန်ကြီးမှာ ရာထူးကနေ နှုတ်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ယင်း ကြောင့် မာနယ်ပလော ယခုကဲ့သို့ ကျရသဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် တာဝန်မှ နှုတ်ထွက်ရမည်”

ဟု ပဒိုကွယ်ထူးသည် ဤစကားကို အစည်းအဝေးတွင် အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ပြောဆိုခဲ့သည်။

ဤသို့ဆိုသော် မြိတ်၊ ထားဝယ်ခရိုင်ကို ရန်သူမှ ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက် ခဲ့ရာတွင် ရက်သတ္တတစ်ပတ်မကြာပါ။ ရန်သူ့လက်ထဲသို့ ကျရောက်ခဲ့ရသည်။ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကွယ်ထူးနှင့် အော်လီဗာတို့က မည်ကဲ့သို့ ဆိုကြမည် နည်း။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်က သူတို့ကို ဘာမျှ မပြောခဲ့ပါ။

ထိုအချိန်က လူငယ်ခေါင်းဆောင်အချို့မှာ အာဏာလက်ဝယ် ရောက်ရှိရေးကို လောနေကြသည်။ ၎င်းတို့က အသက်ကြီးရင့်သည့် ခေါင်း ဆောင်များအား ဖယ်ရှားရေးအတွက် လိုက်လံစည်းရုံးနေကြသည်။ ဤကဲ့သို့ သော လူငယ်ခေါင်းဆောင်များထဲတွင် ဗိုလ်ရောဂျာနှင့် သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင် တွင် ရှိကြသူများ ပါဝင်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် တော်လှန်ရေးကို အကောင်းဆုံး ကြိုးစားလုပ်ခဲ့ပါ သည်။ ရန်သူနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးအတွက် ရန်သူက ခေါ်ဆိုခြင်းသည် လူမျိုးစုများ၏ ပြဿနာကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ရန်သူ က ကျွန်တော်တို့ကို လက်နက်ချစေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကေအဲန်ယူ (KNU) ခေါင်းဆောင်များ လက်ခံနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ အချို့က လုပ်ချင်ကြသည်။ သူတို့ ပြောနေကြသည်ကို ကျွန်တော် ကြားပါ သည်။ ကချင်များ လုပ်ခဲ့သလို လုပ်လျှင်ရသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ပဒိုကွယ်ထူးနှင့် အော်လီဗာက ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်မှုအဖွဲ့

ကို ပြောကြပါသည်။ ယခု အကျပ်အတည်းအချိန်မှာ ထွက်ပေါက်ရှာရန် ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ပြောသည့် ထွက်ပေါက်ကို မတွေ့ပါ။ ရန်သူ့ဆီ သွားဖို့ ဝင်ပေါက်တော့ ရှာရင် တွေ့နိုင်သည်ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

ရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့ လက်နက်မချနိုင်သဖြင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးကို ဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးကို ဖျက်သိမ်းပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ကို စတင်၍ ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်ပါတော့သည်။ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့အတွင်း လေသံအမျိုးမျိုး ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ အချို့က နိုင်ငံခြားကို သွားမည်။ အချို့က ထွက်မည်ဟု ပြောနေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခွန်မြ ရောက်လာပြီး ယခုလို ပြောသည်။

“ရန်သူက ပြောပါသည်။ မယ်သရောထာ သဘောတူညီချက်ကို ရုပ်သိမ်းပါက ကျွန်တော်တို့နှင့် ပြန်၍ ဆွေးနွေးမည်”

ဟု ဆိုသည်။ ယင်းကြောင့် ပြန်လည်ပြီး ဆွေးနွေး နိုင်ရန်အတွက် ဒီသဘောတူညီချက်များထဲမှ အချက်(၄)ချက်ကိုသာ ယာယီရပ် ဆိုင်းလိုက်မိသည်။ မယ်သရောထာ သဘောတူညီချက် အားလုံးကို ကျွန်တော် ဖျက်သိမ်းခြင်း မလုပ်ခဲ့ပါ။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပဒိုမန်းရှာကို ပြောပြပါသည်။ ပဒိုမန်းရှာက ယခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် တော်လှန်ရေးကို ထိခိုက်သည် ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ပြောပြရာတွင် ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရာ၌ ရန်သူနှင့် ပြန်လည်ဆွေးနွေးနိုင်ရန် ယာယီသဘော လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူတို့က မတွေ့တော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်လက်တိုက်ခိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေကို ဆက်လက်သတ်ဖြတ်နေလျှင် ဤယာယီသဘော တူညီချက်ကို ဖျက်သိမ်းနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်လခန့် စောင့်ခဲ့သည်။ ရန်သူက ဘာမျှမလုပ်သဖြင့် မယ်သရောထာ သဘောတူညီချက်မှာ မူလအတိုင်းသာ ဖြစ်နေသည်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း ပြေလည်အောင် ပြောကြဆိုကြပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် (၁၂)ကြိမ်မြောက် ကွန်ဂရက်အစည်း အဝေးကြီး နီးလာချိန်တွင် ပဒိုမန်းရှာက . . .

“ခင်ဗျား. . . မယ်သရောထာ သဘော တူညီချက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်တာဟာ ကရင့်တော်လှန်ရေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အကြီးအကျယ် ထိခိုက်စေတယ်” ဟု ဆိုပြန်သည်။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ပြန်၍ တွေးမိသည်။ ဤပြဿနာသည် ပြောကြဆိုကြ၍ ပြီးဆုံးသည်မှာ ကြာမြင့်ပါပြီ။ ဤကွန်ဂရက်လုပ်မည့် အချိန်နီးကပ်လာမှ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြောရသနည်း။ ကျွန်တော် တွေးမိသည်မှာ ကွန်ဂရက်ကိုယ်စားလှယ်များက ကျွန်တော့်အပေါ် ယုံကြည်မှုနှင့် လေးစားမှု လျော့နည်းကျဆင်းသွားရန်အတွက် လုပ်တာသာ ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ပြောပါသည်။

“မယ်သရောထာ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ပြောကြရင် ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ သို့သော် မာနယ်ပလောတွင် ဖြစ်ခဲ့သည့် ပုန်ကန်မှုမှာ ဌာနချုပ်မှာ ရှိကြသည့် ဗဟိုကော်မတီဝင်များက ဥက္ကဋ္ဌ၏ စကားကို နားမထောင်သဖြင့် ကရင့်တော်လှန်ရေး၏ ဂုဏ်သိက္ခာသည် မယ်သရောထာ ကိစ္စထက် အဆပေါင်းများစွာ ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ ယင်းကြောင့် မယ်သရောထာ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သည့် မှတ်တမ်းတင်မှုကို ကျွန်တော်လက်ခံသည်။ ထိုနည်းတူစွာ ဗဟိုကော်မတီဝင်အားလုံးကလည်း ဥက္ကဋ္ဌကို မနာခံသဖြင့် မာနယ်ပလော ရန်သူ လက်ထဲသို့ ကျဆုံးခဲ့ရကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ရမည်”

နောက်ပိုင်း မကြာသောအချိန်ကာလအတွင်း ရန်သူက ကျွန်တော်တို့ထံ ကိုယ်စားလှယ် စေလွှတ်ပြီး တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ကျွန်တော်တို့ သဘောထားကို လာရောက်မေးမြန်းစုံစမ်းစေသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်က ရန်သူကိုဖြေကြားရာတွင် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေး ဖြစ်မြောက်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့ အမြတ်ခါးဖွင့်ထားပါသည်။ စစ်မှန်ပြီး အကျိုးရှိသည့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေး ဖြစ်ပါက ကျွန်တော်တို့ လုပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ဖြေကြားခြင်းကို ကျွန်တော် မန်းရှာကို ရှင်းပြပါသည်။ သို့သော် မန်းရှာက ဤသဘောထားသည် ဗိုလ်ရွှေဆိုင်၏ IPC နှင့် အတူတူ ဖြစ်သည် ဟုပြောသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြောခြင်းသည် ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါ။ IPC နှင့် မတူနိုင်ပါ။ IPC သည် အဖွဲ့အစည်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုအသစ်ကို ထူထောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌမှာ ဗိုလ်ရွှေဆိုင်၊ ဒု-ဥက္ကဋ္ဌမှာ အော်လီဟ၊ အတွင်းရေးမှူး ထူးထူးလေးနှင့် အဖွဲ့ဝင်များမှာ ရောဂျာ၊ ခလီစေး၊ ကွယ်ထူး၊

မာတာ၊ မူတူး၊ ကော်စိုးနှင့် ဒေးဗစ်ထော စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကရင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ရန်သူနှင့် ပတ်သက်
ပြီး မည်သည့်အခါမှ အရှုံးပေးမည်မဟုတ်။ ကျွန်တော် ချစ်သည့် ရဲဘော်များ
နှင့်အတူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်မြတ်နိုးကြသည့် ကရင်လူထုအတွက် ဆက်လက်ပြီး
တိုက်ပွဲဝင်သွားမည် ဖြစ်သည်။

အမှန်တရားသည် အင်အားဖြစ်သည်
အမှန်တရားသည်သာ မုချအောင်ပွဲခံရမည်။

* * *